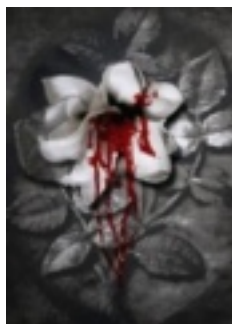

Hoa Tình Đắm Máu

Contents

Hoa Tình Đắm Máu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10	41
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	54
14. Chương 14	61
15. Chương 15	66
16. Chương 16	71
17. Chương 17	76
18. Chương 18	83
19. Chương 19	90
20. Chương 20	97
21. Chương 21	103
22. Chương 22	107
23. Chương 23	113
24. Chương 24	118
25. Chương 25	124
26. Chương 26	131
27. Chương 27	139

Hoa Tình Đắm Máu

Giới thiệu

Các tác phẩm của Tào Đình luôn thu hút các bạn trẻ như : Xin lỗi em chỉ là con đĩ, Kiếp sau anh sẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tinh-dam-mau>

1. Chương 1

Chiếc phản lực cơ từ cao dần dần hạ xuống làm bụng Tường Linh thót lại, nhưng nàng bình tĩnh nhìn ra ngoài và thấy phi cảnh Tân Sơn Nhứt hiện ra, vẻ mặt u buồn thoáng điểm nụ cười, nàng ngồi ngay ngắn lại và mở bóp xách tay nhìn vô kiếng soi sửa lại nhan sắc.

Khi cầm thử soi tô nét môi hồng hồng Tường Linh chợt chau mày nghiêng tấm gương bằng nửa bàn tay nơi nắp cái bóp qua hàng ghế sau lưng mình, phía bên trái...

Khuôn mặt chàng thanh niên mới chiếu trong gương làm nàng chú ý và nàng thấy lòng mình bồi hồi xúc động lạ thường. Tường Linh mở lớn mắt nhìn kỹ từ nét trên khuôn mặt thanh niên đang hiện rõ ở tấm gương của nàng.

Tường Linh đỏ mồ hôi trán, cặp mi thanh tú đen láy giao nhau, ngực nàng phập phồng căng thẳng vì nàng đang xúc động ghê gớm, một sự bất ngờ làm nàng kinh ngạc Tường Linh chớp mắt vì nghĩ rằng tại tâm tư mình mơ tưởng mà nhìn gà hoá cuốc chẳng.

Như chưa tin ở tấm gương soi Tường Linh nghiêm nghị quay phắt trở lại nhìn thẳng vào người đang mang bộ mặt của Tuấn Hùng, người yêu duy nhất và là vị hôn thê của nàng mới vừa tạ thế... Và hiện tại nàng đang trên đường về để đưa chàng đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Khuôn mặt thanh niên lạ thoáng nhìn y hệt Tuấn Hùng nhưng xét kỹ thì chỉ giống một chín một mười. Tường Linh mang nét bàng hoàng quay lại ngồi im suy nghĩ trong lúc bánh máy bay vừa chạm mặt phi đạo.

Hành khách thở phào sau mấy giờ mệt mỏi, họ chuẩn bị đứng lên. Tường Linh cũng xách bóp và cái va ly nhỏ của mình cố ý ra trước những người ở hàng ghế sau, vì nàng đang vội vàng... Và nàng thấy thanh niên nọ đúng kích thước tướng tá y hệt vị hôn phu của mình.

Chàng thanh niên đó đưa tay lấy chiếc cặp trên từng đựng hành lý, khi quay lại chàng đụng phải mắt Tường Linh và hình như chàng hơi nhú mày với tia nhìn ngạc nhiên.

Tường Linh vẫn ngó chàng đăm đăm, lòng hoang mang tự hỏi:

- Hình như chàng này biết mình hay sao?

Khuôn mặt tuyệt mỹ đẹp như sao băng của Tường Linh và cặp giò thon trắng nõn trong cái Robe Thượng Hải bó sát thân hình đầy khêu gợi như thu hút cặp mắt thanh niên, chàng đi chậm lại sau lưng nàng và cứ ngắm cặp giò thon đẹp đang thoăn thoắt bước trên phi trường.

Mọi người lên xe cả, Tường Linh đang tính lên theo thì chợt nghe tiếng đàn xa đưa lại:

-Chi... Chị Tường Linh, em ra đón chị đây nè.

Và tiếng nói ấy cũng chợt khựng thành linh và cặp mắt đen láy của một thiếu nữ giống Tường Linh đang mở lớn nhìn theo thanh niên lạ.

Tường Linh đứng lại chờ cô gái mới kêu mình, cô ta vừa nhìn theo thanh niên vừa chạy đến bên chị hỏi với vẻ sững sốt:

-Chi... chị có thấy người kia giống anh Tuấn Hùng quá không... Em cứ ngỡ là hồn ảnh hiện về đón chị chứ...?

Tường Linh gật đầu:

- Lạ thật đó Tường Vân, thoát nhìn ông ta chị cũng nhận xét giống em. Ông ta ngồi sau lưng nên mãi lúc phi cơ gần hạ cánh chị mới có dịp thấy. Không hiểu sao ông ta giống Tuấn Hùng như hai giọt nước vậy?

Nhắc đến Tuấn Hùng hình như hai chị em ngậm ngùi, cặp mắt đẹp của Tường Linh đã mang sẵn thảm sầu từ lúc lên phi cơ đang long lanh ngấn lệ.

Hai chị em nắm tay nhau tiến về phía xe đậu và một chiếc xe hơi hiệu TOYOTA COROLLA sơn trắng cũng từ đâu chạy lại ngừng trước mặt thanh niên đó. Thanh niên mở cửa bước lên và ném tia mắt nhìn về phía chị em Tường Linh.

Hai chiếc xe cùng chạy về hướng Sài-Gòn, xe của chàng thanh niên chạy sau người tài xế đội kết trắng quay qua nói với thanh niên:

- Anh Phi Diệp, xe chạy trước là hai cô con bà Tường Lan đó, chắc cô chị về cùng chuyến phi cơ với anh?

Phi Diệp người thanh niên lạ giống vị hôn phu của Tường Linh vỗ mạnh vào đùi:

-Ồ... nàng là Tường Linh đó sao...? Ta đã thấy nàng hèn gì thoát nhìn ta quen quen. Trên chiếc xe FALCON đằng trước chị em Tường Linh cũng đang nói chuyện, nước mắt chảy dài trên má Tường Linh khi nàng nghe em nói về cái chết của Tuấn Hùng.

Khi Tường Vân ngừng lời nàng hỏi:

-Theo em vì lý do nào anh Tuấn Hùng tự tử?

Tường Vân lắc đầu:

-Ai biết ngoài chi... ảnh mới ở Mỹ về và chỉ có chị là người duy nhứt liên lạc thư từ với ảnh, hiểu tâm sự ảnh.

Tường Linh lắc đầu:

-Ảnh còn mẹ, còn cha sao lại một mình chị?

Tường Vân nói:

-Mẹ mong chị quá, nếu hôm nay chị không về kịp thì sáng mai cũng phải đưa đám anh Tuấn Hùng.

Bàn tay búp măng xinh đẹp đưa khăn lau ngấn lệ, Tường Linh lấy lại can đảm dẹp đau khổ bảo em:

-Em có thăm hai bác thường, em được đọc thư từ của ảnh gửi cho gia đình, không có chi lạ hay sao?

Tường Vân lắc đầu, Tường Linh thở dài nói:

-Cũng may chị đỡ tốt nghiệp đến kỳ hồi hương nên giấy tờ sẵn có mà kịp về thấy mặt ảnh lần cuối...nếu không...

Giọng Tường Linh nghẹn lại, Tường Vân bùi ngùi hỏi:

-Rồi chị có tính đi làm liền hay không?

Tường Linh lắc đầu:

-Cơ quan tình báo trung ương đã sẵn sàng dành cho chị một ghế ngồi xứng đáng và chị đã nhận lời.. Nhưng với vụ tự tử của anh Tuấn Hùng có lẽ chị phải bỏ ý đi làm ngay như thế. Tường Vân chau mày:

-Tại sao?

Tường Linh mang vẻ ưu tư lên mắt:

-Vì chị chắc cái chết của anh Tuấn Hùng có nhiều bí ẩn, chị phải lo việc nhà trước khi lo việc nước và xã hội đó em.

Về tới biệt thự Anh Đào, Tường Vân ngừng xe bóp kèn một người vú già chạy ra mở cổng đón nàng. Tường Linh chờ xe vô sân ngừng rồi mới bước xuống ôm vai bà vú:

-A Múi, còn làm với má tôi...

Vú Xẩm cỡ bốn mươi tuổi mập tròn, cười xệ hai má gật đầu:

-Cô hai lớn và đẹp hơn hôm đi nhiều quá...

Bà Tường Lan đã ra thêm đứng đón con trên vai bà khoác chiếc áo lạnh, miệng cười tươi:

-Hôm nay mẹ thấy hơi lạnh sợ lên Tân Sơn Nhứt chờ đón con rồi không chịu được gió lộng dễ bị cảm cho nên mẹ không đi, và lại mẹ còn phải đến nhà ông bà Đức chia buồn với bà.

Tường Linh đưa cái áo lạnh khoác ở tay cho vú sắn rồi ôm mẹ xiết chặt và hôn vào má, nhìn ba mẹ con họ đặc sệt chất quý phái hồn nhiên. Sau khi đã vô ngồi nghỉ, Tường Linh hỏi mẹ:

-Mẹ nói về anh Tuấn Hùng cho con nghe đi, con chờ bốt mệ sẽ tắm và thay đồ cùng mẹ đến đó.

Bà Tường Lan gật đầu:

-Thấy con bình tĩnh mẹ mừng lắm, cũng may mà hôn lễ chưa thành, ai ngờ người như nó mà chán đời tự tử.

Lúc ấy Tường Linh mới nghiêm nghị nhìn mẹ và em gái nói từng lời:

-Anh Tuấn Hùng không tự tử, con đã suy nghĩ rồi mẹ ạ, mẹ xem bức thư cuối anh viết cho con đây.

Tường Linh mở bóp lấy lá thư đã nhàu nát vì nàng đọc đi đọc lại nhiều lần, nàng mở lá thư đưa ẹ và chỉ vào những hàng chữ gạch đứt bằng bút chì đỏ.

- Mẹ đọc đoạn này đi... Một người lạc quan yêu đời, viết những giòng chữ này không thể tự tử.

Bà Tường Lan cùng Tường Vân châu đầu vào đọc đoạn đó:

-”Tường Linh em, anh tính từng ngày chờ mong em... Mong em về để tổ chức lễ thành hôn của chúng mình. Anh đã được thư em, biết hai tuần nữa em sẽ ở bên anh... Anh biết em sẽ ghé Hương Cảng trước khi về Sài Gòn... Tính ra như thế phải hai tuần nữa em mới về tới... Anh đang mong em lắm. Mỗi ngày, mỗi giờ lúc này đối với anh sao lâu như một tháng dài!

Bà Tường Lan đọc xong ngơ ngác nhìn con, Tường Vân lấy lá thư từ tay mẹ đọc lại đoạn có gạch đỏ ấy, trong khi Tường Linh xoa tay đi qua đi lại trí óc làm việc dữ dội.

Tường Vân đọc kỹ rồi nói với mẹ:

-Thế này thì chị hai nhận xét đúng đấy mẹ.

Bà Tường Lan vẫn ngẩn ngơ:

-Vậy tại sao nó chết?

Tường Vân nhìn chị:

-Có lẽ là án mạng... Nhưng... Ảnh bị ai thù oán mới được chớ Tường Linh buông thõng hai tay sau tiếng thở dài, nàng chớp mắt nhìn mẹ và em:

-Có nhiều giả thuyết nhưng thôi con đi tắm đã, mẹ chờ con, mẹ cho con đi ăn đã con thèm cơm Việt Nam quá, sau khi ăn con sẽ ghé thăm và ở lại đêm nay với bác Đức.

Tường Vân nhìn chị lắc đầu:

-Con chịu cái nước gan lì của chị đó mẹ.

Bà Tường Lan lườm con gái nhỏ, thật vậy nếu Tường Linh buồn tới bỏ ăn uống và nằm khóc như bao nhiêu người con gái thường khác thì có ích lợi chi cho Tuấn Hùng?

Vừa tắm Tường Linh vừa thả giòng tư tưởng nghĩ tới Tuấn Hùng bao nhiêu kỷ niệm bên nhau sống lại, những cái hôn nồng cháy mà Tuấn Hùng đã tặng nàng làm sao Tường Linh quên được, thật là đau đớn, chưa vui sum họp đã sầu chi phôi, một người ở trần gian còn một người đã về với cát bụi... bỏ nhau bơ vơ!

Nhớ tới người yêu. Rồi hình ảnh người thanh niên giống Tuấn Hùng một chín một mười đó cứ ám ảnh nàng mãi, nàng tự nhủ:

-Việc trước nhất là mình phải thăm gia đình Tuấn Hùng và lo cho chàng mồ yên mả đẹp. Việc thứ hai là phải hỏi bác sĩ đã khám nghiệm ảnh rồi ở lại căn phòng của ảnh ít lâu để tìm sự lạ. Và... và việc thứ ba là mình phải tìm hiểu chàng thanh niên kia tên gì, làm gì và ở đâu?

Tường Linh người con gái đẹp có tâm hồn đứng đắn đã theo một nghề nguy hiểm tại trường đào tạo thám tử ở Anh Quốc do sở Scotland Yards điều khiển, Tường Linh vừa tắm vừa phác họa một kế hoạch hành động, nàng nghĩ đến đâu nhớ đến đó nên khỏi cần ghi lên giấy.

Khi nàng tắm xong bước ra thì mẹ và em đã sẵn sàng, chờ nàng trang điểm sơ sài để cùng đến nhà kẻ chết.

Trong bộ đồ đen nổi bật nước da trắng và khuôn mặt u buồn của một tang phụ, Tường Lan đẹp ảo não, đẹp mê hồn, đi bên cô gái cũng xinh tươi như mộng, bà Tường Lan thì bệ vệ uy nghi, bà là hiện thân của một mệnh phụ vang bóng một thời.

Ba mẹ con đi ăn cơm rồi cùng nhau đến viếng tang gia, có đem theo cả hương đèn nhang nến.

Giữa nhà là cái quan tài bằng gỗ quý phủ lớp nhung đen thêu trắng, ông bà Đức đang ngồi ở bàn mấy người bạn đến phân ưu đều quay lại nhìn ba mẹ con bà Tường Lan rồi từ từ đứng lên đón khách.

Tường Linh đến thấp cho Tuấn Hùng và nén hương và rưng rưng mắt nhìn sững di ảnh của chàng, lòng nàng như muối xát kim châm. Nước mắt lại chảy dài trên đôi má làm cho khuôn mặt đẹp thêm càng nào nùng dưới ánh nến sáng trưng. Tường Linh hỏi:

-Thưa cha bác sĩ nào khám nghiệm khi anh con chết?

Ông Đức sốt sắng trả lời:

-Bác sĩ Minh, ông ta là bác sĩ tại bệnh viện Saigon, khi cha chở xác anh con đến đó nhằm giờ làm việc của ông ta nên ông ta khám và cho giấy chứng nhận luôn. Tường Linh ghi tên và địa chỉ của bác sĩ Minh vào sổ tay rồi nói:

-Con sẽ đến thăm ông... Nhưng họ đã cho ba hay anh Tuấn Hùng chết vì chất độc gì chưa?

Ông Đức nói:

-Chất độc thì còn cần ở trong ly, bác sĩ lấy phân chất và có nói nhưng cha quên rồi. Tường Linh ngậm ngùi nhìn người cha đau khổ:

-Thưa cha con cũng đau khổ trước cái chết của anh con nhưng con không nhớ như mẹ được, cha có phiền con không?

Ông Đức khẽ lắc lư cái đầu bạc:

-Mỗi người bộc lộ sự đau khổ khác nhau con ạ, và theo cha cái đau khổ không la khóc lên được nó quằn quại và dày dò người ta nhiều hơn.

Bốn giờ chiều ngày hôm sau Tường Linh thay đồ đen, coi đúng là một thiếu phụ để tang chồng, rồi một mình lái xe đến phòng mạch bác sĩ Minh.

Tường Linh đến giữa lúc bác sĩ Minh đang có nhiều thân chủ ngồi đợi khám bệnh, Tường Linh thấy một cô y tá ngồi ở chiếc bàn nhỏ ghi tên và lấy nhiệt độ thì đến hỏi:

-Thưa cô bác sĩ đã làm việc chưa và mấy giờ thì xong?

Cô y tá nước da ngăm ngăm đen ngừng nhìn Tường Linh từ đầu đến chân rồi nghiêm nghị hỏi:

-Thưa cô đến coi bệnh hay là hỏi bác sĩ việc chi?

Tường Linh chờ cô ta nở một nụ cười nhưng không có thì cũng nghiêm nghị nói lại:

-Tôi muốn gặp bác sĩ việc riêng vậy chừng nào bác sĩ tới?

Cô y tá lắc đầu:

-Thưa cô bác sĩ ở đây chỉ tiếp bệnh nhân, nếu cô muốn gặp bác sĩ về chuyện riêng thì xin cô qua bên kia, nơi cổng có chuông đó, thưa cô. Tường Linh buông hai tiếng:

-Cám ơn.

Rồi nàng bước ra khỏi phòng mạch đến chuông kêu cửa nhà bác sĩ Minh. Căn nhà này cao rộng, có cây cối đẹp đẽ, nàng bấm chuông xong đứng chờ một phút thì cánh cửa mở ra và có tiếng người đàn ông nói:

- Được chú cứ về nói tới tôi tới.

Một người đàn ông còn trẻ cỡ ngoài ba mươi tuổi tiễn một thanh niên ra ngoài, Tường Linh tránh chỗ cho chủ tiễn khách và nàng đoán ông kia là bác sĩ Minh nên chiếu cặp mắt vào ông ta mà gật chào kèm theo nụ cười xã giao.

Chợt Tường Linh ngẩn người nhìn theo thanh niên kia trong khi chàng ta cũng chợt quay nhìn lại nàng một giây bằng tia mắt ngạc nhiên kỳ lạ, rồi quay bước nhanh ra cái xe hơi gần đó. Thanh niên vừa gặp bác sĩ Minh là kẻ hôm trước đã lên rước Phi Diệp ở Tân Sơn Nhất.

Trong lúc hai người sững sốt vì nhận ra nhau, bác sĩ Minh nghiêng mình chào Tường Linh:

-Thưa cô. Thưa bà xin lỗi bà hỏi chi tôi?

Tường Linh nhìn khuôn mặt khá bảnh trai và đang lúng túng của bác sĩ Minh nói mau:

-Thưa bác sĩ tôi xin bác sĩ dành cho vài phút được không ạ? Bác sĩ Minh đã bốt về bờ ngõ lúng túng:

- Dạ được, mời bà vào.

Tường Linh bước theo bác sĩ vô phòng khách, ông quay lại bảo một người nhà:

-Chú ba coi chừng dùm, tôi không tiếp ai đâu nhé... Tiếp bà đây xong tôi phải qua phòng mạch kéo thân chủ chờ.

2. Chương 2

Tường Linh đang đặt nhiều dấu hỏi về chàng thanh niên vừa rồi, nghe bác sĩ nhắc khéo ình biết ổng đang bận lắm, nàng mỉm cười nhìn bác sĩ:

-Thưa bác sĩ tôi chỉ xin gặp hai phút thôi, xin bác sĩ cho tôi biết việc bác sĩ khám nghiệm cho anh Tuấn Hùng vị hôn phu của tôi đó có ai phụ tá với bác sĩ không? Bác sĩ Minh chau mày bấy giờ ông mới chú ý đến Tường Linh ngồi và nói với thái độ Ôn hoà vui vẻ:

-Thưa bà tôi đã sẵn sàng để thân chủ chờ và tiếp bà năm phút... Tôi xin lỗi không biết bà là... Tường Linh vị hôn phu của người vừa quá cố... Tường Linh mỉm cười:

-Thưa bác sĩ hân hạnh cho tôi quá, không ngờ bác sĩ biết tên tôi. Thưa bác sĩ tôi xin nói ngay vào chuyện để khỏi mất nhiều thì giờ của bác sĩ... Tôi có một nghi vấn là anh Tuấn Hùng không phải tự tử nên muốn bác sĩ cho biết sự nhận xét của bác sĩ? Bác sĩ có thể nhớ lại cuộc khám nghiệm ấy và thử tìm xem có một nghi vấn nào rằng ảnh bị đầu độc không?

Cặp mắt bác sĩ Minh đang nhìn Tường Linh đăm đăm chợt đảo đi và mặt hơi biến đổi khi nghe Tường Linh hỏi đến câu cuối. Tường Linh nhận xét thấy ông ta chỉ thoáng bối rối rồi bình tĩnh trả lời nàng:

-Tôi đã xem hết khả năng của một y sĩ ra cứu nạn nhân nhưng vô hiệu vì nạn nhân đã bị độc được ngấm khá lâu... Tính ra có lẽ nạn nhân bị ngấm thuốc từ lúc tối mãi tám giờ sáng mới phát giác thì làm sao cứu nổi? Tôi chỉ biết người nhà đưa vô bệnh viện khai rằng nạn nhân uống thuốc độc và ly thuốc độc còn cặn trên bàn ngủ có đem theo vô bệnh viện nữa. Tôi chỉ có thể trả lời bà những điều tôi đã biết trong phạm vi

của một bác sĩ thôi, còn nạn nhân tự tử hay bị đầu độc không phải nhiệm vụ của tôi làm sao tôi biết để trả lời bà được?

Tường Linh đứng lên với nụ cười:

- Dạ đúng, vậy xin chào bác sĩ và xin bác sĩ tha lỗi việc đã làm phiền... Bác sĩ Minh mỉm cười lắc đầu và đứng lên đưa Tường Linh ra tận cửa Tường Linh ra xe, tinh thần bị ám ảnh bởi khuôn mặt thanh niên khi nãy cùng tia mắt ngó lảng của bác sĩ Minh và tự hỏi:

-Tại sao ông ta biết vị hôn thê của Tuấn Hùng là Tường Linh?

Về tới nhà nàng vừa ngừng xe Tường Vân đã chạy ra hỏi:

-Chị đã gặp bác sĩ Minh chưa chị?

Tường Linh gật đầu nắm tay em vô nhà, Tường Vân hỏi tiếp:

-Ông ta nói với chị ra sao?

Tường Linh thuật lại lời bác sĩ Minh nói với mình, Tường Vân cười:

-Ông trả lời đúng, em cũng thấy chị hơi lẩn thẩn khi tìm ông ta... Tường Linh nhìn em:

-Sao em biết chị không có lợi gì khi tìm bác sĩ Minh mà chê là lẩn thẩn? Chị đã biết ông khai anh Tuấn Hùng bị chết vì chất cyanure nhưng chị muốn hỏi xem ông ta khám nghiệm tử thi với ai... Và không cần câu trả lời của ông ta chị cũng thấy một điểm sáng rọi vào lòng nghi ngờ của chị.

Tường Vân khép nụ cười nhìn chị đăm đăm -Chị đã thấy một điểm sáng?

Tường Linh gật đầu:

-Chị đã gặp người thanh niên lái chiếc TOYOTA đón người giống Tuấn Hùng ở phi trường hôm qua, y có vẻ thân thiện với bác sĩ Minh lắm, khi thấy chị y còn quay lại ngó, mặt y mang một điểm hết sức kỳ lạ.

Tường Vân chau mày:

-Em tin nhận xét của chị, bây giờ chị tính sao?

Tường Linh nói:

-Chị muốn sẽ chờ theo dõi bác sĩ Minh chiều nay vì nghe hần hẹn với thanh niên kia là sẽ gặp Phi Diệp nào đó.

Tường Vân ngồi suy nghĩ, mãi khi Tường Linh thay đồ mặc ra ngồi bên, nàng mới hỏi:

-Chị nghi anh Tuấn Hùng bị đầu độc?

Tường Linh đáp:

-Chị chắc chắn một trăm phần trăm anh Tuấn Hùng bị đầu độc có điều chưa thể hiểu nguyên do nào.. Chị là người yêu của anh mấy năm nay chị biết rõ chí hướng và tình thần anh, không đời nào anh tự tử đâu.

Tường Vân nắm tay chị:

-Bây giờ chị tính sao?

-Chị sẽ lao mình tìm hiểu sự thật vụ này và lời kẻ đã đầu độc anh Tuấn Hùng ra ánh sáng lúc đó chị mới thóa? lòng...

Người thanh niên ở nhà bác sĩ ra lái xe vô một căn nhà. Sau tiếng gõ cửa một bà cỡ chừng năm mươi tuổi có vẻ đẹp xác xảo và gầy ốm ra mở cửa, nhìn kỹ bà ta thì thấy bà này có vẻ dữ lắm...

Cánh cửa mở ra thanh niên hỏi?

-Anh hai có nhà không dì?

Bà gật đầu:

-Nó ở trông, sao.. Chiều nay bác sĩ Minh có đến không?

Thanh niên gật đầu:

-Ảnh hẹn sẽ tới vào giờ thường lệ...

Bà ta gài cửa, người thanh niên kia đi thẳng vô, nhà này nhìn bên ngoài chỉ hơn ba thước bề ngang nhưng vô thật sâu và ở phía sau thông qua đường Trần Quý Cáp thành mặt tiệm bán đồ sắt và dụng cụ về điện... Thanh niên kia đi về phía sau gõ cửa căn phòng trong kêu:

-Anh Phi Diệp, anh có trông không?

Cánh cửa mở ra, người đàn ông đi cùng phi cơ với Tường Linh xuất hiện, hôm nay mặt chàng buồn lả lùng, khuôn mặt chàng in rõ nét sầu thảm hoang mang, chàng thấy thanh niên nọ thì hỏi:

-Ủa, chú Lâm, sao mẹ tôi nói tối chú mới về?

Người thanh niên tên Lâm ngồi vào ghế:

-Tại gặp Tường Linh đến nhà riêng của bác sĩ Minh nên tôi phải về cho anh hay. Phi Diệp chau mày:

-Cô ta có quen bác sĩ Minh không?

-Chắc chắn là không cho nên em mới quan tâm. Phi Diệp có vẻ hững hờ:

-Cô ta có quyền đi coi bệnh chứ. Lâm chau mày:

-Không phải đâu, vì nếu coi bệnh thì cô ta phải qua phòng mạch. Phi Diệp ngồi xuống ghế tiếp tục cầm cuốn sách:

-Vậy chú có thể trở lại hỏi thằng Minh xem Tường Linh làm gì, muốn gì mà tới đó?

Lâm mỉm cười:

-Em không muốn trở lại đó nữa, mình chờ tối nay bác sĩ Minh đến đây. Phi Diệp chau mày:

-Hắn đến đây làm gì?

Lâm có vẻ ngạc nhiên:

- Dì biểu gọi anh ta đến gặp anh hai mà?

Phi Diệp lắc đầu:

-Gặp tôi làm chi Chú mời mẹ tôi vô đây hỏi coi.

Lâm đứng lên bước ra, vẻ mặt ngẩn ngơ thắc mắc, hắn đi qua sân tìm bà không thấy thì đến một cái cửa nhỏ, ai nhìn cũng tưởng là cánh cửa đi vô phòng chứa đồ đạc, nhưng thật ra đó là một lối đi dài, vòng qua nhà bên cạnh... Lối đi bí mật như một đường hầm Lâm phải khom lưng xuống.

Qua tới cửa Lâm đứng thẳng lên đưa tay gõ nhẹ ba tiếng:

- Dì ba ơi, cậu Phi Diệp mời dì qua cho cháu nói chuyện gì kìa. Cánh cửa hé mở, bà già mặc chiếc áo choàng màu trắng tới đầu gối bước ra, mắt đeo kính trắng trông có vẻ trí thức:

-Sao nó không qua đây?

Lâm nói:

-Tại cháu tưởng dì còn ở bên, thôi mời dì qua xem sao, con thấy ảnh có vẻ buồn lắm.

Bà dì ba cởi chiếc áo khoác treo lên rồi lom khom theo Lâm mà qua phòng Phi Diệp.

Thấy mẹ vô Phi Diệp bảo Lâm:

-Thôi chú ra ngoài coi nhà đi.

Lâm ra phòng khách ngồi, Phi Diệp kéo ghế:

-Mời má ngồi đây... Từ ngày nhận được thư của má nói rõ cuộc đời của con thì con đã cố về nước nhưng không phải để cướp lại gia tài ấy về tay con. Bà mẹ quắc mắt nhìn chàng:

-Gia tài ấy là của cha con, của cha con là của con, mẹ sẽ đưa con đến nhìn nhận cha khi ông viết chúc thư. Ông chỉ còn mình con là trai duy nhất, gặp con chắc ông mừng lắm...

Phi Diệp biến sắc xua tay:

-Không... Không, mẹ đừng làm thế, hãy tha thứ cho ông... Đừng nhúng tay vào máu nữa.

Mẹ Phi Diệp nhìn con đăm đăm:

-Vậy con về đây vì lẽ gì?

Phi Diệp nhìn mẹ cười buồn:

-Vì tấm hình người con gái mẹ gởi đó... Mẹ nói con về để cưới nàng... Nhưng khi về đây nghe Lâm nói cô ta là vị hôn thê của Tuấn Hùng làm sao con cưới cô ta được...? Vậy có lẽ ngày mai con sẽ đi...

Bà Lệ Hằng nghiêm nghị:

-Không được, ai cho con đi, con phải ở nhà và làm theo lời mẹ, nếu không mẹ sẽ tự tử chết ngay... Con nên nhớ với sự nhìn nhận của cha con và với mảnh bằng kỹ sư trong tay... Nếu con muốn Tường linh sẽ thành vợ con ngay... Vị hôn thê chưa phải là vợ con đừng lo.

Cặp mắt Phi Diệp buồn không thể ta chàng lắc đầu:

-Con xin mẹ để yên cho gia đình ông bà Đức con không nhìn nhận ông là cha đâu. Bà Lệ Hằng tròn mắt nhìn Phi Diệp:

-Sao bây giờ con lại nói vậy, xưa kia con háo hức, nôn nóng muốn gặp cha, mẹ còn những lá thư của ông trong kia.

Phi Diệp vẫn giữ nét buồn trên mặt, chàng nhìn mẹ như van xin:

-Nhưng khi con đã biết cha con là ai, con lại không muốn gặp, và nhìn nhận nữa. Bà Lệ Hằng chợt đổi nét mặt thân ái hiền lành thành đanh đá ác hiểm và bà đổi luôn giọng nói:

-Trễ rồi, tao đã chuẩn bị và cứ tiến tới... Sẽ có thư của ông Đức kêu mày đến gặp vào phút hấp hối và ông sẽ phải viết chúc thư ày, mẹ con mình phải nắm trọn gia tài đó bằng mọi giá.

Phi Diệp đứng phắt lên:

-Con nhất định chống lại việc làm của mẹ, mẹ hãy dừng lại đừng nhúng tay vào máu nữa... một mạng chết oan cũng tội lỗi lắm rồi! Mặt bà Lệ Hằng lạnh như tiền, mắt bà long lên dữ tợn, bà chỉ Phi Diệp:

-Mày tính phá đời mày, phá kế hoạch của tao đó sao? Tao ày hay tất cả đều đã chuẩn bị ra lệnh tiến hành, ông Đức sẽ phải nhớ việc làm tội lỗi của ông trước kia và phải nhìn nhận đứa con của tao sanh như một đứa con của Kiều Oanh đã sanh, tại sao tất cả hạnh phúc trên đời này đều dồn vào ẹ con Kiều Oanh, Vô lý... vô lý...

Lúc này bà Lệ Hằng chỉ còn là hiện thân của đau khổ, thù hận, bà nói như điên dại. Phi Diệp đoán rằng Kiều Oanh là mẹ Tuấn Hùng, người trai mới vừa chết chôn hôm nay, chàng lắc đầu thở dài:

Đù mẹ bị hất hủi đau đớn thì dĩ vãng cũng qua rồi, con xin mẹ đừng thù oán người đàn bà vừa mất con đó nữa... Họ đáng thương hơn đáng trách mẹ à. Bà Lệ Hằng nghiêng răng, hằn học nói:

-Tao đã thề nguyện phải rửa thù hận này, nếu không tao chết sẽ không nhắm mắt được, tao đã thề từ hôm hạ sanh mày... Hôm đó tao bị cha mẹ ruột từ bỏ, cô đơn, nằm chèo queo trong góc nhà thương thí, lúc đó tao đã nhìn mày mà nguyện rằng: Nếu mày mà sống sót khôn lớn thì sẽ có ngày vợ chồng kẻ phản bội tàn ác ấy phải ly tan đau khổ... Đó là luật đời con à, con đừng xao xuyên...

Phi Diệp tỏ vẻ cảm động, chàng ngồi im lặng cúi đầu, hai giọt lệ lăn mau trên má, chàng lấy khăn mu xoa lau nước mắt nhìn mẹ:

-Con xin lỗi mẹ... con đã làm buồn lòng mẹ.

Bà Lệ Hằng xoa tay:

-Không... không, tao không cần lời xin lỗi của mày mà tao cần mày vâng lời, mày là lẽ sống của mẹ đừng làm mẹ thất vọng. Mày hãy thử nghĩ xem nếu ngày đó mẹ không can đảm sống để chờ ngày sanh thì con và mẹ sẽ ra sao? Hoặc là sanh con rồi mẹ bỏ con bơ vơ, vất vả chợ đầu đường thì con sẽ ra sao?

Phi Diệp nhắm mắt, cái hình ảnh mẹ chàng vẽ ra đó cho chàng thấy công lao của mẹ quả có lớn lao. Mẹ chàng đã vô cùng can đảm, sanh chàng rồi nuôi chàng với nghề y tá, và đi học ban được, sau đó bà chỉ ước cái bằng để họ mở nhà thuốc mà lấy tiền nuôi chàng ăn học được, lại cho chàng theo vợ chồng một người bạn qua Pháp nhờ họ gửi chàng học thành tài.

Bà Lệ Hằng thấy vẻ cảm xúc hiện trên mặt con thì cũng nghẹn ngào thấp giọng:

-Phi Diệp, lẽ ra mẹ không chờ mong con nhìn nhận người cha bất nhân bất nghĩa đó nhưng vì con Kiều Oanh quá giàu, chính cái gia tài trăm triệu của nó đã làm cho cha con tối mắt phụ bạc bội ước với mẹ, làm cho danh dự một gia đình nghèo bị hoen ố, ông ngoại con chỉ có nghề lái xích lô máy mà nuôi mẹ học tới đại học, ông ngoại con đã hy vọng ở mẹ bao nhiêu, rồi bị nhục nhã vì mất con, thì tội của cha con nặng bấy nhiêu...

Phi Diệp ngạc nhiên nhìn mẹ, lần thứ nhất chàng nghe mẹ chàng nhắc tới Phi Diệp chỉ biết thở dài, bà Lệ Hằng có vẻ vui, bà tưởng Phi Diệp đã mang một tư tưởng oán thù như bà và chịu để bà điều khiển vụ trả thù này, bà đứng lên:

-Vậy là con hiểu mẹ thôi đi nghĩ đi, chờ vài bữa nữa con sẽ là chủ nhân một sản nghiệp trăm triệu.

Phi Diệp ngồi lặng người, chàng biết cha chàng đã gây thù nặng thì oán phải dày, chàng không nỡ tỏ ra thương xót người cha bội bạc, tàn nhẫn mà bỏ mẹ, bởi thế chàng làm thình nhưng lòng dạ rối bời, nhứt là chàng vẫn bị hình ảnh Tường Linh người con gái xinh đẹp đã làm cho chàng yêu dù chỉ nhìn thấy thoáng qua... không ngờ người con gái đó lại cùng về chuyến bay với chàng và chỉ ngồi trên chàng vài hàng ghế.

Phi Diệp cũng không ngờ nàng đã tốt nghiệp tại trường thám tử bên Anh do sở tình báo Anh I S huấn luyện. Và nàng đã ngi ngờ cái chết của Tuấn Hùng không phải tự tử, nàng đang phẳng mối ở Lâm để tìm thủ phạm cái chết của Tuấn Hùng.

3. Chương 3

Chừng năm giờ chiều Tường Linh đã chờ sẵn cách nhà bác sĩ Minh hai trăm thước, nàng ngồi trong xe riêng với ống viễn kính tối tân.

Bác sĩ Minh còn coi bệnh trong phòng mạch, Tường Linh kiên nhẫn chờ đợi. Gần sáu giờ, có lẽ bệnh nhân đã hết, nên Tường Linh thấy cửa bên phòng mạch đóng lại khi một thiếu phụ bồng con ra về, rồi vài phút sau cô y tá hôm qua nàng đã gặp dắt xe Honda ra lối cửa ngõ bên cạnh cửa lớn nhà bác sĩ Minh.

Biết là bệnh nhân không còn thì bác sĩ Minh sắp ra về, Tường Linh chuẩn bị theo dõi.

Bác sĩ Minh đi một mình, khi ông lái xe ra thì Tường Linh vội sang số xe mình từ từ chạy, bác sĩ Minh không ngờ có người theo dõi nên ông cho xe chạy tà tà. Rồi bác sĩ Minh quẹo vào đường Hồng Thập Tự ngừng trước cửa nhà bà Lệ Hằng, Tường Linh theo dõi dễ dàng là vì đám ma Tuấn Hùng đã chôn cất xong xuôi, và không ai tỏ vẻ gì, nàng ngừng xe cách bác sĩ Minh chừng mười thước nhìn đồng hồ chờ đợi.

Bác sĩ Minh vô nhà đó làm gì? Tường Linh thấy mình không thể theo thẳng đến đó để nghe trộm, nàng chỉ có thể chờ xem bác sĩ Minh ra về một mình hay đi đâu với ai nữa và nàng sẽ theo xem biết từng hành động của ông ta.

Chỉ có thể trước nhất vì Tường Linh cũng chưa đoán được bác sĩ Minh đã gây cái chết cho Tuấn Hùng hoặc là cái chết của Tuấn Hùng có dính líu đến bác sĩ Minh. Nàng chỉ mới bắt đầu tìm hiểu xem Tuấn Hùng có tự tử hay bị đầu độc. Và nàng đoán chắc chắn Tuấn Hùng không thể tự tử khi đang yêu tha thiết, chàng cũng yêu đời và đang chờ đợi một ngày cưới huy hoàng, tại sao chàng tự tử... vô lý...

Tường Linh nghĩ như thế nên bắt đầu nghi ngờ từ ông bác sĩ chứng nhận Tuấn Hùng tự tử, ông bác sĩ đó là người có hơi quen thuộc với gia đình Tuấn Hùng nữa, nàng bắt đầu thử một bước thử nhất bằng cách theo dõi bác sĩ Minh và nàng ngạc nhiên xiết bao khi thấy bác sĩ Minh ra với thanh niên nàng gặp trên máy bay, người mà bây giờ nàng nhìn vẫn thấy giống Tuấn Hùng không thể tả.

Nhất là nhìn kỹ cái thân to lớn, cân đối và dáng đi y hệt Tuấn Hùng, phải chi không thấy tận mắt Tuấn Hùng đã chết thì Tường Linh dám chạy đến gọi chàng lắm.

Tường Linh nghe lòng hồi hộp, nàng tin rằng giữa ông bác sĩ đó và chàng thanh niên kia có sự liên hệ bí mật.. Và lẽ tự nhiên là Tường Linh lại kín đáo cho xe chạy theo xe bác sĩ Minh.

Bác sĩ Minh cho xe chạy lên Saigon ngừng ở nhà hàng La Cigale, Tường Linh cũng tìm chỗ đậu xe rồi vô nhà hàng ngồi, nàng tin là hai người này chẳng thể nào ngờ nàng đang theo dõi họ.

Bác sĩ Minh đến bàn trong góc ngồi cùng Phi Diệp, Tường Linh ung dung vô chiếc bàn gần đó ngồi quay lưng lại họ.

Nàng nghe Phi Diệp nói trước:

- Tôi kéo anh đi để khỏi gặp mẹ tôi, tôi không muốn tiếp tục việc mẹ tôi làm nữa. Bác sĩ Minh tỏ vẻ không bằng lòng, ổng nói tiếng Pháp với Phi Diệp:

- Mẹ con cậu không tìm cách lật tôi đấy chứ? Nếu không tiếp tục thì quyền lợi của tôi ra sao?

Phi Diệp cũng trả lời bằng tiếng Pháp:

- Dĩ nhiên là không có gì cả, tôi, mẹ tôi và anh cùng ngừng tội ác lại nơi đây là vừa... ĐÓ là một nguồn lợi lớn nhất rồi còn gì? Anh là một bác sĩ anh sẽ làm giàu mau chóng... TẠI sao chúng ta lại phải làm giàu bằng cách nhúng tay vào tội ác? Tường Linh lắng tai nghe tiếng bác sĩ Minh nói:

- Anh Phi Diệp, tôi muốn chút nữa vô gặp mẹ anh, có phải là anh về nhận cha rồi nói lật ngược với tôi không?

Phi Diệp cười một tiếng cộc lốc nghe như tiếng nức:

- Hừ, tôi cho anh hay không bao giờ tôi thêm nhận ông Đức là cha hết, anh chưa hiểu tôi, nếu ổng nghèo khổ bệnh tật thì có lẽ tôi nhận để nuôi và săn sóc nhưng ông ta là tỷ phú thì không bao giờ tôi nhận cả.

Tường Linh thót người, nàng muốn quay phắt lại nhìn mặt người mới nói nhưng kịp ngăn mình lại.. Vì sợ họ sẽ không nói cho nghe nữa. Bác sĩ Minh nghe Phi Diệp nói lộ vẻ bức tức:

- Rõ ràng anh muốn quịt lời hứa đó.

Phi Diệp hỏi với vẻ cũng tức bực:

- Sao anh thích làm ác? Mẹ tôi hứa với anh những gì anh cho tôi biết coi? Bác sĩ Minh nhìn Phi Diệp:

- Một phần ba trong số gia sản ông Đức sẽ làm chúc thư lại cho anh... Phi Diệp lại cười gằn:

- Vậy thì không bao giờ có chúc thư đó, thôi thì anh hãy nhận sự kín đáo của tôi làm phần thưởng vậy.

Bác sĩ Minh ngồi lịm đi rồi nói:

- Tôi không ăn gì mà cần sự kín đáo của anh, tôi sẽ tố cáo mẹ anh... Phi Diệp mím môi:

- Mẹ tôi nghe lời xúi giục của anh mà ưng chịu thôi, còn anh mới là kẻ hành động. Bác sĩ Minh thấp giọng:

- Kẻ hành động là Lâm chứ không phải tôi.. Nó và đứa em gái của thằng kia chó tôi đâu có dính vào mà tôi sợ? Anh nên nhớ nếu anh không còn tiếp tục thì anh và mẹ anh phải có tiền đền cho tôi một phần, nếu không tôi bắt buộc phải tố cáo mẹ anh chó không làm khác được.

Phi Diệp nói gay gắt:

- Tôi về nước sau cái chết đó, tôi không ăn nhậu gì cả, còn anh, tôi xin hỏi độc được đó ở đâu?

Bác sĩ Minh giật thót mình đảo mắt liếc quanh rồi thấp giọng:

- Suyt, chúng ta quên đây là nhà hàng... Thôi được, ăn đi chút nữa về nhà gặp mẹ anh tôi sẽ nói chuyện.

Phi Diệp cũng liếc nhanh rồi đồng ý:

- Được, về nhà anh chờ tôi không muốn anh gặp mẹ tôi nữa, bả lắm cằm lắm tôi mới cãi với bả chiều nay.

Tường Linh lo ăn xong đứng lên ra trả tiền trước, nàng không vội chụp bác sĩ Minh để làm to chuyện vì qua câu chuyện của hai người có nhiều bí ẩn, đành rằng bác sĩ Minh có tội nhưng Phi Diệp là kẻ cùng về với nàng trong chuyện bay chắc chắn là vô tội. Trong chuyện này còn dính cả ông Đức cha Tuấn Hùng và bà mẹ Phi Diệp mà nàng chưa biết tên nữa. Tường Linh nghe chuyện và hiểu rằng ông Đức có dính líu với người đàn bà mẹ Phi Diệp nên nàng muốn gặp bà ta xem sao.

Tường Linh ra khỏi nhà hàng liền lái xe đến căn nhà lúc này bác sĩ Minh đã đến đón Phi Diệp. Khi xe ngừng nàng mới mở bốp coi lại khẩu súng rồi xuống xe đưa tay gõ cửa.

Người ra mở cửa cho nàng là Lâm, chàng thanh niên nàng đã thấy ở phi cảng và gặp tại cổng nhà bác sĩ Minh.

Lâm thấy Tường Linh thì chưng hửng, Tường Linh tưởng gặp người lạ để hỏi thăm mẹ Phi Diệp nhưng gặp Lâm nàng đổi giọng:

- Bác sĩ còn ở đây không?

Lâm tưởng bác sĩ Minh dặn Tường Linh đến đón nên bình tĩnh trả lời:

- Bác sĩ đi với anh Phi Diệp rồi.

Tường Linh hỏi:

- Đi bao lâu? Còn ông Lâm có nhà không hả ông?

Lâm nghe Tường Linh không quen mình mà lại hỏi đích danh thì chột dạ, nhưng hấn khôn lanh tránh né cho chắc ăn.

- Lâm à, hấn đi với bà Lệ Hằng từ chiều lặn.

Tường Linh biết không tin được tên này nên không hỏi thêm nữa, nàng nghĩ đến đứa em gái của Tuấn Hùng là Ngọc Lan vì lúc này nàng nghe bác sĩ Minh nói Ngọc Lan có dính líu vào cái chết của anh.

Nàng chào Lâm rồi bước đi:

- Thôi chào ông, để khi khác tôi đến.

CHƯƠNG 3 -

Lâm gật chào lại và đóng cửa ngay khi Tường Linh quay đi. Tường Linh lái xe về nhà ông bà Đức, còn Lâm vội vàng vào tìm bà Lệ Hằng. Bà Lệ Hằng thấy Lâm hơi hải thì nói:

- Có chuyện gì đó?

- Tường Linh vừa đến đây tìm bác sĩ Minh đi à...

Mặt bà Lệ Hằng biến đổi, bà lo âu hỏi:

- Sao? Minh hẹn cô ta đến à?

Lâm trả lời:

- Con không hiểu, chỉ thấy cổ hỏi bác sĩ Minh con trả lời ông không có ở đây, ông đi với anh Phi Diệp rồi, cô ấy lại hỏi đi kêu đúng tên bà Lệ Hằng và có hỏi có Lâm ở nhà không nữa... Tôi lo quá đi ơi...

Bà Lệ Hằng chau mày gắt:

- Mà nói tao nghe lại từ đầu coi nào?

Lâm bình tĩnh kể lại những lời Tường Linh. Tường Linh hỏi với thái độ quen thuộc như hiểu tất cả các nhân vật ở nhà này làm cho bà Lệ Hằng chau mày giận dữ:

- Bác sĩ Minh đã cho nó biết tên tao và mày hay sao? Nếu không sao nó biết, mà lại biết cả nhà này tìm nữa?

Lâm gật đầu:

- Có lẽ thế, chỉ có bác sĩ Minh mới biết rõ như vậy mà thôi.

Bà Lệ Hằng nhìn Lâm nói:

- Khi này nó đến đây sao không đưa vô gặp dì hả?

Lâm trả lời:

- Anh Hai đón tiếp rồi đưa ra xe đi liền làm sao con mời vô gặp dì được?

Bà Lệ Hằng xám mặt:

- Từ hôm nay tao ở nhà bên, đi lối cửa bên, có ai hỏi cứ trả lời là tao về tỉnh rồi, còn bác sĩ Minh có trở lại mày hẹn sáng mai sau giờ coi mạch, tao sẽ là người khách cuối cùng vô nói chuyện với hân.

Lâm gật đầu nhưng còn ráng nói:

- Sao con thấy lo lo đi ạ, tại sao họ biết tên con vậy kìa, con có bao giờ xài cái tên đó ở chỗ nào đâu? Chỉ nội nhà này biết thôi à. Bà Lệ Hằng hỏi:

- Mày xưng tên với con Ngọc Lan là gì?

- Thừa là Duy.

- Vậy thì khỏi lo, không ai biết mày là Lâm đâu. Tao sẽ dặn bác sĩ Minh đừng kêu mày bằng tên đó nữa là yên. Lâm nói:

- Con chờ nhẩn bác sĩ Minh cho đi rồi con thử đến thăm Ngọc Lan xem có chuyện chi lạ không nghe dì?

Bà Lệ Hằng gật đầu gom những cuốn sách trên bàn, bảo Lâm:

- Mày tiếp dọn sách và đồ dùng của tao qua bên, từ nay tao không qua đây nữa. Phi Diệp muốn gì bảo nó qua tao nghe chưa.

Lâm tiếp tay dọn đồ đạc của bà Lệ Hằng đi theo lối cầu thang qua nhà bên. Trong khi đó Tường Linh ngồi bên Ngọc Lan trong căn phòng khách sang trọng của biệt thự Đức Hùng.. Tên hai cha con ông Đức.

Ngọc Lan mười sáu tuổi, cô gái có vóc dáng giống cha, cao lớn hơn các cô gái cùng lứa tuổi. Mặt giống cha và anh như tạc nhưng cử chỉ và lời nói ngây thơ hơn trẻ nít. Mang vẻ ngây thơ khờ khạo nên Ngọc Lan đẹp ngây thơ, cặp mắt to đen không vương ưu tư và nụ cười như vụ vợ tận đâu đâu.

Ngọc Lan đang để yên tay mình trong bàn tay Tường Linh. Đã biết cô gái này mắc bệnh lãng trí, ăn mặc thô sơ, mặt mũi mộc mạc không điểm trang, son phấn, chứng tỏ Ngọc Lan không tha thiết sự gì. Tường Linh nhỏ nhẹ gợi lại hình ảnh Tuấn Hùng trong trí cô bé trước khi vô cuộc điều tra Nàng bắt đầu hỏi thăm bình thường:

- Ngọc Lan lớn rồi xinh đẹp quá, coi em đẹp và khỏe hơn trước nhiều chị mừng lắm.

Ngọc Lan nhìn tận đâu đâu. Tường Linh hỏi tiếp:

- Hôm anh Tuấn Hùng về nước có mua gì cho em không?

Ngọc Lan hiền từ nhìn Tường Linh hỏi lại:

- Anh Tuấn Hùng đâu, anh đi nữa rồi hả? Sao anh không ở nhà với em?

Tường Linh chau mày:

- Ủa, anh Tuấn Hùng chết đã chôn rồi mà em không biết sao?

Ngọc Lan vẫn ngây thơ nhìn vào mắt Tường Linh:

- Ảnh chết rồi à, hồi nào đâu? Mà chết làm sao hả? Sao em không hay? Chờng nào ảnh mới về nữa?

Tường Linh trở mắt nhìn cô gái mang một nhan sắc đẹp đẽ, nhưng lại không có một chút trí khôn thì tự nhủ:

- Có lẽ Ngọc Lan không biết gì thật, hay là nàng đóng kịch?

Tường Linh ngồi im lặng một lúc rồi lựa lời hỏi:

- Em có quen ai tên Lâm không? Em có nhớ tên chị không?

Ngọc Lan hỏi:

- Chị là Tường Lan chứ gì?

Tường Linh cười:

- Tường Lan là tên mẹ chị, chị là Tường Linh mà...

Ngọc Lan lắc đầu:

- Không phải mẹ chị... Chị Tường Lan đến chơi với em hoài hà, nếu chị là Tường Linh thì chị Tường Lan đâu?

- À, chắc em nói Tường Vân em của chị?

Ngọc Lan gật đầu.

- Phải đó, đúng rồi, em quên mất, chị là Tường Linh à? Tường Linh nghe cô gái nói năng lộn xộn nhưng không nản chí, nàng tiếp tục cuộc điều tra:

- Sao em nói không quen Lâm. Lâm mặc cái áo có ca rô vuông vuông đó, hẳn nói quen em mà?

Ngọc Lan nhìn nàng rồi vỗ tay reo lên:

- À, em nhớ ra rồi, người hay mặc áo ca rô đó là anh Duy chứ, em quen chỉ có mình anh Duy thôi hà, em ở nhà một mình buồn lắm, mỗi ngày ảnh đem sữa tươi bán á đó, ảnh tốt lắm chị Oi... ảnh nói chuyện với em vui ghê đi.

Nghe Ngọc Lan nói đến Duy quá nhiều, Tường Linh lắng nghe và suy nghĩ:

- Lại thật lại còn tên Duy nào nữa đây. Hay là một người mang hai tên? Rồi Tường Linh thoáng mừng vui, nàng nắm tay Ngọc Lan:

- Em gái của chị, em nói em quen Duy, vậy hẳn ở đâu?

Ngọc Lan cười và cúi đầu e lệ:

- Em không biết vì em đâu có được ra khỏi nhà. Nhưng em biết tối nào anh Duy cũng đến thăm em vài phút, còn buổi sáng thì ảnh đem sữa đến á. Tường Linh nhìn ra trời tối hỏi:

- Có dấu hiệu riêng khi Duy đến à?

Ngọc Lan gật đầu buồn buồn nhìn Tường Linh:

- Phải có hiệu cho em ra mở cửa sổ, đứng nói chuyện với ảnh vài phút thôi. Tường Linh nắm tay Ngọc Lan:

- Em thương Duy lắm sao?

Ngọc Lan lại sáng lóe cặp mắt:

- Thương chứ, vì chỉ có một mình ảnh thương em thôi. Cha mẹ thì nói sẽ gởi em đi chữa bệnh tận đâu đâu.. Nhà này thì ai cũng bảo em khùng. Tường Linh cười:

- Còn anh Tuấn Hùng có thương em không?

- Anh Hai à? Ảnh có thương em chứ nhưng ảnh đi hoài đâu có nhà. Tường Linh chau mày:

- Sao em không biết rằng anh của em đã chết rồi?

Ngọc Lan lắc đầu:

- Chết ư? Em không tin đâu, em vẫn đem sữa cho anh hai khi anh hai có nhà mà, phòng anh hai bên này nè nhưng ảnh đi mấy hôm nay rồi. Tường Linh run tay, nàng chụp tay Ngọc Lan:

- Anh hai chết làm đám ma um xùm sao em không biết?

Ngọc Lan hỏi:

- Đám ma hồi nào? Mẹ khóa cửa phòng em nói không được ra xem rồi rủ đi lạc không ai coi được mày đâu. Em nghe rầu rầu buồn buồn muốn ra mà không được. Cái gì bữa đó là đám ma anh hai đó hả chị?

Tường Linh đã hiểu, bà Kiều Oanh và ông Đức sợ nhà mở cửa hoài lại đông đảo người ra vô lỡ Ngọc Lan ra đường thấy lạ tò mò đi xem xa hơn mà bị lạc nên nhốt Ngọc Lan trong phòng này.

Bây giờ Tường Linh dồn hết tâm hồn vào việc chính, điểm nghi ngờ của nàng xoay quanh việc Ngọc Lan đem sữa cho Tuấn Hùng, nàng hỏi Ngọc Lan:

- Em thường đem sữa cho anh Hai lúc nào?

Ngọc Lan nhìn Tường Linh hỏi lại:

- Sữa à? Sao anh Duy không đến nhà hả chị? Sáng nay ảnh quên không đem sữa cho em rồi. Suốt ngày qua em uống sữa ở tủ lạnh vì không có sữa mới. Tường Linh nắm chặt tay Ngọc Lan, nhìn thẳng vào đáy mắt cô bé với tất cả sức mạnh:

- Chị hỏi em hay đem sữa cho anh Hai uống vào giờ nào mà?

Ngọc Lan giựt mạnh tay lại mà gắt:

- Em chờ anh Duy đem sữa lại đã chứ, ảnh biểu em cất sữa vô tủ lạnh mà uống vì mai ảnh không đến được.. Ảnh hẹn bữa nay nè.. Vậy mà em chờ tới bây giờ. Tường Linh bực mình cúi kính gắt với Ngọc Lan:

- Cái gì mà anh Duy. Anh Duy hoài vậy? Chị hỏi một đàng em lại trả lời một nẻo.. Chị nói cho em biết cái thằng Duy nó chết rục rồi không bao giờ nó còn đem sữa đến cho em uống nữa đâu mà mong...

Rồi Tường Linh nhìn thẳng vào mắt Ngọc Lan hỏi:

- Bây giờ em hãy nghe chị hỏi và trả lời chị đây nè. Tường Linh chưa kịp hỏi thì đã thấy sắc mặt Ngọc Lan biến đổi, vẻ thất sắc hiện lên rõ ràng, Ngọc Lan run giọng hỏi:

- Trời ơi.. anh Duy chết rồi à.. chết hồi nào vậy chị?

Thấy Ngọc Lan cứ chú ý đến Duy và tỏ vẻ hoảng hốt, Tường Linh càng giận, nàng muốn dẹp bỏ hình ảnh Duy trong trí cô bé để nàng hết mong hấn đến mà lo trả lời câu hỏi của mình nên gật đầu:

- Ủ, thằng Duy chết rồi... Nó bị trúng gió chết... Không bao giờ nó còn đến đây nữa em đừng mong vô ích.

Cặp mắt Ngọc Lan chợt nhắm lại, rồi hai tay bụm lấy mặt khóc òa, khóc như con nít vậy... Tường Linh hoảng hốt gỡ tay Ngọc Lan kéo mặt cô bé lên cho ngó vào mắt mình nhưng Ngọc Lan vùng vằng giựt tay lại khóc nữa. Tường Linh chưa kịp nói gì thì ông bà Đức ngoài nhà nghe tiếng khóc của Ngọc Lan đã chạy vô luống cuống hỏi lớn:

- Cái gì đó.. Tại sao nó khóc dữ vậy Tường Linh?

Tường Linh bối rối phân trần:

- Dạ con cũng không hiểu tại sao em khóc. Con đang hỏi em về người con trai đưa sữa mỗi sáng cho anh Tuấn Hùng uống đó.. thì tự nhiên... em Ngọc Lan khóc òa.. làm con cũng chẳng hiểu gì nữa. Bà Đức nhìn Tường Linh chau mày:

- Con muốn biết việc gì về Tuấn Hùng sao không hỏi mẹ? Bác sĩ trị bệnh nói thần kinh nó yếu lắm, đừng bắt nó nghĩ nhiều, đừng bao giờ bắt nó nghe hạch hỏi nọ kia, con làm như vậy coi chừng nó điên luôn thì khổ mẹ con à.

Tường Linh tái mặt, nàng đã hỏi vặn vẹo nhiều câu làm cho Ngọc Lan trả lời không kịp lại còn nói dối là Duy đã trúng gió chết, tức là nàng đã bảo người con trai thân yêu của cô bé đã chết.. Tường Linh đâu dè Ngọc Lan bệnh nhiều đến độ có thể cuồng trí.

Nghe bà Đức trách, Tường Linh không dám trả lời mà quay lại ôm vai Ngọc Lan dỗ ngọt:

- Ngọc Lan.. cha mẹ vô nè, má hỏi em sao khóc kìa? Em nói á nghe đi. lớn rồi đừng khóc nữa.. xấu lắm.

Ngọc Lan buông thõng hai tay, dáng điệu bơ phờ, ướt nhem và đôi mắt khờ khạo nhìn sững trước mặt, miệng lắp bắp:

- Duy chết rồi.. Trời ơi! Duy chết rồi.. từ nay anh không đến nữa.. trời ơi. Ông bà Đức chừng hững hờ nhìn nhau:

- Duy nào? Nó ở trong nhà tối ngày mà quen Duy nào kìa? Kêu vú già lên hỏi coi? Tường Linh lịm đi khi thấy Ngọc Lan trong dáng điệu mất trí. Nàng sợ Ông bà Đức phiền mình nên không dám thuật lại những câu nàng vừa hỏi và nói với Ngọc Lan nữa.

Rồi đột nhiên ông bà Đức xoay qua hỏi Tường Linh:

- Con nói những gì mà nó khóc vậy?

Tường Linh đã suy tính trước nên đặt chuyện:

- Khi con vô thì em Ngọc Lan đang ngồi buồn rầu lắm? Con hỏi em có khỏe không, có thể đi chơi với con không thì em trả lời những câu nói đầu đầu con không hiểu nổi... Con đang tính vô kêu vú già hỏi xem thì tự nhiên em ôm mặt khóc. Tường Linh không dám lãnh trách nhiệm tại mình vô ý không hiểu bệnh trạng của Ngọc Lan nên lỡ làm cho Ngọc Lan bệnh nặng thêm như vậy.

Nhưng dù sao đối với Tường Linh việc dò xét tên Lâm coi như tiến được một bước nhỏ, vậy là nàng đã biết hẳn có tên Duy nữa.

Tường Linh dấu kín những hiểu biết mơ màng của mình, nàng không thể cho ông bà Đức biết nàng đang điều tra cái chết của Tuấn Hùng vì nàng kẹt hai điều. Một là nàng sẽ bị họ đổ tội làm cho Ngọc Lan điên loạn, hai là nàng sợ lỗi thôi đến người con trai mang tên Phi Diệp vì theo giác quan thứ sáu và những suy luận của Tường Linh thì Phi Diệp có liên hệ đến cái chết của Tuấn Hùng nhưng Tường Linh đoán rằng Phi Diệp vô tội và nàng cũng có nhiều cảm tình với Phi Diệp.

4. Chương 4

Vú già vừa lên tới bà Đức rầy vú:

- Tôi đã dặn vú phải luôn luôn có mặt bên cô Ngọc Lan tại sao vú bỏ nó đi đâu vậy? Vú già lễ phép:

- Thưa bà tôi mới ra nhà sau một chút. Bà Đức nhú mày chỉ Ngọc Lan nhưng nhìn vú hỏi:

- Tại sao Ngọc Lan khóc dữ vậy, vú có biết tên Duy là ai không?

Vú già thần nhiên đáp:

- Thưa ông Duy là cái cậu vẫn đến đưa sữa buổi sáng cho nhà mình đó. Ông Đức tròn mắt nhìn mọi người:

- Nhưng cái thằng đó ăn nhằm gì mà nó nhắc vậy?

Vú già đáp:

- Dạ đúng, ăn nhằm gì đâu... Chỉ mỗi lần đưa sữa cô ba hỏi cậu mấy câu vớ vẩn rồi tôi đem sữa vô thì cậu ấy đi. vậy thôi hà...

Câu nói vú già có vẻ ngập ngừng làm cho Tường Linh suy nghĩ:

- Vú già có dấu những điều vú biết... Được, ta sẽ hỏi vú thay Ngọc Lan vậy. Lúc ấy, Ngọc Lan cứ ngồi im lặng nhìn trước mặt, ông bà Đức bảo mọi người:

- Thôi ra hết cho nó nghỉ, vú già ở đây với nó.

Tường Linh theo bà Đức nói nhỏ bên tai:

- Mẹ cho phép con ở lại hỏi thăm vú già mấy câu may ra con chữa giùm được bệnh thần kinh cho em Ngọc Lan.

Bà Đức nhìn chồng với vẻ dè dặt rồi nói:

- Con ở ngoài phòng này để mẹ kêu vú già ra cho hỏi chứ con không nên vô trông làm chi.

Tường Linh kéo ghế ngồi chờ vú già, khi vú ra nàng nhìn thẳng vào mặt vú:

- Vú cho tôi biết về tên Duy đó coi, tôi muốn biết xem y đưa sữa ở đây lâu chưa? Vú già đáp:

- Thưa cô, tôi mới đến làm ở đây hơn một tháng nên tôi đâu có biết. Tường Linh chau mày:

- Vậy khi vú tới thì đã có tên Duy đưa sữa rồi sao?

- Da...

Tường Linh thở dài đầy vẻ thất vọng, nhưng rồi nàng kiên nhẫn hỏi thêm:

- Vú có hiểu tại sao Ngọc Lan lại mền tên Duy đến nỗi mới một ngày hẵn không tới đã khóc không?

Vú già chớp mắt:

- Theo tôi hiểu thì cô không có một người nào thân nên gặp tên Duy hay làm quen mỗi khi đưa sữa nên cố mền hẵn.

Tường Linh đồng ý điểm này, có điều nàng đang thắc mắc Duy có phải là Lâm không. Nếu Duy là thì nàng mới tiếp tục cuộc điều tra có hiệu quả được. Tường Linh nghĩ không nên hỏi thêm vú già nhiều vì nàng biết vú cũng chỉ hiểu có bấy nhiêu thôi.

Ông bà Đức đang ngồi uống trà ngoài phòng khách thấy Tường Linh ra ông kêu:

- Con đến đây uống nước và nhân tiện cho ba hỏi ít điều. Tường Linh nhìn kỹ dáng điệu của ông thì thấy Phi Diệp giống ông như đúc, có lẽ còn giống hơn cả Tuấn Hùng nữa.

Tường Linh lại nhìn qua bà Đức, thì thấy Tuấn Hùng có nét giống mẹ, cặp mắt to và đen láy, chứa đựng những nét buồn thu hút chứ không xéch như cặp mắt ông Đức, tóm lại cặp mắt ông Đức giống hệt khuôn mặt Phi Diệp trông có vẻ cương nghị và hào hùng lắm.

Tường Linh đến ngồi bên cạnh bà Đức đối diện với ông:

- Thưa, cha muốn hỏi con chuyện gì?

Ông Đức nhìn Tường Linh vài giây rồi cất giọng:

- Hình như con có ý nghi ngờ gì về cái chết của Tuấn Hùng phải không? Tường Linh nhìn ông ngập ngừng rồi quay lại nhìn bà Đức rồi trả lời:

- Dạ thưa không, anh Tuấn Hùng đã mồ yên mả đẹp là con mừng rồi... Mặc dầu con buồn khổ lắm nhưng con cũng vui và cầu chúc cho vong hồn anh con phiêu diêu miền cực lạc.

Ông Đức đủ thông minh để đọc thấy một vẻ dấu giếm trong ánh mắt Tường Linh, ông suy nghĩ một phút rồi bảo vợ:

- Bà tìm xem có bánh, hay trái cây gì đem ra cho con nó ăn với.

Bà Đức vô tình đứng lên lo sai người đi mua bánh và bà vô lấy trái cây. Nhân dịp đó ông Đức mới hỏi Tường Linh:

- Con có sự nghi ngờ gì thì cứ nói thật cho cha nghe. Tường Linh nhìn ông đăm đăm nàng muốn nhận xét thái độ của ông khi nghe những lời nàng sắp nói:

- Thưa cha... cha có quen biết với bà nào tên Lê Hằng không?

Mặt ông Đức bỗng biến sắc, ông nhồm người hỏi lại Tường Linh thật mau, giọng có vẻ khác thường lắm:

- Tại sao con quen biết với bà đó? Cha nghe cái tên Lê Hằng có quen nhưng cha không hiểu bà đó có quen với cha không nữa.

Tường Linh tung độc chương để dò xét ông Đức:

- Thưa cha... bà Lê Hằng năm nay độ bốn mươi lăm tuổi và có một đứa con trai chừng hăm tám tuổi giống cha như đúc.. giống hơn cả anh Tuấn Hùng nữa.

Mặt ông Đức xanh lè như tàu lá, hết xanh đến đỏ, hết đỏ đến xanh hình như tâm hồn ông đang trải qua những biến động ghê gớm, ông chờ đợi hàng mấy phút mà chưa nói được lời nào, có lẽ tất cả tâm trí của ông đang suy tưởng lại quá khứ xa xôi nào đó.

Tường Linh nhìn ông cất tiếng hỏi:

- Thưa, cha nghĩ gì vậy? Cha có quen bà ta không?

Ông Đức hỏi lại Tường Linh:

- Con nói sao... Lê Hằng có người con giống cha à?

Tường Linh gật đầu:

- Dạ giống cha lắm... từ khuôn mặt mái tóc, cặp mắt, làn môi đều giống cha như tạc.

Ông Đức tỏ ra thờ thẩn, mồ hôi toát ra đầy trán, Tường Linh thì thầm hỏi ông:

- Hình như cha biết nhiều và có liên hệ với bà Lê Hằng?

Ông Đức quay nhìn vô nhà rồi nói nhanh với Tường Linh bằng giọng nài nỉ:

- Cha sẽ có dịp nói cho con nghe chuyện liên hệ giữa cha và bà Lê Hằng nhưng bây giờ có mẹ con ở đây cha mong con giữ bí mật chuyện này.

Tường Linh làm thinh, lòng nghĩ lầy lăm lă vì sự Ó hờ của ông Đức đối với Ngọc Lan, nàng không thấy hai ông bà băng khuâng vì cái tên Duy mà Ngọc Lan đang khóc đó chút nào.

Bà Đức đã gọt trái cây đem ra, Tường Linh ngồi ăn một miếng cho ông bà vui lòng rồi đứng lên chào về:

- Thưa ba má con về.

Ông Đức gật đầu:

- Ồ, con về đi... có lẽ chiều nay cha mẹ đến thăm má con ở bên.

Tường Linh ra xe, lòng hoang mang thắc mắc về cái tên Duy và nàng muốn xúc tiến ngay việc tìm hiểu tên Lâm xem Lâm và Duy có phải là một không, nghĩ vậy nên Tường Linh lái xe trở lại nhà bà Lê Hằng.

Tường Linh gõ cửa mong sẽ gặp người đàn bà chủ mưu sát nhân kia, thấy tên Lâm lại ra mở cửa, nàng liền hỏi:

- Em Duy, tại sao em không đem sữa đến cho Ngọc Lan, để cô ấy chờ đợi dữ vậy, nó nhắc em hoài, nó nhờ chị đi kiếm em đó.

Lâm biến sắc không hiểu Ngọc Lan đã nói gì với Tường Linh, hắn sững sờ nhìn Tường Linh làm cho Tường Linh thấy rõ mình đoán không sai. Tường Linh không muốn cho Lâm chối nên nói lại:

- Vú già của Ngọc Lan có thấy em ra vô nhà này nên chỉ chỗ cho chị đi tìm em, em nên đem sữa tới thăm Ngọc Lan vì nó nhớ mong em lắm Duy ạ. Lâm không đủ thì giờ để hiểu nghệ thuật điều tra khéo léo của những người đã xuất thân từ trường trinh thám như Tường Linh nên vô tình buộc miệng hỏi sau mấy phút sững sờ:

- Ngọc Lan bệnh à? Cô ấy bệnh làm sao, kêu tôi làm gì...?

Tường Linh mỉm cười, nụ cười thỏa mãn lạnh như băng vì nàng đã biết rõ Duy và Lâm chỉ là một, nàng bảo Lâm:

- Em Ngọc Lan bệnh mà cứ kêu tên em hoài hà, em hãy theo tôi đi, tôi đưa em đến thăm nó một chút rồi về.

Lâm đã lơ trớn, hần thấy Tường Linh vẫn thản nhiên nên tưởng rằng Tường Linh đến tìm mình mấy lần vì việc Ngọc Lan đau, hần nghĩ mình không đi thì Tường Linh sẽ nghi ngờ nên nhìn Tường Linh nói:

- Tôi đi Honda, cô đi trước đi rồi tôi theo sau.

Tường Linh sợ hần suy nghĩ lại không đến nữa nên nói:

- Em ra xe tôi đưa đi rồi tôi lại đưa về, bệnh Ngọc Lan nguy kịch lắm. Lâm lúc nào cũng ăn mặc đàng hoàng, hần liền gạt đầu, sau khi bước ra khóa cửa hần hỏi Tường Linh:

- Cô Ngọc Lan nói gì về tôi vậy cô?

Tường Linh mỉm cười nói đại:

- Hình như nó nhớ em... nó yêu em... bởi vì nó nói chiều nào em cũng đến thăm nó ngoài cửa sổ và có ra hiệu bằng một điệu nhạc đặc biệt, mấy hôm nay em không đến làm nó nhớ nên đau.

Lâm nở nụ cười vui khi nghe Tường Linh nói đúng những hành động của mình và yên trí Tường Linh chỉ nghĩ hần giao thiệp với Ngọc Lan vì tình. Và hần cũng đủ thông minh để hiểu rằng Ngọc Lan tỉnh táo nói với Tường Linh như thế nào nên Tường Linh mới hiểu tường tận những hành động của hần.

Tường Linh cũng biết Lâm tin nàng chỉ nghĩ qua khía cạnh tình ái nên nàng cười thầm trong lòng. Nàng không đưa Lâm về nhà ông Đức mà lại đưa thẳng về nhà mình.

Khi thấy Tường Linh lái quẹo vô một nhà khác không phải nhà Ngọc Lan, Lâm dương mắt nhìn cái bảng đồng và nhòm dậu hỏi:

- Sao không đến nhà ông Đức mà lại vô đây?

Tường Linh nói:

- Vô đây để tôi lấy ít trái cây đem đến cho Ngọc Lan luôn. Khi xe ngừng lại ở sân, Tường Linh quay lại và nhanh như chớp nàng đã chọt mạnh vào gáy Lâm, một điểm huyệt thật nhẹ nhàng, toàn thân Lâm mềm nhũn gục xuống.

Tường Linh lái xe vô garage rồi mở cửa vác Lâm lên vai.. Lúc đó chị bếp chạy ra, Tường Linh nhìn chị nói:

- Bạn tôi bị trúng gió, chị làm ơn mở dùm cửa phòng dành cho khách để y nằm đợi coi.

Chị bếp vội đi trước mở cánh cửa một phòng phía sau phòng khách và tiếp với Tường Linh đỡ Lâm xuống giường.

Phòng này xưa kia bà Tường Lan dùng để làm nơi nhậu nhẹt cho những bạn nhậu của chồng, từ ngày ông chết phòng này để trống nhưng vẫn được dọn dẹp sạch sẽ hàng ngày.

Chị bếp đỡ Lâm nằm rồi đi ra xuống bếp, chị tưởng hần bị cảm gió thiệt nên cũng chẳng thắc mắc gì. Tường Linh khóa cửa rồi xuống dặn chị bếp:

- Khi nào cậu ấy tỉnh lại thì tôi kêu chớ thỉnh linh đừng nên làm rộn nghe, người ta mệt cần để cho nghỉ đừng có làm ồn ào lớn tiếng.

Chẳng ai muốn tò mò việc làm của chủ bao giờ, hơn nữa chị bếp này rất hiền suốt ngày bận rộn nhiều việc nên chẳng để ý đến ai, sai gì thì làm đó, có giờ phút rảnh rỗi thì may vá nghỉ ngơi.

Tường Linh để Lâm nằm đó rồi gọi Tường Vân:

- Chị đã bắt cóc được tên bỏ thuốc cho anh Tuấn Hùng. Chính hần lợi dụng sự mất trí của Ngọc Lan rồi sai Ngọc Lan đem thuốc độc cho anh Tuấn Hùng uống. Tường Vân giật mình xanh mặt:

- Chị có bằng cớ rồi à... Và hần là tên sát nhân sao chị dám đem về nhà? Tường Linh lo thay áo dài, lựa cái áo khoác trắng bận ra ngoài, nghe em gái hỏi nàng bình tĩnh trả lời:

- Em đừng sợ, tại hấn là kẻ sát nhân, hấn có tội nên chị mới dám bắt cóc mà không sợ pháp luật chứ... Chị sẽ giao nó cho nhà chức trách sau khi biết rõ chi tiết của vụ án này. Chị sẽ minh oan cho anh Tuấn Hùng.. Nhất định không phải ảnh tự tử...

Rồi Tường Linh nhìn Tường Vân nói tiếp:

- Em chờ xem chị hỏi hấn và bắt hấn lấy tờ cung khai cho coi. Tường Vân có vẻ bàng hoàng:

- Em lo quá... hấn ở dưới nhà hả chị?

Tường Linh cười vì thấy em gái quá nhút nhát:

- Hấn còn mê man nằm dưới phòng sau nhà ấy...

Tường Vân hỏi:

- Một mình chị mà bắt cóc nổi hấn thì em phục sát đất.

Tường Linh cười:

- Có gì đâu... hấn chứ giỏi hơn hấn chị cũng bắt cóc dễ ợt à... Tường Vân tỏ vẻ suy nghĩ:

- Chị tính điều tra gì thì phải nhân lúc hấn đang mê đó đem hấn lên lầu trói lại cho kín đáo chứ chị tra khảo hấn dưới đó rủi mẹ và người làm nghe được thì phiền lắm à nghe.

Tường Linh gật đầu:

- Đem lên lầu thì tiện hơn nhưng bây giờ để hấn ở phòng nào đây?

Trên lầu chỉ có ba phòng, một phòng thật lớn có tủ sách có salon có hệ thống âm thanh tối tân có dương cầm chỉ dành để mở khiêu vũ hoặc những cuộc tiếp tân và hai phòng ngủ của hai chị em Tường Linh.

Tường Vân nói:

- Chị để nó bên phòng em, còn em qua ngủ với chị tạm rồi tính sau.

Tường Linh gật đầu:

- Vậy thì được, chút nữa mình sẽ đem nó lên đây cho chắc ăn.

Tường Vân nói:

- Để em xuống coi mẹ làm gì.. Nếu mẹ đang trang điểm hay còn ngủ là mình đem hấn lên ngay. Tường Linh nói:

- Và em sai chị bếp đi mua cái gì đi cho chỉ khỏi để ý mình đem hấn lên lầu. Tường Vân xuống nhà nhìn qua cửa sổ không thấy mẹ đâu, nàng nghe trong phòng tắm nước chảy ào ào thì biết mẹ đang tắm nên đi thẳng xuống bếp đưa cho chị bếp một trăm đồng:

- Chị đi ra ngõ mua dùm tôi mấy ly sinh tố coi.

Chị bếp đi rồi hai chị em Tường Linh nhẹ nhàng khiêng Lâm lên lầu khoá cửa lại cẩn thận, có lẽ họ chờ đến đêm mới bắt đầu cuộc tra hỏi:

- Theo em nghĩ chị nên đem vụ này trao cho nhà chức trách.. Chị nói rõ mối nghi ngờ của mình và giao tên Lâm cho họ là xong hết. Nếu chính bọn họ nhúng tay đầu độc anh Tuấn Hùng thì chúng nó sẽ phải đền tội trước tòa và mình đỡ lo phiền phức chị ạ.

Tường Linh nhìn em gái:

- Chị không muốn nguy hiểm cho tánh mạng của Phi Diệp vì chị biết hấn vô can trong vụ này... Lộn xộn người ta có thể giết Phi Diệp nữa em à.

Tường Vân nhìn chị thật kỹ... Nàng nhớ lại khuôn mặt chàng thanh niên giống hệt Tuấn Hùng và có nhiều nét đẹp hào hoa hơn mà nàng đã gặp trên phi trường khi đi đón Tường Linh rồi sẽ mỉm một nụ cười vu vơ:

- Như vậy là chị có cảm tình với anh ta đó.

Trong khi chị em Tường Linh nghĩ đến Phi Diệp và sắp đặt một cuộc điều tra để tìm hiểu xem bọn Lê Hằng đã làm cách nào để đầu độc Tuấn Hùng thì ở nhà bác sĩ Minh Phi Diệp đang bị bác sĩ Minh gây sự dùng áp lực bắt chàng viết lá thư nhờ bác sĩ Minh hại Tuấn Hùng...

Trước đó khi bác sĩ Minh rủ Phi Diệp về nhà nói chuyện riêng cho kín đáo thì Phi Diệp vô tình đi theo liền.

Bác sĩ Minh đưa Phi Diệp vô phòng khách chỉ ghế mời ngồi rồi vô phòng riêng. Một phút sau ông ta bước ra với khẩu súng có gắn ống hãm thanh ở đầu, lạnh lùng nhìn Phi Diệp nói:

- Súng này bắn chết ngay... và nó có ống hãm thanh anh thấy chưa? Phi Diệp chưa hiểu gì cả thì bác sĩ Minh cười khanh khách chỉ thẳng nòng súng vào mặt chàng cười man rợ:

- Hà hà... hà hà... Từ giờ phút này anh phải nghe lệnh tôi, nếu cãi tôi là bỏ xác ở đây nghe chưa.

Phi Diệp chưng hửng, chàng nhú mồm khi thấy nòng súng đen ngòm và giọng cười lạnh lùng của bác sĩ Minh, đôi mắt Phi Diệp đăm đăm nhìn vào khẩu súng ở tay bác sĩ Minh và nhếch môi cười... Rồi làm bộ sệt sệt hỏi:

- Bác sĩ tính chuyện gì đây? Tôi làm gì mà bác sĩ đe dọa?

BS Minh ngồi xuống ghế đối diện với Phi Diệp tay vẫn kèm súng tay kia lấy mảnh giấy và cái bút đẩy lại phía Phi Diệp ra lệnh:

- Anh viết cho tôi một lá thư đi... Phi Diệp tròn mắt:

- Thư gì?

BS Minh cười đều giả:

- Hà hà... thư gì thì anh cứ cầm bút lên tôi đọc cho anh viết mà. Phi Diệp nghiêm nét mặt:

- Thư gì? Tôi không viết gì cả... Anh muốn thì anh viết lấy...

BS Minh nâng cao nòng súng ngang tầm mắt của Phi Diệp và gằn từng tiếng:

- Bây giờ không phải là lúc anh cãi lại tôi... Nếu anh không làm theo ý tôi thì tôi thủ tiêu anh tại nhà này và vắt xác anh xuống hầm acid cho tan luôn.. anh đừng hòng cưỡng lại tôi và cũng đừng hòng thoát ra khỏi nơi đây.. Tôi đã phòng thủ cẩn mật rồi... anh viết đi, viết thì mọi sự sẽ êm đẹp... anh sẽ ra về tự do và vô hại cho anh.

Phi Diệp lo lắng hỏi:

- Tại sao vô hại cho tôi khi tôi chưa biết anh bắt tôi viết gì?

BS Minh cười:

- Vì lá thư ấy tôi chỉ dùng để đề phòng mẹ con anh phản tôi, hại tôi chứ tôi không dùng nó để tố cáo anh. Bởi lẽ rất dễ hiểu là tôi chẳng dại gì phổ biến một lá thư trong đó tố cáo tôi là tông phạm giết người.

Phi Diệp nhìn BS Minh:

- Nếu vậy thì cần gì phải viết thư từ.. Tôi hứa danh dự là chẳng bao giờ tôi tố anh giết người cả.

BS Minh lắc đầu:

- Anh ngây thơ quá... một người như tôi làm sao dám tin vào những lời hứa vu vơ được, hơn nữa mẹ anh và anh phải lo thánh toán số tiền đã hứa với tôi nữa chứ. Phi Diệp im lặng tỏ vẻ suy nghĩ lung lăm, chàng liếc về phía cửa rồi thỉnh phảng phất chân đá vào cườm tay BS Minh.

BS Minh không ngờ Phi Diệp phản ứng như vậy, khẩu súng bay đi và Minh ôm cườm tay rú khê một tiếng, lúc đó Phi Diệp đã đứng lên tiến sát BS Minh, tặng luôn cho hắn một đòn atemi vô gáy và một cái đầu gối vào bụng, BS Minh gục xuống tấm thảm ngất đi...

Phi Diệp phóng lại lượm khẩu Browning bỏ vô túi quần, chàng nhìn lại phía bác sĩ Minh mỉm cười đẩy cửa bước ra ung dung đón taxi đi.

Phi Diệp không gặp trở ngại nào trên đường về nhà trong khi BS Minh nằm mê man trên tấm thảm mà không ai hay chỉ vì bác sĩ thường cấm người nhà không ai được lên khi ông tiếp khách trừ khi có chuông kêu.

Phi Diệp về nhà không thấy Lâm thì qua nhà bên kêu, bà Lệ Hằng vẫn ở trong phòng làm việc của bà, nghe con kêu Lâm bà vội ra hỏi:

- Bộ nó không có ở bên sao? Khi nãy nó mới qua mẹ cho hay cô Tường Linh đến đây kiểm hỏi đòi gặp mẹ, thật là lạ vì sao nó biết tên mẹ là Lệ Hằng?

Phi Diệp giật mình đánh thót:

- Sao kỳ vậy? Theo con biết thì Tường Linh đã tốt nghiệp về trình thám trong một trường đào tạo gián điệp của Scotland Yards, nếu cô ta đến đây chắc có chuyện không hay đó mẹ.

Bà Lệ Hằng nhíu cặp chân mày, mắt bà ta long lanh sáng quắc.

- Nếu thật vậy thì chắc là có chuyện chi... Lúc nãy thằng Lâm nói Tường Linh hỏi BS Minh còn ở đây không?

Phi Diệp cũng nhìn mẹ nói:

- Vậy là việc Tuấn Hùng bị ám sát đã lộ, mẹ phải bảo BS Minh đình chỉ việc đã tính toán đi thôi, hẳn là một kẻ tham lam tàn bạo và nguy hiểm, sao mẹ lại hợp tác với hắn?

Bà Lệ Hằng nói:

- Có hắn chịu giúp thì mẹ mới báo thù được chứ, mẹ cần cái tánh tham lam nguy hiểm của hắn đó.. vì có tham lam hắn mới chịu giúp mình chứ.. Phi Diệp móc túi lấy khẩu súng cầm nơi tay:

- Suýt chút nữa khẩu súng này nhả đạn vào người con nếu con không đủ tài năng đoạt khẩu súng này thì cuộc đời con hai năm mươi rồi.. đâu có kịp về đây nhìn thấy mặt mẹ.

Bà Lệ Hằng ngạc nhiên giật khẩu súng từ tay con trai duy nhất:

- Súng của ai vậy?

Phi Diệp liền kể ẹ nghe việc tiếp xúc với BS Minh, bà Lệ Hằng không tỏ ra phiền BS Minh mà lại rầy con:

- Vậy là tại con gây ra có sự... Tại sao con lại ngăn cản chương trình hành động của mẹ và BS Minh.. Bộ con không thấy Tường Linh đang đe dọa chúng ta đó sao? Ta phải tiến tới mọi việc thật mau kể cả việc thủ tiêu Tường Linh. Phi Diệp biến sắc khi hiểu rõ tâm địa của mẹ:

- Thủ tiêu Tường Linh nữa.. Hừ.. mẹ và BS Minh làm sao thực hiện được việc đó? Bà Lệ Hằng cười độc ác man rợ:

- Dễ ợt, chỉ có một vụ đụng xệ. tai nạn xe cộ xảy ra như cơm bữa ai mà để ý hả con, cùng lắm mình ra tòa bồi thường vài trăm ngàn chứ gì? Phi Diệp giật mình kêu lên:

- Trời ơi... Me... me...

Khuôn mặt đã có những nếp nhăn của bà Lệ Hằng tái đi hẳn lên vẻ căm hờn hung ác làm cho Phi Diệp sững sờ nhìn bà rồi lùi lại một bước. Bà Lệ Hằng nhe hai hàm răng nhọn hoắc cười như ma rồi bảo con trai:

- Con làm gì mà tỏ ra ghê sợ mẹ vậy, mẹ cho con hay mẹ vì con mà làm tất cả những việc này, mẹ không thể để cho con là đứa trẻ mồ côi chịu thiệt thòi suốt đời, trong khi con người ta được săn sóc, được hưởng đủ thứ vật chất trên trần gian.

5. Chương 5

Tường Linh đến nhà bà Lệ Hằng thì thấy cửa khóa bên ngoài, từ ngày nhúng tay vào vụ giết người bà Lệ Hằng thường khóa cửa như vậy và dùng phía nhà bên cạnh để ra vào.

Tường Linh nhìn kỹ ngôi nhà rồi đứng tần ngần ở đó, nằng đi qua đi lại như chờ đợi một cái gì, bước chân nhỏ bé của nàng thỉnh thoảng đặt lên một cái nút bằng đồng ở khe cục gạch nứt ra trước cửa.

Tiếng kêu rè rè dưới cánh cửa thông qua nhà bên kia làm cho Phi Diệp đang ngồi đọc sách chờ mẹ về chợt giật mình, chàng bỏ vội cuốn sách xuống bàn chạy ra vén hé chút rèm nhìn qua cửa bên này, Tường Linh nào ngờ ở cửa sổ nhà bên cạnh đó mắt Phi Diệp đang nhìn mình buồn ảo não và khẽ chép miệng thở dài.

Lúc này bà Lệ Hằng dò tìm Lâm ở nhà ông Đức, bà nghi Lâm đến thăm Ngọc Lan bị kẹt, bà tin trong nhà ông Đức không có ai biết cả, ngay cả ông Đức nữa, vì thời gian hai mươi mấy năm qua bà thay đổi quá nhiều.

Bà Lệ Hằng ung dung đến bên vườn kêu ông già tưới hoa:

- Nè ông hai ơi làm ơn cho tôi hỏi thăm chút coi..

Lệ Hằng mặc bộ đồ bà ba đen coi rất bình dân như kẻ buôn bán làm cho người làm vườn không e ngại chi, ông ta bước lại hàng rào và nói:

- Bà hỏi chi? Bà Lệ Hằng mỉm cười tươi:

- Tôi là cô của thằng Duy tôi muốn tìm nó, nó vẫn thường đưa sữa tươi đến đây, không biết nó có nói chuyện với cô Ngọc Lan trông không?

Ông làm vườn lắc đầu:

- Cô Ngọc Lan bệnh nặng không ai được vô phòng hết... Và bữa qua đến nay có ai đưa sữa tươi đến đây đâu?

Bà Lệ Hằng cảm ơn người làm vườn rồi trở ra đường, bà tính qua nhà bs Minh nhưng rồi lại ngần ngại kêu xe về nhà.

Lúc ấy Phi Diệp đang đứng ngăn người nhìn Tường Linh lái xe đi, nàng vừa đi thì xích lô chở bà Lệ Hằng về tới, nhìn trước nhìn sau không có ai bà gõ cửa bên cạnh, Phi Diệp vội chạy lên mở ẹ, vừa bước vào nhà bà Lệ Hằng nói ngay:

- Nó không đến nhà Ngọc Lan không hiểu nó đi đâu?

Phi Diệp nhìn mẹ lo âu:

- Có lẽ nó bị bắt rồi mẹ ạ. Theo con mẹ tạm lánh nơi khác đi.

Bà Lệ Hằng mím môi:

- Còn một chỗ nữa phải tìm là nhà con Tường Linh, sợ nó tìm ra tung tích Duy là Lâm nên báo cảnh sát bắt rồi.

Phi Diệp chau mày:

- Mẹ đừng gặp Tường Linh, khi này cô ta mới đến đây kêu cửa bên kia, thấy khóa kỹ nên cô ta bỏ đi. Con không hiểu tại sao cô ta cố ý muốn gặp mẹ.

Mắt bà Lệ Hằng chợt thay đổi, bà suy nghĩ lung lăm:

- Lạ nhỉ... vậy thì chúng ta phải hành động ngay mới được. Nếu nó đã biết.. thì nguy cho tã.

Phi Diệp nhìn mẹ:

- Nhưng mẹ yên tâm để con đến nhà Tường Linh dò xét xem..

Bà Lệ Hằng nói:

- Không, con cứ ở nhà phải để mẹ đi mới được.

Phi Diệp lắc đầu:

- Mẹ phải ở nhà vì cô ta đang tìm mẹ. Để con gặp cô xem sao đã.

Bà Lệ Hằng hơi lo nên gật đầu bảo con trai:

- Thôi được, con đi dò mẹ nhưng phải cẩn thận nhé.

Phi Diệp mỉm cười:

- Mẹ yên chí, chẳng ai làm gì được con đâu. Dù sao con cũng là người ở ngoại quốc mới về mà.

Nói rồi chàng sỏ giày và đội lên đầu chiếc mũ phớt ra xe đi. năm phút sau chàng đã ngừng trước cổng nhà bà Tường Lan. Phi Diệp bước lại bấm chuông.

Nghe chuông reo, Lâm trên cửa sổ lâu nhìn xuống chợt kêu mừng rỡ:

- Anh hai.. anh hai..

Tường Linh đi chưa về, Tường Vân vội chạy vào phòng Lâm xem ai bấm chuông dưới cổng, nghe tiếng Lâm buột miệng “Anh Hai” mặt Tường Vân biến sắc, nàng vội kéo Lâm lùi vô hồi:

- Phi Diệp đến đó sao? Chú mau lui vô và im lặng để tôi tiếp anh, nếu chú cãi lời thì chú nên nhớ chị Tường Linh có thể về thành linh và tôi có thể gọi điện thoại báo cho cảnh sát bất cứ lúc nào trong vòng năm phút họ sẽ có mặt tại đây để bắt chú.

Lâm cười:

- Tôi hiểu lầm và tôi tin anh Phi Diệp đủ tài cứu tôi vậy thì tôi la lối làm chi Cô cứ xem nội việc anh dám xách xe một mình đến ngay bon đây thì đủ hiểu anh tài biết mấy.

Lúc ấy chị Ổ đã chạy ra cổng hỏi Phi Diệp:

- Ông hỏi ai?

Phi Diệp bình tĩnh nói:

- Tôi là bạn cô Tường Linh, đến thăm cô...

Chị bếp trả lời:

- Cô Tường Linh và bà tôi đều đi vắng chỉ có cô Tường Vân ở nhà..

Phi Diệp còn do dự thì Tường Vân đã kêu xuống:

- Chị Sáu mời ông vô phòng khách đi.

Tường Vân kêu cho chị bếp biết rồi ra khỏi phòng Lâm khóa cửa cẩn thận trước khi xuống nhà.

Phi Diệp ngồi ở salon liếc nhìn quanh một vòng rồi dăm dăm ngó vô lối cửa ra, một cô gái xinh đẹp, trẻ hơn Tường Linh và có những nét sắc sảo đứng đả tựa Tường Linh tha thướt bước ra làm cho Phi Diệp biết ngay đó là Tường Vân em Tường Linh. Chàng đứng dậy nghiêng mình chào.

Tường Vân dừng chân lại một giây nơi ngưỡng cửa, cặp mắt to và đen lách chớp mau, và tự nhiên nàng nghe tim đập hỗn loạn khi tia mắt đụng phải tia mắt sáng quắc nhưng hiền dịu của Phi Diệp.

Phi Diệp ngẩn ngơ trước sắc đẹp của Tường Vân nhưng chàng là trai nên bình tĩnh nói:

- Thưa cô, tôi đường đột quá...

Tường Vân đã lấy lại bình tĩnh vội dơ tay bước tới với vẻ bất thiệp của một cô gái quý phái:

- Thưa, mời ông ngồi tự nhiên, chúng tôi sẵn sàng tiếp ông.

Phi Diệp thấy Tường Vân vui vẻ thì tự giới thiệu:

- Thưa cô tôi là Phi Diệp... Tường Vân mỉm cười thật tươi:

- Hân hạnh biết ông, chẳng hay ông hỏi chị tôi có việc gì?

Phi Diệp lúng túng một giây rồi nhìn Tường Vân nói:

- Thưa cô, có lẽ tôi nên chờ gặp cô Tường Linh sẽ nói rõ mục đích hôm nay, chừng nào thì Tường Linh về vậy cô?

Tường Vân chớp nhẹ rèm mi:

- Hình như chị tôi đi tìm gặp bà Lệ Hằng ông ạ. Một ánh hồng thoáng trên má Phi Diệp, rồi chàng mỉm môi với vẻ buồn lo:

- Vậy à.. Còn tôi, tôi đi tìm một thằng em, hình như nó được cô Tường Linh mời đi. Chẳng hay cô có giúp tôi được gì không?

Tường Vân nghe cảm xúc kỳ lạ trước vẻ buồn khổ của Phi Diệp, chàng trai mà nàng đã nghĩ đến rất nhiều từ hôm qua đến nay và đã biết rõ tiểu sử.

Phi Diệp chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp của Tường Vân chờ câu trả lời, thái độ và cử chỉ đắn đo của Tường Vân làm Phi Diệp nghĩ:

- Đúng.. cô gái này hẳn là biết Lâm ở đâu.

Nghĩ vậy Phi Diệp liền xoay nước cờ mỉm cười bảo Tường Vân:

- Thưa cô sở dĩ tôi đường đột đến đây vì tôi biết cô Tường Linh đã đem Lâm về đây hôm qua. Tường Vân đảo mắt lên lầu và giật mình vì câu nói của Phi Diệp, Phi Diệp theo dõi kỹ thái độ của Vân nên đánh bạo nói câu sau cùng. Thật ra chàng không biết Lâm có ở đây nhưng vì thái độ của Tường Vân đã cho chàng biết Lâm có ở đây. Tường Vân nghe Phi Diệp nói vậy thì ân hận việc tiếp chàng, bây giờ nàng làm sao đối phó được việc này vì nói là việc của Tường Linh.

Phi Diệp thấy Tường Vân im lặng chớ không chối thì lấy làm lạ, chàng vội đổi giọng dịu dàng bảo Tường Vân:

- Cô Tường Vân nếu cô có chút cảm tình với tôi thì cô làm ơn cho tôi gởi lời nói với chị cô rằng: "Mọi việc đã qua nên để cho qua, chuyện gì xảy ra trên đời này đều có nguyên nhân và hậu quả, và nếu ta có thể chấm dứt được nó thì nên chấm dứt. Tôi thành thật xin cô nói dùm bấy nhiêu và nếu L được về nhà nội hôm nay tôi xin đến tạ Ôn cô.

Tường Vân quả tình đã rung động trước Phi Diệp thật sự, cái nhìn buồn và giọng nói trầm ấm của chàng đã chinh phục được Tường Vân, nàng còn bối rối chưa chối chưa nhận về việc L thì Phi Diệp đã nói dồn dập như thế khiến nàng lúng túng, cũng may lúc đó xe của Tường Linh về tới vừa ngừng ngoài sân.

Thấy xe chị ngừng lại, Tường Vân reo lên như con nít:

- Kìa chị em đã về đó. Tiếng xưng hô thân mật buột miệng nói ra khiến Tường Vân đỏ hồng nét mặt, bẽn lẽn quay đi, biết cô gái này yếu lòng dễ cảm và ngại thẹn Phi Diệp nghĩ mau đến sự lợi dụng nên trong khi Tường Linh còn mở cửa xe bước xuống chàng nói ngay:

- Tôi mừng có một người em gái như em Tường Vân ạ. Đời tôi cô đơn không anh em nên tôi thêm một mối tình dịu dàng an ủi.

Đôi mắt Tường Vân chớp lệ, tim nàng thêm hồi hộp, Phi Diệp bồi thêm trước khi Tường Linh vào nhà:

- Nếu em không chê anh đường đột thì anh mời em sáng mai gặp ở nhà hàng Continental để chúng ta cùng ăn sáng và trò chuyện, anh sẽ đến đó đón em lúc tám giờ rưỡi.

Tường Vân thêm bối rối, nàng không dám nhìn Phi Diệp mà bước mau ra cửa đón chị vì Tường Linh đã vô tới thềm, tuy nàng không trả lời nhưng lạ thay Phi Diệp tin chắc nàng sẽ tới.. Bởi chàng thường nghe nói đàn bà im lặng có nghĩa là đồng ý.

Tường Linh bước vào nhà nàng khẽ chau mày và nén vẻ sững sốt khi thấy Phi Diệp bằng nụ cười xã giao và cái cúi đầu.

Nhìn dáng đi lạnh lẽo của Tường Linh, Phi Diệp mới thấy rõ hai chị em khác nhau xa, tuy nhiên chàng chưa nhận rõ vẻ khác biệt ấy thì phải cúi chào lại và lo ứng phó với Tường Linh.

Tường Vân đã lấy lại vẻ tự nhiên nhìn chị giới thiệu:

- Đây là ông Phi Diệp, ông đến xin gặp chị và biết Lâm ở đây.

Tường Linh quay lại liếc mắt nhìn em rồi quay lại hỏi Phi Diệp:

- Xin lỗi tại sao ông lại đến đây tìm Lâm mà không lên quận tìm hấn?

Phi Diệp đã không giận về khiêu khích ấy trái lại chàng u sầu mở lớn mắt nhìn Tường Linh:

- Cô quên chưa mời tôi ngồi.

Tường Linh hơi rúng động trước thái độ buồn và bình tĩnh đó nhưng nàng làm nghiêm chỉ ghé:

- Xin lỗi vậy mời ông.

Phi Diệp vừa ngồi xuống vừa nói:

- Tôi tin là cô đã tìm được nguyên nhân nào bà Lệ Hằng dính líu tới gia đình ông Đức. Cho nên cô đã đến xin gặp đích danh bà?

Tường Linh bình tĩnh mỉm cười:

- Nếu tôi không lầm thì bà Lệ Hằng là thân mẫu của ông?

Phi Diệp gật về thật thà:

- Đúng vậy thưa cô, và cô còn biết hơn nữa nhưng chắc chắn có điều cô chưa biết mẹ tôi là một người đàn bà đáng thương hơn đáng ghét.

Tường Linh tựa như cố nén cảm tình nhưng nàng cũng phải quay nhìn đi rồi mới hỏi Phi Diệp:

- Nếu có thể xin ông cho biết nguyên nhân.

Phi Diệp nói lại tất cả những lời mẹ đã kể cho Tường Linh nghe và nhìn nàng nói:

- Tôi buồn vì tôi là đứa trẻ sinh ra đời lạc loài vô phước.. Vì tôi mà nhiều người đã chết nhục và đau khổ. Nhưng tôi hãnh diện vì mẹ tôi xứng đáng cho tôi tôn trọng, tình mẫu tử của mẹ tôi thật ít có ai trên đời sánh kịp. Bà là một người trí thức mà dám khinh kẻ trí thức kẻ giàu có đã hại đời mẹ tôi. Và bà đang trả thù cho ông ngoại tôi, nhờ bà có bộ Óc khác đời nên lo lắng dạy tôi nên người sau khi đau đớn cực khổ để tôi ra...

Phi Diệp im lặng một giây rồi hắng giọng nói tiếp, giọng chàng như nghẹn lại:

- Tôi nên người như ngày nay là nhờ mẹ tôi. Dù bà có căm thù mà hành động trái với lương tâm tôi. Tôi vẫn kính nể bà.

Tường Linh nghe vậy hơi nhếch nụ cười nhìn Phi Diệp:

- Vậy ông muốn tôi làm sao trong vụ này?

Phi Diệp cúi đầu ngập ngừng một giây rồi đứng lên nói:

- Tôi muốn cô hiểu xa hơn. Oán thù ngày xưa nên dừng lại nơi đây, tôi mang ơn cô.

Tường Linh nhìn Phi Diệp nói rành rẽ từng tiếng:

- Nghĩa là ông bảo tôi bỏ qua những điều vừa tìm hiểu được và bỏ qua hận thù?

Đôi mắt Phi Diệp buồn không thể tả. Tự nhiên chàng nhìn Tường Linh buông một câu hỏi ngoài ý muốn:

- Cộ. xót thương vị hôn phu của cô lắm?

Tường Linh khẽ chau mày đôi má ửng hồng, nàng liếc qua Tường Vân thì thấy em gái vội quay đi. Vì lúc ấy nàng đang chăm chú nhìn Phi Diệp với đôi mắt đầy cảm tình. Nhất là khi Phi Diệp kể sơ về cuộc đời của gia đình chàng, Tường Vân muốn ứa nước mắt.

Tường Linh ngập ngừng trả lời:

- Thiết tưởng ông không nên đi vào tâm hồn tôi.

Phi Diệp gật đầu. Chàng lảng tránh tia mắt của Tường Linh rồi nói vào đề khác:

- Bây giờ cô cho tôi xin lãnh Lâm về.. tôi cảm ơn cô.

Tường Linh nghiêm khắc nhìn em gái có ý thăm trách sao để cho Phi Diệp biết Lâm ở đây. Nhưng Phi Diệp đã mau miệng nói:

- Tôi đã thấy Lâm.

Tường Vân buột miệng nói theo:

- Ảnh thấy Lâm đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường khi ảnh bấm chuông kêu.

Tường Linh hết phiên em sơ hở nhưng quay sang Phi Diệp:

- Vậy thì tôi cho phép anh tự tìm cách cứu Lâm. Nếu anh cứu được Lâm qua tay tôi thì tôi hứa im lặng.

Phi Diệp còn ngần ngại, nhưng qua một phút suy nghĩ chàng mỉm cười:

- Da... được, vậy thì cảm ơn cô trước. Tôi sẽ cứu Lâm nội đêm mai.

Tường Linh hơi sững sốt, rồi nàng mỉm cười đưa tay cho Phi Diệp:

- Vậy là thỏa? thuận điều kiện đó nhé. Nhưng anh nên hiểu giết người thì phải đền mạng. Đáng lẽ tôi không chấp nhận điều kiện gì cả nhưng tại tôi biết anh vô tội. Tường Linh nhún vai:

- Đành là giữ cái thuyết tha lỗi ba mạng hơn giết oan một người.

Phi Diệp nắm tay Tường Linh mỉm cười:

- Vậy thì huê rồi. Cô nên nhớ lại mạng ông ngoại tôi và còn bà tôi lưu lạc chưa biết ra sao. Sợ có khi bà tôi điên khùng hay chết ở đâu rồi.

Tường Vân gật đầu như biểu đồng tình, đứng lên tiễn chàng, nhưng lúc ấy nét mặt Phi Diệp thoáng ngạc nhiên và nhìn Tường Linh trân trân trong lúc Tường Linh đón nhận bàn tay chàng và mỉm cười điềm nhiên.

Tường Vân lấy làm lạ khi thấy chị mình và Phi Diệp bắt tay hơi lâu, lý do là Tường Linh nhận bàn tay Phi Diệp bóp quá mạnh... Phi Diệp thấy đau, chàng vội dùng hết sức chịu đựng cái bắt tay của Tường Linh, hình như Tường Linh muốn đe dọa chàng nếu trở lại cứu Lâm thì hãy coi chừng.

6. Chương 6

Khi Tường Linh buông tay Phi Diệp mỉm cười:

- Chào hai cô... xin hẹn sẽ gặp lại.

Tường Vân toan theo tiễn chàng ra cửa nhưng Tường Linh giữ em lại:

- Khỏi tiễn.

Tường Vân đứng lại nhìn chị rụt rè, Tường Linh cười:

- Anh ta đâu phải là khách của mình mà tiễn.

Tường Vân nhìn thẳng vào mặt Tường Linh:

- Em thấy chị có vẻ thân thiết với anh ta lắm?

Tường Linh chau mày:

- Em thấy gì mà kêu là thân?

Tường Vân cười:

- Hai người bắt tay hơi lâu, em cứ tưởng đó là dấu hiệu thân mật. Tường Linh cười lớn:

- Em lầm rồi, chị thử sức hấn đó. Hấn cũng là tay không vừa đâu. Trong khi ấy Phi Diệp đã rờ máy xe chạy đi. Lòng chàng cũng đang nghĩ như Tường Linh.

- Cô ta là loại siêu đẳng.. chứ không vừa...

Cầm giác bàn tay nhỏ bé nằm gọn trong bàn tay chàng, mới đầu mềm mại nhưng sau cứng như thép làm cho chàng còn ngây ngất. Có nhìn gần chàng mới thấy Tường Linh là mẫu người đẹp hoàn toàn đối với chàng, và Phi Diệp thầm so sánh:

- Cô em có vẻ dịu dàng ngây thơ hơn.

Lúc đó hai chị em Tường Linh cùng lên lầu vô phòng Lâm. Lâm đang đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường, Tường Linh chau mày bảo:

- Nếu chú không muốn bị trói vào giường thì chú chịu khó đóng cửa sổ lại và đừng bao giờ nhìn xuống đường nữa.

Lâm cười.. Rồi lui vào lấy ghế ngồi nhìn Tường Linh:

- Anh hai tôi đến thăm cô có việc gì mà lại đi ngay vậy?

Tường Linh quắc mắt nhìn Lâm vẻ đe dọa:

- Chuyện riêng chú đừng tò mò.

Rồi Lâm quay qua Tường Vân:

- Ảnh có biết tôi ở đây không?

Tường Vân chưa kịp trả lời thì Tường Linh đã nói ngay:

- Biết. Rồi Tường Linh đứng lên nắm tay em kéo đi. Không muốn cho Lâm hỏi thêm gì nữa. Lâm tự nhủ:

- Tại sao ảnh biết mình ở đây mà không cứu mình kìa?

Qua phòng mình rồi Tường Linh bảo em gái:

- Nếu đêm mai Phi Diệp đủ tài cứu Lâm thì chị sẽ bỏ qua vụ này. Tường Vân lo âu:

- Chị tính làm gì anh ta?

Tường Linh vừa thay áo vừa cười:

- Thử tài chơi, nếu hấn thật sự có tài thì tha để hấn có thể ngăn cản mẹ hấn đừng làm bậy nữa. Tường Vân càng lo:

- Rủi anh ta thua chị thì sao? Tường Linh lạnh lùng nhún vai:

- Thì phải đem Lâm giao ông Đức để ông tự do báo thù cho con ông làm sao thì làm để mặc, còn anh ta ra sao thì ra, miễn là chị đã có công tìm ra thủ phạm hại anh Tuấn Hùng là chị hết lòng với họ. Tường Vân chau mày:

- Em chưa hiểu ý chị?

Tường Linh vừa thay bộ đồ mát xong, nàng nằm ra giường nói:

- Có gì mà không hiểu, nếu hấn ta tài trí chẳng ra gì, hấn ta không đủ sức cản ngăn mẹ hấn đừng làm bậy nữa, thì tốt hơn ta giao cả mẹ con hấn cho nhà chức trách. Như thế mình đỡ lo dùm cho ông Đức tiếp tục bị hại. Việc của mình đến đây coi như chấm dứt. Chị còn phải lo đi làm nữa chứ.

Tường Vân nghe hữu lý nên làm thinh.

Đến bữa trưa Tường Vân xuống lấy một phần cơm đem lên cho Lâm để chị bếp khỏi để ý. Còn Tường Linh xuống phòng ăn trước.

Bà TƯỜNG Lan đã vừa ra phòng ăn thấy Tường Linh bà nói:

- Mẹ đã nhận lời gả Tường Vân cho Dực sĩ Minh, phải chi việc của con đừng ngang trái thì lúc này con sắp về nhà chồng rồi.

Tường Linh vui mừng:

- con xem ý thì Tường Vân cũng có cảm tình với Minh lắm, chút nữa nó xuống mẹ báo tin chắc nó vui lắm.

Nhưng trái với ý của nàng, khi Tường Vân xuống, Tường Linh báo tin ấy Tường Vân có vẻ kém vui bảo mẹ:

- Con chưa muốn lấy chồng đâu.

Bà Tường Lan cười:

- Minh chịu đến đây ở rể, con khỏi xa mẹ lo chi?

Tường Linh cười theo mẹ:

- Mẹ để con làm bà mai cho...

Ba mẹ con ngồi vô bàn ăn vui vẻ, bà Tường Lan không ngờ trên lầu có một thanh niên bị giam cầm ở đó, Tường Linh vừa ăn vừa bảo em:

- Chị Ở nhà cho tới ngày mốt có đi đâu mới đi, vậy em làm bánh ăn và mượn ai cho chị vài cuốn truyện trinh thám, hoặc kiếm hiệp đọc chơi nhé. Tường Vân đang nghĩ đến cái hẹn tám giờ rưỡi sáng tại nhà hàng Continental của PHI DIỆP, nàng vui vẻ cười bảo chị:

- được, sáng mai em đi chợ mua đồ về làm bánh và em sẽ ghé nhà bạn em mượn vài tác phẩm của Kim Dung cho chị đọc. Có lẽ chị Ở bên Anh ít đọc truyện Tàu. Bà Tường Lan vội hỏi:

- Hai con không đi chơi đâu xa à? Còn Tường Linh bao giờ nhận việc ở Trung Ương tình báo?

Tường Linh chưa kịp trả lời thì bà nói tiếp:

- Tường Linh à, theo mẹ nghĩ con nên ở nhà mở hãng xuất nhập cảng mà làm ăn hơn là làm cái nghề trinh thám gián điệp nguy hiểm lắm mẹ không ưa đâu. Tường Linh nhìn mẹ:

- Con sẽ giải nghề sau vài năm làm việc cho vui.. chừng đó hãy mở hãng nhập cảng mẹ ạ.

Nàng nói rồi ôm vai Tường Vân lên lầu đi nghỉ. Bà Tường Linhhan triu mến nhìn hai con rồi cũng vô phòng.

Bà TƯỜNG Lan còn trẻ lắm, bà goá chồng mới mấy năm nay, vừa mới hết tang được hai năm. Với cái tuổi năm mươi bà còn đẹp lắm nhưng bà không ham chồng con, bà sống sung túc với số cổ phần của chồng bà để lại trong các công ty kỹ nghệ Việt Nam, bà vui với hai con và các công tác từ thiện.

Đời mẹ con Tường Linh sống êm đềm như mặt nước hồ thu, bình thường như giòng nước xuôi êm hiền hòa trong sạch, chính vì vậy Tường Linh lại thích lựa một nghề sống gió cho đời thêm vui.

Khi mới đi du học mẹ nàng bàn tính và khuyên nàng nên học y hoặc được khoa vậy mà sang. Ở Âu Châu nàng lại quen với một nữ điệp viên Anh, nàng mến cô đó và cô ta đã giới thiệu nàng học trinh thám của cơ quan IS (Intelligence Service) một cơ quan tình báo nổi tiếng.

Tường Linh vô nhập học rồi mới viết thư báo tin ẹ. Nàng biết mẹ cưng chiều mình sẽ bỏ qua việc này. Bà Tường Lan nhận được thư con chừng hững, bà viết thư trách móc sơ sơ và bắt Tường Linh phải về liền sau khi tốt nghiệp.

Vậy là Tường Linh được như ý nguyện. Nàng tính về nước để định lễ thành hôn với Tuấn Hùng thì tin Tuấn Hùng tự tử đến đúng ngày sửa soạn lên máy bay của nàng. Cái chết của Tuấn Hùng làm nàng đau buồn và suy nghĩ. Không ngờ nó lại là một vụ án mạng khá lắt léo cần đến tài năng trinh thám của nàng.

Tường Linh đang bận tâm muốn tìm hiểu kẻ cũng là con ông Đức kia tài cán ra sao, và nàng có ý muốn đòi lại tấm hình của nàng đang bị chàng giữ.

7. Chương 7

Mới 7 giờ sáng Phi Diệp đã thức, cũng như Tường Vân đã đang tắm để trang điểm đến chỗ hẹn, đúng tám giờ rưỡi Tường Vân mới ra khỏi nhà vì nàng muốn để Phi Diệp phải chờ.

Khi Tường Vân đến Phi Diệp vồn vã đón, Tường Vân chỉ mới thấy ánh mắt sáng ngời đen lầy của chàng trai tuấn tú nhìn mình không chớp lòng đã rung động và hiểu rằng mình yêu chàng mất rồi.

Tường Vân hồi hộp gật chào Phi Diệp. Chàng kéo ghế cho nàng ngồi, lần đầu tiên Tường Vân dào dạt cảm giác, sung sướng vì được một thanh niên săn sóc, Tường Vân thu hết can đảm nhìn chàng.

Phi Diệp hỏi nàng uống gì và khi hai ly cà phê và bánh điểm tâm đã đem ra thì Phi Diệp mời nàng.

- Tôi mừng cuộc hạnh ngộ này.. hân hạnh mời Tường Vân.

Tường Vân mỉm cười:

- Cảm ơn anh...

Chỉ cần nhìn ánh mắt và vẻ lúng túng của nàng, Phi Diệp đã biết nàng có cảm tình với mình rất nhiều, chàng nhìn đắm đắm...

Tường Vân khẽ chớp mắt cúi đầu trong khi Phi Diệp mở lời:

- Cô Tường Vân à... tôi mời cô đến đây với mục đích mong cô giúp tôi một việc.. cho khỏi xảy ra những chuyện đáng tiếc sau này.

Tường Vân dè dặt ngược nhìn chàng:

- Việc gì anh cứ nói?

Phi Diệp nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Như hôm qua tôi đã biết, cô Tường Linh rất tài giỏi và cương quyết, tôi đã hứa sẽ cứu Lâm nội đêm nay, không phải vì

Lâm mà vì mẹ tôi nếu đụng độ nặng với Tường Linh tất nhiên phải có sự mịch lòng mà tôi thì muốn giữ cảm tình ấy, tôi mong cô giúp đỡ.

Tường Vân nhìn Phi Diệp hỏi:

- Giúp anh bằng cách nào bây giờ?

Phi Diệp nói:

- Chỉ xin cô giúp tôi bằng cách bỏ ngõ cửa phòng Lâm để tôi cứu nó êm thấm. Tường Vân lắc đầu:

- Không được đâu.. chị tôi ở nhà canh chừng biết được sẽ đánh tôi chết. Phi Diệp chau mày:

- Vô lý.. Tường Linh dữ vậy sao?

Tường Vân mỉm cười:

- Chỉ đang muốn chờ anh đề so tài. Nếu tôi giúp anh thì chỉ không phục anh đâu. Phi Diệp suy nghĩ rồi gật đầu:

- Vậy thì tôi tính như thế này cô làm ơn cho biết địa điểm căn phòng giữ Lâm. Rồi tối nay cô khóa cửa phòng cẩn thận trước mặt chị cô, sau đó cô cầm theo chìa khóa qua phòng chị cô ra đứng nơi cửa sổ, lúc đó tôi sẽ có dấu hiệu cho cô thấy tôi. Cô gói cái chìa khóa vô tờ giấy trắng cho dễ thấy rồi liệng cho tôi. Tường Vân còn đang nhủu mày nghĩ ngợi thì Phi Diệp tiếp lời:

- Tôi sẽ lấy chìa khóa đó mở cửa cho Lâm ra rồi tôi làm bộ đụng mạnh cho chị cô chạy qua. Lúc đó tôi sẽ lòn chìa khóa vô khe cửa trả cô rồi tôi mới đổi đầu với Tường Linh cho vui. Như thế sau trước cô ở yên trong phòng giữ chìa khóa thì làm sao chị cô nghi được.

Tường Vân chớp mắt nhìn Phi Diệp:

- Rồi làm sao anh ra khỏi nhà tôi. Chị Tường Linh đâu phải tay vừa đâu.

Phi Diệp mỉm cười:

- Cảm ơn cô đã lo cho tôi, lúc ấy tôi có cách chạy khỏi và Tường Linh sẽ hiểu tôi nhường nàng, vả lại nếu tôi có thua cũng không sao vì tôi chỉ cá cứu được Lâm thôi còn việc chạy cũng không phải là dễ.

Tường Vân lắc đầu cười:

- Anh thật là mưu trí, như vậy đủ biết tài của anh không kém tài của chị tôi đâu. Đã được Tường Vân nhận lời giúp sức Phi Diệp thử nhẹ nhõm nâng ly mời:

- Vậy là tôi an tâm xin cảm ơn cô trước nhé.

Lần thứ hai Tường Vân cúi đầu để tránh tia mắt của chàng trai trẻ rồi nàng nói:

- Xong đây tôi phải đi mượn sách cho chi... Vậy anh cho phép tôi về trước nhé. Phi Diệp gật đầu nhắc lại sự mình nhờ cậy rồi tiễn Tường Vân ra đường với nụ cười:

- Bây giờ tôi có thể đưa Tường Vân được không?

Tường Vân lắc đầu:

- Cảm ơn anh tôi có xe.

Tường Vân ra về với lòng buồn vui lẫn lộn, nàng cảm thấy mình yêu Phi Diệp mất rồi. Tiểu sử chàng trai có cuộc đời và bà mẹ khác thường càng làm nàng chú ý, xót thương thành ra yêu.

Tường Vân không ngờ mình gặp tiếng sét mau như vậy, nàng hiểu rõ tim mình khi chia tay với chàng nên băng khuâng khó tả.

Tường Vân ghé nhà bạn mượn vài cuốn võ hiệp kỳ tình của Phương Dung và ghé mua vài món cần thiết để làm bánh rồi đem về nhà cho chị nàng.

Nàng thầm phục kế hoạch ấy của Phi Diệp nên bước vào nhà với vẻ khoan khoái, niềm lo âu của nàng đã biến đi nhường cho sự tin tưởng và hy vọng ngự trị trong lòng.

Vừa thấy Tường Linh nàng mỉm cười:

- Chị hai sách của chị nè, bây giờ em đi làm bánh nhé. Tường Linh nằm coi sách bên phòng mình và ngủ một giấc dài để tối nay tỉnh táo canh chừng Lâm, nàng tự nhủ:

- Xem Phi Diệp có tài cán gì cứu được Lâm khỏi tay ta nào. Tường Vân làm hai ba thứ bánh, trong đó có cả bánh xèo nữa, rồi đem lên bày đầy bàn nơi phòng ăn.

Tường Linh ăn bánh ngon và không ngớt khen tài nội trợ của em gái sau đó hai chị em vui vẻ đi ngủ trưa, đến chiều sau khi tắm rửa xong hai chị em lại ngồi đọc sách và bàn về các nhân vật trong truyện. Sau bữa cơm tối Tường Vân bảo chị:

- Còn mấy miếng bánh dư này mình đem qua cho Lâm ăn với. Đó cũng là một cái để chứng tỏ mình không bạc đãi hần. Cho ăn xong mình coi lại cửa nẻo kỹ rồi về đây cho an tâm chị ạ. Theo em nghĩ thì Phi Diệp không đủ sức cứu Lâm đâu. Tường Linh nào dè em gái đã làm tay sai cho Phi Diệp nên nàng gật đầu, hai chị em đem bánh còn dư vô cho Lâm ăn.

Lúc ăn xong Tường Vân bảo Lâm:

- Thôi ngủ sớm đi nhé. Cấm không được nói chuyện ca hát một mình à nghe. Tường Linh ra cửa phòng cầm theo mấy cái đĩa, Tường Vân tra chìa khóa vào ổ khóa ra dấu cho Lâm biết tối sẽ có kẻ đến cứu.

Mặt Lâm tươi lên, hần lên giường nằm chờ đợi. Tường Vân khóa cửa rồi cùng về phòng.

Lát sau Tường Vân đứng dậy mở rộng cửa sổ nói:

- Cho nó thoáng khí chị a...

Tường Linh gật đầu, nàng nghĩ giờ này Phi Diệp chưa đến nên vô phòng tắm, lúc đó Tường Vân mới lấy chiếc khăn tay trắng vẩy vẩy nơi cửa sổ, rồi nàng lấy miếng giấy ở bàn gói chiếc chìa khóa vô đó nhìn xuống đất chờ đợi.

Trời đã tối có lẽ hơn tám giờ rồi, Tường Vân thấy một bóng người chạy men sát chân tường, nàng biết đó là Phi Diệp.

Tim nàng hồi hộp vô cùng, nàng chờ cái bóng đen đến gần thì thả chìa khóa xuống, như thế Phi Diệp chỉ mở tờ giấy ra là có chìa khóa khỏi sợ vắng xa có thể mất. Biết Phi Diệp đã có chìa khóa trong tay Tường Vân mới thở nhẹ nhõm lui vào khép cửa sổ lại. Nàng lên giường nằm đọc báo.

Tường Linh đã tắm xong ra tìm bộ đồ gọn ghẽ mặc để chờ sẵn ứng chiến, Tường Vân nhìn chị vừa lo vừa khen:

- Chị Oai hùng xinh đẹp quá.

Tường Linh mỉm cười:

- Đó cũng là cảm tưởng của chị ngày xưa khi đi du học.. Ngày đó chị gặp Rose Mary và phục cô ta liền, chị thân với nàng và được giới thiệu học trường trình thám đó em.

Nói xong Tường Linh cười vui, Tường Vân cũng cười theo chị để che lấp sự lo lắng của mình, tiếng cười của hai chị em át hẳn tiếng chân đang rón rén bước lên thang lầu để cứu Lâm.

Trên lầu ngoài phòng lớn để mở bal hoặc tiếp khách chỉ có hai phòng ngủ và toilet, đã được Tường Vân chỉ dẫn nên Phi Diệp phân biệt phòng nốt Lâm không khó, chàng nghe tiếng cười rộn rã đang vang trong phòng bên cạnh thì biết chị em Tường Vân đang nói chuyện vui.

Phi Diệp liền tiến tới cửa phòng Lâm hết sức nhẹ nhàng tra chìa khoá vô mở cửa. Bên này Tường Vân dư biết giờ này Phi Diệp đang làm gì thì cố nói chuyện nhiều để đánh lạc sự chú tâm của chị.

Phi Diệp đã tính toán thật kỹ, việc cứu Lâm chỉ cần năm phút. Lâm đã biết trước có người cứu mình nên bận đồ sẵn chờ đợi. Cánh cửa vừa hé mở là hắn nhẹ nhàng đi ra ngay. Phi Diệp ghé tai Lâm nói nhỏ:

- Chú ra lấy xe của tôi về trước, tôi sẽ về sau.

Lâm nhận chìa khóa xe, hắn bỏ lại đôi giày trên phòng mà chỉ đi chân không vì như vậy mới không gây tiếng động.

Đối với Lâm việc leo ra khỏi nhà này không khó. Lâm đi rồi Phi Diệp bình tĩnh khóa cửa lại, lẽ ra chàng im lặng theo Lâm cho xong nhưng chàng sợ Tường Vân bị nghi ngờ đã thả Lâm nên ở lại.

Bây giờ chàng tính gây tiếng động cho Tường Linh biết, Phi Diệp đứng im suy nghĩ một chút rồi sẽ gõ cửa phòng Tường Linh. Tường Vân đang hồi hộp cái chìa khóa trả về nên vội ra mở cửa, cánh cửa vừa hé mở nàng đã đưa tay nắm gọn cái chìa khóa Phi Diệp đưa cho rồi làm bộ giật mình lùi lại gọi:

- Kìa chi... Ông...

Tường Linh đã nhận ra Phi Diệp chớ không phải chị bếp như nàng tưởng nên đã vội bước ra và kéo em gái vợ Rồi chau mày hỏi:

- Ông muốn gì? Ông không cứu Lâm còn gõ cửa phòng tôi làm chi? Phi Diệp mỉm cười, cúi đầu theo lễ độ rồi ngừng lên chiếu cặp mắt sáng ngời nhìn Tường Linh:

- Thưa cô tôi định gõ cửa để báo tin cho cô biết là em tôi đã về tới nhà rồi. Tôi thành thật cảm ơn cô đã nuôi dùm em tôi mấy hôm nay, bây giờ chào cô tôi về. Tường Linh sững sốt quay nhìn Tường Vân. Tường Vân nhìn chị và cầm chặt chiếc chìa khóa trong tay với vẻ ngạc nhiên.

Tường Linh bước tới giật cái chìa khóa ở tay em và chạy qua mở cửa phòng Lâm. Trong phòng trống trơn, Phi Diệp khẽ nghiêng mình:

- Thôi chào cô...

Mặt Tường Linh tái rồi đỏ, đỏ rồi tái, nàng thấy Phi Diệp quay ngoắt thì mím môi kêu:

- Ê hãy đứng lại, đừng coi thường ta quá mức thế.

Đồng thời chỉ một thoáng Tường Linh bước tới bên Phi Diệp dơ tay toan nắm vai chàng kéo lại. Nhưng Phi Diệp đã né kịp và nhanh như chớp nắm trọn bàn tay của Tường Linh trong tay mình mà lắc lư như chàng.

- Cảm ơn cô, chúc cô ngủ ngon nhé. Và xin nhắc cô giữ lời hứa bỏ qua vụ này.

Nói xong Phi Diệp rảo bước bỏ đi, Tường Linh mím môi nhìn theo đăm đăm trong khi Tường Vân đến bên vỗ vai chị:

- Chi... chúng ta đi nghỉ là hơn..

Tường Linh giật mình quay lại, nàng đã hiểu Phi Diệp là tay võ thuật có lẽ hơn nàng một bậc, cái tránh né và bắt nổi tay nàng trong nháy mắt một cách lịch sự vừa rồi chỉ có nàng hiểu.

Tường Vân cũng hiểu sự ngỡ ngàng tức tối cho nên vội khoác tay kéo chị trở lại, Tường Linh theo em như một cái máy, hy vọng đòi lại tấm hình từ tay Phi Diệp tan theo mây khói, đồng thời một ý nghĩ buồn nản đến với nàng:

- Mẹ ta khuyên ta phải.. ta không nên lựa chọn nghề thám tử trong khi còn thua mưu kém trí nhiều người.

Tường Linh mím môi, tay bóp chặt chiếc chìa khóa.

- Nhưng ta quyết khám phá xem Phi Diệp làm cách nào mà mở được cánh cửa cứu Lâm. Chính ta đã mở cửa thấy cửa còn khóa rõ ràng mà. Nếu không ta có thể đã nghi Tường Vân để ngơ cho hấn cứu Lâm.

Tường Vân vui thầm trong lòng vì giúp được kẻ mình yêu và nàng đang hướng tâm hồn theo dõi chàng trai trẻ đẹp hiên ngang đã ngự trị trong tim nàng như một người yêu từ thuở trước.

Ở nhà Tường Linh về, Phi Diệp thấy Lâm đã nằm khèo chờ đợi. Lâm nhồm ngay dậy vồn vã hỏi:

- Anh hai.. có phải cô Tường Vân đưa chìa khóa cứu em không?

Phi Diệp mỉm cười gật đầu, nhưng nói:

- Đúng vậy đó.. nhưng em phải kín đáo nghe chưa, em đừng bao giờ nhắc đến điều đó kéo mình mang ơn cổ mà lại hại cổ là bất nghĩa. Lâm cười:

- Em biết điều đó mà anh hai, em xem ý cô Tường Vân mền anh lắm à. Phi Diệp vừa thay đồ vừa bảo Lâm:

- Anh yêu Tường Linh. Vậy em phải bỏ cái ý nghĩ đó từ bây giờ, em không được gắn ghép cô Tường Vân với anh để làm khổ cho anh. Anh muốn kết duyên với Tường Linh vì anh nghĩ mẹ anh đã làm lỡ duyên nàng bây giờ anh phải đền bù. Nàng chưa làm vợ Tuấn Hùng thì anh chưa cần coi nàng là góa phụ. Lâm thở dài:

- Nếu vậy cô Tường Vân sẽ khổ đau anh à. Theo em thì anh nên yêu Tường Vân, em thấy Tường Vân hiền và dễ thương hơn. Phi Diệp xua tay rồi xách áo vô phòng:

- Anh chỉ có thể coi Tường Vân như em gái, đừng nói đến cổ nhiều tức là làm cho cổ buồn. Anh biết anh hạp với Tường Linh hơn, Tường Vân còn non lòng nhẹ dạ quá.

Phi Diệp nói vậy rồi bảo Lâm:

- Má anh đã biết em về chưa?

Lâm gật đầu:

- Biết, dì hỏi em nhiều lắm và khi biết mấy bữa nay em ở nhà Tường Linh thì dì đỡ lo. Anh à, em hy vọng Tường Linh sẽ là chị dâu của em.

Phi Diệp hơi buồn:

- Chuyện đó chưa thể trả lời em được, chỉ biết Tường Linh hứa bỏ sự khám phá của nàng nếu anh cứu được em ra khỏi nhà nàng. Lâm nhìn Phi Diệp cười:

- Rồi nàng có phục anh không?

Phi Diệp lấy điều thuốc đặt lên môi mỉm cười hoài nghi:

- Chưa chắc lắm bởi vì anh yêu cô ta, anh không muốn bạo động để mất lòng nên tránh thử sức. Anh chỉ dùng mưu trí đem em ra khỏi thôi. Như vậy chưa chắc đã chinh phục được sự cảm phục của cổ nhưng dù sao anh cũng nhớ ơn Tường Vân. Lâm nhìn trộm Phi Diệp, lòng hấn muốn ghép Tường Vân với chàng hơn là tán thành chàng yêu Tường Linh. Đã khuya hai anh em thôi nói chuyện. Lâm như nhớ Tường Vân nên cứ lục đục mãi, hấn nghĩ:

- Cô Tường Vân dễ thương, cổ phải được hạnh phúc hơn chị mới phải, mai nếu xe của Tường Linh không ở nhà thì ta vô thăm Tường Vân xem tình ý cổ ra sao. Lâm tính như thế nên lo ngủ để sáng sẽ đi, trong khi ấy ở căn nhà bên cạnh bà Lệ Hằng đang ngồi một mình trước một chai thuốc mới bào chế xong. Bà đã bỏ nhiều công phu vào chai thuốc này. Bà giờ chai nước lên cao, đôi mắt đẹp đen lầy của bà sâu hoắm vì những đêm thức suy tư.

Bà tự nhủ sáng mai sẽ hỏi con trai thật cặn kẽ và cùng đi đến một quyết định chung, dù sao bà chỉ là người hành động cho tương lai của con bà, việc trả thù thực hiện được thì càng hay nhưng với điều kiện không ảnh hưởng đến cuộc đời Phi Diệp.

Phi Diệp cũng hiểu như vậy nên đỡ lo, chàng biết rõ mình là niềm an ủi, là niềm tin vào tương lai của mẹ, chàng hy vọng thuyết phục được mẹ bỏ qua hận thù nên buông thả tâm hồn trong giấc ngủ say. Hình ảnh Tường Linh chập chờn thoáng qua óc Phi Diệp như ru chàng trong giấc ngủ yên.

8. Chương 8

Sáng hôm sau Phi Diệp thức dậy trước Lâm chàng đánh răng rửa mặt rồi ngồi viết cho Tường Linh lá thư đầu tiên, chàng muốn cảm ơn nàng và thăm kín tổ cho nàng biết lòng mình.

Khi Lâm thức dậy Phi Diệp nhìn hẩn nói:

- Chút nữa em ghé nhà cô Tường Linh đưa dùm anh thư này. Lâm gật đầu ngay vì chính hẩn cũng muốn ghé thăm Tường Vân để cảm ơn và dò xét tình cảm của chị em nàng.

Ở nhà bà Tường Lan giờ này Tường Linh còn ngủ, Tường Vân đang ngồi chải tóc nghe tiếng chuông reo nàng giật mình chặn tay lên ngực, khi thấy Lâm đứng ngoài cổng Tường Vân mới buông một hơi thở dài và cảm thấy nhẹ nhõm mình lắm. Tường Vân bước ra mở cổng cho Lâm và lấy làm lạ tại sao từ hôm quen với Phi Diệp đến nay cứ mỗi lần nghe tiếng chuông hoặc một tiếng động mạnh nàng hay giật mình, hồi hộp.

Lâm mang thư của Phi Diệp mời Tường Linh đi ăn cơm tối nay, nhưng gặp Tường Vân hẩn vồn vã vui cười:

- Tôi về nhớ hai cô dữ dội muốn trở lại xin bị giam nữa chứ.

Tường Vân nhìn Lâm:

- Nhớ thì em có thể đến chơi thường có chi mà ngại..

Và nàng nghĩ lẽ ra mình không nên để Lâm bấm chuông lâu như vậy, nàng sợ chị biết có Lâm đến mà thức dậy ngay thì sẽ không có thì giờ cho nàng hỏi thăm Phi Diệp. Tường Vân cũng khôn lắm nàng muốn dùng Lâm làm gạch nối giữa nàng và Phi Diệp nên vui vẻ hỏi:

- Đêm qua em về ngủ ngon chứ?

Lâm nhìn nàng chớp mắt cảm động, lòng Lâm vẫn mến Tường Vân hơn, nụ cười của nàng dễ dãi nhẹ nhàng quá.

Nhưng Phi Diệp lại yêu Tường Linh, chàng bắt Lâm đưa thư mời Tường Linh hội ngộ, Lâm đâm ra lúng túng nhìn Tường Vân:

- Cô tốt quá.. Em xin cảm ơn nhưng em muốn gặp cô Tường Linh.

Mặt Tường Vân hơi xanh đi nàng quay nhìn phía sau:

- Chắc chỉ nghe chuông reo mới thức chưa xuống kịp, em cứ ngồi chơi một chút rồi chỉ xuống.

Tường Vân vừa nói dứt câu đã thấy chị đang từ từ bước xuống thang lầu, nàng chỉ Lâm nói mau:

- Chỉ xuống kìa...

Tường Linh thấy Lâm liền hỏi:

- Chi đó chú em? Có việc gì mà chú em đến sớm vậy?

Lâm đưa lá thư:

- Anh hai em sai đến đưa cho cô lá thư này. Ảnh nói phải đến sớm mới gặp cô. Nghe nói Phi Diệp gửi thơ cho chị trái tim Tường Vân bóp lại mặt nàng xanh đi, đôi mắt dán chặt vào lá thư ở tay Lâm, Tường Linh cầm ngay lá thư ấy mở ra đọc rồi bảo:

- Được, em về nói với anh hai rằng chị nhận lời.

Lâm quay nhìn Tường Vân, thấy nàng biến sắc môi tắt hẳn nụ cười và quay bước vào nhà, chỉ một cử chỉ đó cũng đủ cho Lâm hiểu, hẳn se lòng nghĩ:

- Nhất định là cổ cũng yêu anh hai..

Tự nhiên Lâm thương Tường Vân vô cùng, có lẽ hẳn được gần gũi nói chuyện với Tường Vân nhiều hơn, Lâm chào Tường Linh ra về mà lòng vẫn còn thắc mắc lắm. Tường Linh không để ý đến thái độ của em gái, nàng cầm lá thư của Phi Diệp vô phòng đọc lại:

Tường Linh mến,

Tôi thành khẩn muốn được gặp Tường Linh tại nhà hàng Thanh Thế, vì có một câu chuyện định muốn nói với Tường Linh. Nếu không có gì trở ngại tôi hẳn hạnh được đón Tường Linh vào lúc 19 giờ, Tường Linh trả lời ngay cho Lâm... Mong chờ.. Phi Diệp

Tường Linh đọc thư xong thì nằm dài đặt lá thư lên ngực, tưởng tượng đến khuôn mặt Phi Diệp nàng nghĩ:

- Phi Diệp có vẻ thành thật, dự tính mau và cương quyết, coi bộ hấp với mình lắm. Tim nàng bắt đầu đập qua nhịp điệu yêu đương, hình ảnh Tuấn Hùng tương tự như Phi Diệp thay đổi quả tim nàng đến nỗi nàng tưởng như mình chỉ có nhận được rõ rệt nét của Phi Diệp... Phi Diệp... Vậy là Phi Diệp đã chiếm trọn trái tim trinh nữ tài bà. Khi đã biết mình yêu rồi, Tường Linh không thể nào giữ được tình yêu trong lòng, nàng cầm lá thư qua kêu em gái và tỏ vẻ e lệ:

- Nực cười quá em à.. Em đọc thử coi nè, anh chàng ấy gửi thư hẹn gặp chị tối nay. Tường Vân biết chị vô tình nhưng cái vô tình ấy làm cho nàng đau đớn vì vậy nên cô cầm lá thư đó đọc, đọc xong nàng nhếch một nụ cười phê bình:

- Anh chàng này có vẻ thạo hẹn hò lắm, ảnh hẹn hò chị Ở đây hôm nay nhưng không biết ngày mai, ngày mốt ảnh hẹn những ai?

Tường Linh nhìn em nói:

- Em nhận định Phi Diệp như một gã sở khanh vậy sao?

Tường Linh vẫn cười để che dấu cõi lòng tê tái.

- Em đoán chơi vậy thôi, bởi vì em thấy anh ta có bộ gió đứng đắn sao hẹn hò có vẻ không được đàng hoàng, tại sao anh ta không đến nhà này gặp chị? Tường Vân biết rõ Phi Diệp muốn tránh mình và chỉ nói chuyện riêng với Tường Linh, nàng nghĩ trong lòng:

- Hừ.. đồ phản bội.. Khi hẳn nhờ ta thì hẹn hò ta tử tế nay lại trở mặt dấu diếm, thì ra con người ấy không biết xử ân oán phân minh, nếu không có ta giúp đỡ thì dễ gì hẳn cứu được Lâm mà hồng hẹn được chị Tường Linh..

Nhưng Tường Linh lại cho lời phê bình của em là đúng nên gật đầu:

- Đúng, em nói đúng, theo lẽ Phi Diệp nên đến đây nói chuyện chớ hẹn hò chi? Tường Linh nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng khi này chị không nghĩ xa xôi nên lỡ nhận lời rồi thì chị đành phải đến gặp ảnh một lần.

Tường Linh nói xong câu đó mới chợt nghĩ:

- Có lẽ Phi Diệp muốn nói chuyện riêng về tâm tình.. Như vậy thì làm sao mà đến đây được.. Chàng có lý do riêng chớ. Đành là để Tường Vân nghĩ lắm về chàng một thời gian cũng không sao.

Tường Linh nghĩ vậy rồi lòng lại nôn nóng hồi hộp, nàng quên rằng đã có lúc mình làm mặt kiêu kỳ thách thức Phi Diệp.

Tình yêu mầu nhiệm vậy đó, dù ột lãnh chúa oai quyền, hay một bạo hoàng khát máu nhưng khi yêu cũng mềm yếu như ai vậy thì lý do gì Tường Vân lại không mềm yếu trước tình yêu?

Nàng tự vấn lương tâm và thấy mình đã yêu thì có quyền yêu, nàng quyết định sẽ đi gặp Phi Diệp vì vậy sau khi ngủ trưa dậy nàng sốt sắng trang điểm sửa soạn đi. Trong khi đó Tường Vân lịm trong cảm hờn, nàng càng yêu Phi Diệp thì lại càng thù hận khi nghĩ mình bị gạt, giúp chàng thành công rồi bị chàng bỏ rơi.

Tường Linh về phòng rồi, Tường Vân đứng vùng lên bước tới cạnh cửa sổ nhìn chăm chăm xuống đường, môi mím lại. Nàng còn nhớ như in hình ảnh chàng khi ghé cái xe Honda ngơ ngác nhìn tấm bảng đồng và nhất là nụ cười tươi đẹp duyên dáng của chàng làm cho nàng như say như tỉnh đến nỗi chàng hẹn hò mà nàng bị ám ảnh suốt đêm chờ đợi giờ gặp mặt.

- Mà gặp để làm gì? Gặp để chàng sai khiến làm tay trong cho chàng cứu Lâm. Gặp để bây giờ bị bỏ quên. Bị đau khổ? Tường Vân ầm ức nghĩ tiếp:

- Đời như vậy sao? Mình bị lợi dụng hay sao. Giúp chàng xong việc rồi không một lời cảm ơn, không một lần hẹn gặp lại. Trong khi đó lại gặp và trao tình yêu cho Tường Linh.

Tường Vân càng nghĩ càng căm giận Phi Diệp, nàng vùng phát một lời nguyên:

- Được lắm.. coi thường ta thì sẽ được coi thường. Ta sẽ gửi thư tố cáo cái chết mờ ám kia với nhà chức trách để xem họ được ở yên để hẹn hò nhau ngon lành không. Sở dĩ Tường Vân nghĩ vậy vì nàng đã yêu và đã nổi cơn ghen.. Hơn nữa tình chị em giữa Tường Linh và nàng không sâu đậm, hai chị em đã xa nhau năm năm nay nên không có gì thấm thiết.

Tường Vân nghĩ vậy rồi vô phòng làm việc của chị dùng máy đánh chữ đánh một lá thư gửi cho ông Đức, nàng đối ý không tố cáo với nhà chức trách vội, để xem ông bà Đức xử trí ra sao đã, nàng nhường phần tố cáo cho gia đình họ. Bình thường Tường Vân rất hiền lành vậy mà khi ghen và tự ái nổi lên nàng cương quyết ít ai bằng.

Đánh máy xong lá thư đó, Tường Vân thay áo tự đi mua bao thư khác với loại trong ngăn tủ hai chị em thường dùng, nàng mua tem và bỏ thư luôn rồi mới về nhà.

Tường Linh mãi chau chuốt sửa soạn nên em gái làm gì trong giờ này nàng không hay biết. Khi nhìn đồng hồ thấy hơn năm giờ nàng lấy xe ra tiệm làm tóc.

Tường Vân bỏ thư rồi về nhà nghỉ, khi Tường Linh đi làm tóc nàng biết nhưng nằm lịm trong phòng riêng. Khi tiếng xe của chị đã xa dần, Tường Vân vùng dậy lòng dạ toí bời, nàng đi loảng quảng trong phòng bồn chồn, chưa bao giờ nàng thấy lòng mình như lửa đốt dầu sôi như vậy mà hôm nay nàng đã thấy.

Tường Linh khổ tâm không thể tả, ghen tuông hờn giận làm cho nàng hết còn suy nghĩ gì hơn là chờ rình xem thái độ của chị và kẻ mình yêu. Tường Vân muốn giết thì giờ nên kêu xích lô đi một vòng quanh đường Lê Lợi, chợ Sài Gòn. Nhìn thấy còn sớm nàng lại bảo ông phu xích lô chạy ra bến Bạch Đằng. Chờ cho đúng bảy giờ nàng mới trở lại nhà hàng Thanh Thế thì đã thấy xe của chị đậu ở đó tự lúc nào.

Thì ra Tường Linh cũng bồn chồn lắm nên đến sát giờ hẹn, chắc là nàng mới vô, tìm Tường Vân thất lại tê tái, nàng quay chỉ đường bảo xích lô đưa mình về nhà. Rồi Tường Vân chạy lên phòng mình đóng cửa khóc nức nở, từ hôm qua tới giờ nàng mới khóc. Nàng không muốn khóc vì mối tình đơn phương, họ không yêu mình thì mình còn tha thiết đến họ làm chi, nàng đã tự bảo mình như thế đó nhưng bây giờ nàng chịu hết nỗi nên nức nở như con nít, khóc tằm tã không làm sao ngăn cản được.

Trong khi đó ở tiệm ăn Tường Linh và Phi Diệp đang vui vẻ thân thiết như đã quen nhau tự thuở nào, khi gặp gỡ họ nhìn nhau thân ái sau cái bắt tay thật lâu. Tường Linh sẽ chớp mắt, Phi Diệp mỉm cười nói:

- Suốt đêm qua anh thao thức vì được em nhận lời đến hôm nay. Tường Linh hơi ngáp ngừng nhưng rồi theo cái đà tự nhiên và ân cần của Phi Diệp, nàng mỉm cười trả lời:

- Cảm ơn anh..

Phi Diệp mỉm cười nhẹ nhõm, phút đầu tiên mà chàng lo âu đã qua đi, chàng đưa thực đơn mời Tường Linh lựa chọn món ăn rồi tiếp tục nhìn nhau, khi người bồi đã đem nước ngọt tới Phi Diệp rót mời Tường Linh

và nói:

- Bữa tiệc đầu tuy đơn sơ anh cũng mong được em vui lòng và cho anh biết ngay ý kiến của em. Chẳng hay em có cảm tình với anh chút nào không? Tường Linh gật đầu mỉm cười:

- Chúng mình không phải lớp người mắc cỡ khi nói đến tình yêu và hôn nhân vậy thì.. em có thể cho anh biết em có cảm tình với người giữ hình của em, nên em mới nhận lời đi đây.

Phi Diệp sáng ngời ánh mắt.

- Ô, em biết anh giữ một tấm hình của em? Tường Linh nhìn chàng đắm đắm:

- Bộ anh nghĩ em kém cỏi lắm sao, em biết hết sự tích về má anh từ lâu và em không hiểu tại sao bà lại gửi hình em cho anh?

Phi Diệp ngậm ngùi:

- Má anh kỳ lạ lắm.. Bà dành cho các cô gái nhiều tình thương, bà nghĩ không nên để em thiệt thòi khi bà cướp của em vị hôn phu. Tường Linh chau mày:

- Bà bảo anh như vậy? Và anh chỉ theo ý sắp đặt của bà sao?

Phi Diệp lắc đầu:

- Đừng nghĩ thế. Khi anh nhận được tấm hình của em thì anh có cảm tình ngay. Sau này anh biết em là vị hôn thê của TH, anh đã cố gắng gạt bỏ hình ảnh em và chống đối lại ý muốn của mẹ. Nhưng anh không thắng nổi con tim. Tường Linh thấy Phi Diệp có vẻ thành thật lắm, nàng cười:

- Em tin là anh nói thật.

Họ vui vẻ nhìn nhau, mắt họ nói rất nhiều, nói những lời mà môi họ chưa tiện nói. Khoảng hơn chín giờ khi những món ăn trên bàn còn rất ít Phi Diệp tính kêu thêm món ăn nhưng Tường Linh ngăn lại:

- Thôi đủ rồi anh. Em no quá.

Phi Diệp cười:

- Nếu vậy thì chúng mình về nhé.

Tường Linh gật đầu. Phi Diệp kêu tính tiền rồi nắm tay nàng bước ra cửa. Tường Linh nhìn chàng tha thiết hỏi:

- Anh về bằng xe gì?

Phi Diệp nói:

- Hồi tối Lâm đưa anh tới đây. Và hần lấy xe đi mất rồi.

Tường Linh vui vẻ:

- Vậy để em đưa anh về bằng xe của em. Phi Diệp tỏ ra ngần ngại:

- Anh không muốn thế, nếu có thể anh xin em cùng đi chơi một vòng xa hơn, mới ở ngoại quốc về anh thèm đi cho biết đó biết đây nhất là hôm nay là ngày thứ nhất anh có hạnh phúc và được rảnh tâm trí, anh muốn em cho anh hân hạnh ấy. Tường Linh cười vui vẻ:

- Dạ được, em cũng muốn lưu lại một kỷ niệm với anh để ghi nhớ buổi đầu tiên của chúng mình.

Hai người ra xe, Tường Linh nhường cho Phi Diệp lái, chàng nhấn ga chạy thẳng về phía xa lộ.

- Chúng mình đi một vòng ngoại ô á, em nhé?

Tường Linh gật đầu, Phi Diệp im lặng nhìn phía trước, chàng đang sắp đặt cho tương lai, đang suy nghĩ tìm cách xử sự khéo léo để dẹp những chướng ngại làm cho tình chàng và Tường Linh bị ngăn trở.

Xe chạy một hồi Tường Linh quay qua Phi Diệp:

- Đêm trăng ngoại ô đẹp quá anh há?

Phi Diệp gật đầu:

- Hôm nay là lần đầu tiên từ ngày về nước anh được rảnh rỗi đi chơi đêm ngoại ô Quê hương ta nên thơ thật em ạ.

Tường Linh im lặng một lát chợt nhớ tới vụ chàng cứu Lâm đêm qua thì hỏi:

- Anh có thể cho em biết anh đã cứu L bằng cách nào không?

Phi Diệp nghĩ đến Tường Vân chàng mỉm cười:

- Bí mật nhà nghề mà...

Tường Linh làm ra vẻ giận dỗi, ngúng nguẩy:

- Nếu anh không nói em giận à nghe. Anh cho em biết đi?

Phi Diệp biết mình không thể nói vì sẽ phiền cho Tường Vân và nhất là Tường Linh sẽ bớt phần khâm phục tài trí của chàng, tuy vậy Phi Diệp cũng mỉm cười và trả lời một cách nâng tự ái nàng lên:

- Anh tin em đã biết tại sao anh cứu được Lâm, chẳng qua là em hỏi thử anh đó thôi.

Tường Linh nghe câu nói đó hết giận và nàng nghĩ không nên tỏ ra quá dở nên làm thính, có bao giờ nàng rằng kể tiếp tay cho Phi Diệp cứu Lâm là em gái nàng đâu. Cuộc đi chơi không cần có ngoại cảnh cũng hào hứng, tâm tư của hai người đang tính toán cuộc sống tương lai, đang thả hồn vào những ước mơ chính đáng của cuộc đời. Khi xe quay trở lại Tường Linh nói:

- Em muốn tiếp anh ở nhà để khỏi hẹn hò nơi khác, chẳng hay anh có thể đến nhà em chiều mai không? Em mời anh ăn cơm tối nhé.

Phi Diệp gật đầu:

- Em dám giới thiệu anh với má em không?

Tường Linh cười:

- Chính em có ý đó anh à.

Phi Diệp mừng lắm:

- Vậy thì anh xin nhận lời.

Buổi đầu tiên của hai kẻ yêu nhau chỉ có thể thôi, nhưng Phi Diệp và Tường Linh đã cho nhau những lời hẹn ước trăm năm gắn bó trong đáy mắt lúc chia tay. Người ta nói mắt là cửa sổ của tâm hồn quả không sai, chỉ nhìn nhau thôi cũng đủ cho họ hiểu nhau, yêu nhau hơn, đôi mắt họ đã thay môi để hứa hẹn tương lai.

9. Chương 9

Tám giờ tối Phi Diệp lái xe đến nhà Tường Linh với bộ váy sang trọng hơn ngày thường.

Bà Tường Lan nghe con gái có khách nên bà đã sang hàng xóm đánh tứ sắc để con gái tự do Bà là một người mẹ luôn luôn tạo hạnh phúc cho con, bà muốn Tường Linh có hoàn cảnh tìm một bạn tâm tình khác mà quên đi nỗi buồn. Tường Linh ra đón người yêu tận cửa với nụ cười tươi và hỏi:

- Má anh có biết anh đến đây tối nay không?

Phi Diệp nắm tay nàng cùng đi vô nhà và sẽ lắc đầu:

- Anh chưa ẹ biết vội em ạ.

Tường Linh nhìn chàng mỉm cười:

- Ngày mai anh có thể á anh biết việc của chúng ta, em tin là má sẽ ưng chịu tán thành anh ạ.

Phi Diệp chớp nhanh đôi mắt, chàng nghĩ đến tham vọng của mẹ, ý bà muốn ông Đức phải nhìn chàng phải chia tài sản cho chàng rồi mới cưới Tường Linh, nay chàng chưa thi hành đoạn đầu mà lại thi hành đoạn cuối e bà không chịu, nhưng chàng cũng gật bừa:

- Ủ, ngày mai anh sẽ làm theo ý em.

Chợt có tiếng xe hơi vô sân, Tường Linh đã biết là xe của ai trong khi Phi Diệp nhìn nàng hỏi:

- Em còn mời ai đó.. Tường Vân đâu?

Tường Linh nhìn chàng âu yếm và cười dịu dàng:

- Tường Vân vừa đi khỏi, anh yên tâm không có gì lạ đâu. Em mời người này dùm anh đấy.

Trái tim Phi Diệp đập loạn khi nhìn ra sân, dưới ánh đèn neon chàng đã thấy một ông cỡ ngoài sáu mươi vừa bước xuống xe đang tiến vô với cây ba ton nơi tay, những bước đi chậm chạp chứng tỏ ông đã già yếu lắm.

Tường Linh không bỏ lỡ giây phút xúc động đầu tiên, nàng vội bước tới cầm tay ông Đức đưa cho Phi Diệp:

- Đây là ba anh...

Phi Diệp còn đứng im sững sờ chưa kịp phản ứng thì ông già đã giang tay bật khóc:

- Con.. con của bà.

Vậy là Phi Diệp ôm choàng lấy ông, mắt chàng cũng nhòa lệ. Nếu Tường Linh chậm trễ một phút để cả hai cùng ngỡ ngàng thì chưa chắc Phi Diệp đã chịu nhận ông Đức bởi vì chàng muốn chứng tỏ không phải chàng là người tham của giết em. Sau phút xúc cảm đó Phi Diệp quay lại cũng thấy mắt Tường Linh long lanh ngấn lệ, chàng đỡ ông Đức ngồi xuống ghế rồi bước tới xiết chặt tay nàng:

- Cảm ơn em đã cho anh được gặp cha.

Tường Linh vui vì thấy Phi Diệp đã khéo léo hợp thức hoá mối tình của hai người, nàng chờ phút cảm động qua đi mới kêu chị bếp dọn bàn, bữa ăn thật ngon, giữa ba người mới gặp mà như đã thân tự kiếp nào, ông Đức hỏi về sự học của Phi Diệp rồi ngậm ngùi:

- Cha phục mẹ con lắm.. con làm cách nào cho cha gặp mẹ con được không? Phi Diệp lộ vẻ buồn:

- Theo ý con cha chưa nên gặp mẹ. Vì bà con oán hận cha dữ lắm. Ông Đức nhìn Phi Diệp mà thở dài não nề:

- Mẹ con thù hận chánh đáng, ba không trách mẹ con đâu.. Phần lỗi ở cha mà. Phi Diệp nhìn cha kính phục:

- Vậy là cha sẵn lòng bỏ lỗi.. Con đang lo mẹ bị rắc rối đó cha.

Ông Đức chớp mắt sê thốt:

- Cha không cần biết chuyện đã qua Dù sao bơi lại dĩ vãng không ích gì. Cha sẵn sàng bỏ qua những sự thù hận của mẹ con vì chính cha là nguồn gốc của sự thù hận đó. Cha đau khổ quá con ơi.

Rồi ông bệu bạo nói như khóc:

- Cha cũng cảm ơn Tường Linh đã cho cha có dịp nhìn con, từ nay con là đứa con trai duy nhất của cha, lo cho cha khi tuổi già xế bóng. Tường Linh nói:

- Chuyện phải làm thì cháu làm xin bác và anh đừng bận tâm ệt. Phi Diệp bảo ông Đức:

- Con mới xin đính hôn với Tường Linh. Và con không dè Tường Linh là dâu của cha.

Ông Đức cười vui vẻ:

- Đó là sự vô tình nhưng có thể được vì giữa Tường Linh và TH chưa có cưới. Những lời nói của ông Đức đều lọt vào tai Tường Vân, nàng mới về tới và đi vòng qua sân xuống bếp rồi lên nhà bằng thang phía sau. Nàng về hơi sớm vì lòng ghen bực cháy thiêu đốt, nàng muốn rình nghe những lời của Phi Diệp nói với chị.

Ông Đức nói lời như cột chặt Phi Diệp và Tường Linh đã cho ông gặp con, ông nói như một sự quyết định giữa hai bên quen nhau bình thường không có cái xác TH ở giữa, Tường Vân nghe vậy tức giận rửa thầm:

- Khốn nạn thật, họ đi mau quá.. Tất cả đều khốn nạn ích kỷ, kẻ quên em, người quên con.. Chị hai thì quên hẳn vị hôn phu của chị.

Tường Vân vì ghen mà ghét họ, nàng thấy rõ mình bị mất tình yêu còn họ thì đáng khinh quá. Lúc đó ông Đức vô tình quay bảo Phi Diệp:

- Cha sẽ tìm cách nhìn con, lo cho con được chánh thức nhìn nhận cha, sản nghiệp của cha rất lớn cha sẽ bù đắp cho con.

Phi Diệp nhìn cha, chớp mắt nói:

- Thưa cha, con chỉ xin phép cha để con sống âm thầm với mẹ thôi bởi vì con không muốn vô tình sang đoạt tài sản của em con.

Tường Vân nghe lời đó vừa phục vừa giận, phục vì ý chí can cường không vụ lợi của chàng, giận vì chàng tỏ ra chỉ cần tình yêu không tham vọng không tha thiết. Cứ nhìn cách chàng bước một bước quá dài đến hôn nhân với Tường Linh đủ hiểu chàng đã yêu nàng say đắm. Tường Linh mím môi lùi nhẹ lên lầu.

Gần mười giờ tiệc tan Tường Linh nằm êm ru suy tính, nàng không biết làm cách nào phá rối được Phi Diệp nữa, khi ông Đức bỏ thù con mà nhìn nhận chàng và có ý tìm bà LH.

Nàng nghe tiếng chào nhau ở cửa dưới nhà thì ra lan can nhìn xuống và thấy ông Đức nắm lấy tay Phi Diệp hỏi:

- Con đi xe gì?

Phi Diệp chỉ cái Honda, ông nhìn lại chiếc Mercedes của mình, người tài xế đã bước xuống mở cửa sẵn chờ đợi, ông ghé tai Phi Diệp bảo nhỏ:

- Cha sẽ nhờ Tường Linh mua xe đem lại cho con. Và ông quay sang Tường Linh ôn tồn:

- Con vẫn là con của cha, cha xin nhờ con làm trung gian cho cha tạ lỗi với người xưa, vậy cha yêu cầu con đến thăm cha mỗi ngày để tính với nhau.

Tường Linh vui vẻ dạ, nàng và Phi Diệp tiễn ông Đức ra cái xe bóng loáng từ từ qua dưới bóng cây ra khỏi cổng rồi lướt nhẹ dưới ánh đèn đêm.

Tường Vân nhìn đắm đắm về phía hai người còn đứng lại bên cửa họ đang như hai bóng nhập chung một khuôn mặt. Tường Linh với mái tóc dợn bông bối ngửa lên, bóng cây che tối chỗ họ đứng nhưng Tường Vân cũng thấy Phi Diệp cúi xuống. Giữa khoảng lưng họ những vòng tay quấn như đóng đai lấy hai thân hình đang sát lại.

Tường Vân nghe ngực mình tức dội, hơi thở nặng nề kinh khủng, nàng nằm vật ra giường tưởng tượng họ đang trao đổi với nhau những nụ hôn của buổi đầu gắn bó. Tường Vân uất ức nhớ lại lúc ngồi ở Continental với chàng rồi chợt vùng lên chạy ra phòng ngoài, nơi phòng ăn dành tiếp tân có ống điện thoại song song với đường dây dưới nhà.

Tường Vân không còn suy nghĩ gì ngoài ý định phá hoại, nàng quay số về nhà ông Đức và chờ đợi.

Khi bên đầu dây nhắc ống điện thoại lên nàng nghe một tiếng keng. Môi nàng run run nói:

- A lộ. tôi có việc cần lắm cho tôi nói chuyện với bà chủ gấp. Vú xấp hay là chị bếp đấy.. kêu bà chủ cho tôi gấp lên.

Tường Vân lập cập vội vàng như thế và đưa tay chặn ngực vì tim nàng đang đập loạn xạ, chợt đầu giây đằng kia có tiếng nói:

- Thưa, cô là ai??

Nàng gất:

- Tôi là người nhà.. tôi cần gặp bà chủ gấp..

- Da... cô chờ nhé... tôi kêu ngay. Một phút sau có tiếng bà Đức trong ống nói:

- A lô, ai đó? Cô là ai? Cô hỏi ông nhà tôi à? ông mới đi đâu về đang thay đồ trong phòng tắm.

Bên kia đầu giây Tường Vân nói một hơi:

- Bà đức đây à, bà thử hỏi ông mới đi đâu về xem ông có thật tình với bà không? Tôi cho bà hay ông mới đi nhìn nhận một người con trai riêng của ông và chính vì người con trai này mà con trai của bà bị đầu độc chết đó.

Bà Đức rụng rời, bà toan hỏi lại thì máy điện thoại đã cúp vì Tường Vân nói một hơi dứt được ý muốn nói rồi như kẻ dứt hơi nàng buông ống điện thoại bùm mặt chạy về phòng nhào lên giường khóc, nàng tự ghê sợ mình, nàng đã thỏa cơn tức giận và bây giờ mới nghĩ đến hậu quả.

Dưới vườn cặp nhân tình đã chia tay từ lúc nào, Tường Vân nghe thấy tiếng chị nhỏ nhỏ ở phòng bên.

10. Chương 10

Mới ở phòng tắm ra ông Đức thấy vợ vịn bàn muốn xỉu thì hỏi:- Kia, bà làm sao thế? Bà Đức thều thào như kẻ muốn tắt hơi:- Ông mới đi đâu về, ông phải nói thật với tôi đi? Ông Đức ngạc nhiên chạy đỡ vợ, bà hất tay ông ra hét lên:- Ông hãy trả lời câu nói của tôi đã, đừng đụng vào tôi. Ông Đức vội bảo:- Tôi đến chơi nhà Tường Linh nó mời tôi ở lại dùng cơm ở đó chứ đi đâu? Bà Đức tròn mắt nhìn chồng:- Tường Linh mời ông lúc nào sao ông không cho tôi hay? Ông Đức nói xuôi:- Tôi đi chơi loanh quanh cho khuây khỏa, rồi ghé nhà nó chơi gặp bữa nó mời ăn luôn có thể thôi.. Nó không mời trước làm sao cho bà hay được. Bà Đức đã qua cơn cảm xúc nhìn ông bằng cặp mắt soi mói hỏi:- Sao, ông không có điều gì giấu tôi đây chứ? Tôi cứ tưởng là ông đi gặp con trai riêng? Ông Đức xanh mặt đỡ người nhìn bà, cứ một thái độ đó đủ cho bà nghi thêm, bà hỏi tiếp:- Hừ, ông nhìn nhận đó. Thái độ của ông không còn chối cãi được sao ông không cho tôi một nhát dao cho tôi chết phức cho xong. Ông Đức vội chống chế:- Bà nói gì lạ quá làm cho tôi sưng sồ.. kỳ quá, bà nghe ai nói gì ở đâu vậy? Không tin bà cứ hỏi Tường Linh xem tôi mới ở nhà nó về nè, khi không bà nghe ai nói mà làm loạn lên vậy? Ông Đức không đủ can đảm thú thật với vợ ngay từ phút đầu bà hỏi, thành ra đã tự đưa mình vào thế kẹt khó khăn.. Đã lỡ nói dối thì phải dối luôn. Bà Đức nghe chồng nói vậy nhưng thái độ của ông vẫn sừng sờ nhìn bà khi này đã tự tố cáo ông nên bà mím môi:- Ông hỏi tôi nghe ai à? Người ta mới kêu điện thoại cho tôi hay nè, họ bảo ông mới đi gặp con riêng của ông, nó giống ông như tạc. Ông Đức kêu lên:- Trời ơi.. không biết ai phá rối, bịa chuyện ra hại tôi vậy nè. Bà Đức cũng nói lớn:- Ông đừng qua mặt tôi. Tôi có bao giờ ngờ ông phụ bạc tôi như thế này đâu trời... Nói rồi bà khóc hu hu, ông Đức toát mồ hôi rồi cả ruột gan ông than thở:- Khổ quá đi mất... hết nạn này đến nạn khác. Có lẽ năm nay tôi bị sao quả tạ chiếu đây mà. Bà nín đi. Nín đi đừng làm tôi điên lên. Bà Đức nín bật nhìn chồng hỏi mắc mớ:- Ông điên hay tôi điên? Trời ơi, ông còn chút lương tâm nào đâu mà ông điên được? Con tôi chết rồi đời tôi sầu khổ nay lại mất ông nữa chẳng? Ông Đức chau mày chặn lời vợ:- Mất đâu mà mất, đừng có loạn lên. Tôi luôn luôn ở bên bà có làm gì cho bà buồn đâu? Sao bà không nghĩ mấy chục năm nay tôi ở khít bên bà.. Tôi có bao giờ chơi bời nọ kia đâu nhỉ? Ông Đức nói đúng, ông chưa làm gì cho bà buồn bực ghen tuông bao giờ, lúc nào hai ông bà sống tha thiết bên nhau như lứa có đôi, sẵn giàu có dư tiền bạc và phương tiện vợ chồng bà đẻ một trai một gái như chim liền cánh như cây liền cành, ông có làm cho bà phật lòng hay ghen bao giờ? Thấy vợ có vẻ suy nghĩ ông nhắc lại:- Đây bà cứ nghĩ xem thì biết. Đừng nghe gì cả. Họ ganh ghét nên phá hạnh phúc mình đó. Bà Đức được chồng an ủi lau nước mắt:- Đời tôi còn ông và con Ngọc Lan đó. Con Ngọc Lan đã mất trí rồi mà ông như vậy nữa thì tôi đập đầu chết cho xong chỗ sống làm chi. Biết vợ đã dịu lòng ông thở phào:- Thôi đi ngủ, khuya rồi, khi không mà bà cũng làm ầm lên. Bà Đức còn buồn vì nhớ đến Tuấn Hùng, chàng chết đi như đem theo một nửa người bà, hồn xác bà đều đau đớn khổ sở. Ông Đức dìu vợ vô phòng, năm nay bà năm mươi mà nhan sắc vẫn đẹp mặn mà, đúng là cái đẹp của một bà nhà giàu đang tuổi hồi xuân, ông Đức thương yêu bà hết mực. Từ ngày Tuấn Hùng chết, ông Đức lại thấy mình cần phải lo và thương vợ nhiều hơn. Vì thế nên việc đầu tiên ông phải làm là chuốc tắt cả sự buồn phiền cho bà. Giờ này ông cũng đi ngủ luôn. Khi lên giường rồi ông còn suy nghĩ tìm hiểu xem ai phá ông. Ông muốn hỏi lại vợ xem kẻ nói trong ống điện thoại là đàn ông hay đàn bà nhưng ông còn ngại làm bà buồn, thì ngay lúc đó bà quay qua phía ông nói:- Lạ nhỉ, có cô nào ghét ông mà kêu cho tôi như thế? Ông Đức ngạc nhiên chau mày:- Cô nào? Bà gạt:- Tiếng con gái rõ ràng mà. Tôi chưa kịp hỏi thêm thì nó đã buông ống điện thoại. Hay là ông đang lén phét với con nào nên nó muốn chọc

ghẹo để tôi mau chết cho nó về ở với ông? Ông Đức cười:- Nữa.. bà lại nghi tôi bậy bạ nữa. Tôi bằng này tuổi đầu đi phải chống gậy còn cô nào ham nữa. Và tôi có ham gì mà bà lại nghi tôi? Bà Đức bảo:- Biết đâu đấy. Ông già gần chết thì nó lại càng ham. Này nhé mình hết còn con trai, có đứa con gái thì khủng điên. Tôi tức chết sớm, nó lấy ông, chừng một năm ông chết nó nghiễm nhiên làm chủ tài sản này sao lại không lấy? Ông Đức nghe mà thương vợ, ông vẫn giữ nụ cười cho bà yên tâm:- Tôi không ngờ bà lại có ý nghĩ kỳ cục ấy, bà nghi vậy chỉ khổ tâm, mau già mau chết thì có. Thôi nhé mai tôi đưa bà đi bác sĩ lấy toa thuốc bổ. Bà cần tỉnh dưỡng nhiều lắm, óc bà loạn rồi hay sao mà cứ nghĩ khổ tâm vậy? Thôi ngủ, và sau giấc ngủ dậy bỏ qua hết ưu tư đi. Thấy chồng tận tình an ủi, bà Đức vui vui, bà khép mắt cố dỗ giấc ngủ, bà còn bán tín bán nghi, thái độ của ông cũng làm cho bà tin lại. Bà Đức đã ngủ yên, ông Đức mới nằm nghĩ ngợi trong đêm, ông nằm ôm ru nhìn lên trần nhà với bao kỷ niệm dĩ vãng. Nhớ lại câu chuyện Tường Linh đã kể cho nghe, ông thấy Phi Diệp bây giờ đã trở nên một thanh niên tài ba, ông lại càng cảm phục bà Lệ Hằng và thấy rằng ông tội lỗi với bà nhiều quá. Hồi nhớ đến đó ông Đức chợt tự hỏi:- Ai biết chuyện riêng tư thâm kín của ta mà phá vậy kìa? Ai ở đâu mà biết ta đến nhà Tường Linh gặp Phi Diệp và báo ngay cho vợ ta biết để làm xáo trộn gia đình tả họ có lợi gì khi họ làm như thế. Và họ là ai? Bao nhiêu nỗi bức rức làm cho ông Đức không thể yên tâm, ông làm sao ngủ được khi lòng dạ trăm mối ngổn ngang? Ông muốn kêu điện thoại nói chuyện với Tường Linh nhưng hiềm vì đang đêm nên ông chỉ biết buông những tiếng thở dài khe khẽ. Ông Đức ráng dẹp ưu tư để ngủ, bởi vì đang đêm ông chẳng đi đâu được, dù có buồn bực lo nghĩ cách mấy ông cũng đành nằm im bên vợ mà thôi. Đêm dài rồi cũng qua đi, ông Đức thức giấc vì tiếng động của bà rời khỏi giường, ông tính đến nhà Tường Linh tiện hơn là nói chuyện bằng điện thoại nên dậy ôm đầu làm bộ choáng váng, bà Đức trở vô thấy vậy thì hỏi:- Ông làm sao vậy? Ông Đức nhìn vợ:- Tôi nặng đầu khó chịu quá. Bà lo âu đến bên chồng:- Ông mới bị đây hay từ đêm vậy? Ông Đức nhăn mặt:- Bị hồi đêm, thấy bà ngủ tôi để im cho bà ngủ. Bây giờ tôi đi bác sĩ mới được, bà kêu tài xế dìu tôi đi. Bà Đức không dè bằng này tuổi đầu mà ông bày đặt nói láo với mình, bà vội vã kêu tài xế sửa soạn xe để đưa ông đi coi bệnh. Sửa soạn xong xe đi ông Đức bảo tài xế:- Cho tôi đến nhà cô Tường Linh nhưng về nhà bà có hỏi thì chú bảo tôi đi bác sĩ nghe chưa, cấm không được nói tôi đến nhà Tường Linh nhé. Người tài xế gật đầu lái xe đi. Tường Linh thấy xe của ông Đức đến sớm thì vội chạy ra đón vào, với vẻ mặt trịnh trọng lo âu của ông càng làm cho nàng nghi hoặc nên nàng vội hỏi:- Có chuyện chi bác lo ra vậy? Ông Đức bảo nàng:- Có một sự lạ và phiền phức quá, hôm qua bác ở đây về có người kêu điện thoại cho bà ở nhà nói bác mới đi gặp con riêng làm bả gây với bác suốt đêm. Thiệt là khổ. Tường Linh hết sức kinh ngạc:- Lạ quá vậy? Bác gái có nói nhận được tiếng ai không? Ông Đức nói:- Bả nói nghe tiếng một cô gái. Tường Linh chau mày:- Lạ quá nhỉ... một cô gái? Nàng thoáng nghĩ đến em nhưng nàng lại xua đuổi ngay ý nghĩ ấy, lúc đó ông Đức nói:- Bác ghé cho cháu hay như vậy để cháu có ý tứ mà chịu khó tìm hiểu xem ai đang muốn phá bác. Tường Linh lộ vẻ suy tư:- Dạ được... bác cứ yên tâm về nhà nghỉ đi, cháu sẽ tìm hiểu xem ai có ác ý như thế và xem có lợi gì cho họ. Ông Đức gật đầu:- Bác cũng đang hoài nghi không hiểu ai thù hằn chi với bác và tại sao việc riêng của bác, chính bác mới hay đây mà họ đã biết rồi. Tường Linh đồng ý với ông Đức:- Bác không có kẻ thù riêng thì thật là khó đoán. Hay là bác còn một người bạn cũ nào nữa biết việc của bác và bà Lệ Hằng? Ông Đức lắc đầu:- Hồi xưa bác chỉ có mối tình của bà Lệ Hằng đó thôi, bởi vì thật ra bác chỉ tâm ăn ở trọn đời với bà ấy nhưng chỉ tại nhu nhược nên.. bị áp lực của gia đình mà cưới vợ khác. Nhưng cháu cũng thể tình dìu cho cha mẹ bác, ông bà là điền chủ giàu có lớn lại có chức tước nên giao thiệp toàn nơi giàu sang danh giá.. Nếu bác bắt ông bà làm xui với một ông xích lô mấy thì khổ tâm cho ông bà biết bao? Tường Linh có vẻ không bằng lòng vì lời giải thích chạy tội ấy, nàng mỉm cười nhẹ nhàng:- Vậy thì bác nên đắn đo trước khi yêu một người con gái ở vào gia đình đó mới phải. Ông Đức có vẻ thẹn:- Cháu nói đúng, nhưng cháu không hiểu tình yêu sao? Vả lại ngày đó bà Lệ Hằng là một nữ sinh đẹp và học giỏi. Bà ấy thông minh và quyến rũ lắm. Kẻ nào được bà ấy yêu thì hãnh diện và chắc chắn là sẽ có một người vợ đảm đang, lúc đầu bác đã nghĩ thế nên yêu say mê, yêu không suy tính chi hết. Tường Linh trầm ngâm xúc động:- Đúng vậy, bác khen bà Lệ Hằng rất đúng, bà ở vào cảnh đó nên vừa sanh con xong bả vừa đi làm để có tiền nuôi con vừa tiếp tục học thi đỗ Dược sĩ như ai và bà đã nuôi con tới thành tài ngày nay, anh Phi Diệp đồ kỹ sư đó bác. Ông Đức thở dài, Tường Linh nói tiếp:- Bởi thế cho nên bà ấy bị bác phá hoại đời trinh nữ và tan tác cả gia đình.. Oán thù bác là phải. Ông Đức cúi đầu như kẻ chịu tội, Tường Linh nghĩ thương tình nên nói:- Thôi chuyện cũ nhắc thế đủ rồi, bây giờ nói chuyện mới.. bác yên tâm cháu sẽ tìm xem ai kêu điện thoại cho bác gái. Ông Đức nói:- Con nên thăm bả và nói cho bả đừng phiền giận vì bả bị yêu tim sau cái chết của Tuấn Hùng. Tường Linh nhìn ông sẽ lắc đầu:- Anh PD thật giỏi, anh không muốn làm rộn bác cũng phải, bác nể bác gái quá và như thế làm sao bác dám nhìn nhận ảnh? Ảnh nói trước như thế mà hay. Ông Đức nhăn mặt nhìn Tường Linh:- Thời gian đầu tiên bác

còn phải cẩn thận dè chừng, vả lại bà còn yếu, còn đau buồn vì mất con trai thân yêu, bác không nỡ làm buồn bà chớ sau này bác cũng tìm cách nhìn nhận Phi Diệp chớ, con nên thông cảm bác.

11. Chương 11

Nói xong ông Đức ra về Tường Linh nhìn theo ông lắc đầu. Nàng nhớ lại những lời ông khen thời xuân sắc của bà Lệ Hằng thì nàng lại càng thấy tội lỗi của ông to lớn vô cùng. Tường Linh càng phục bà Lệ Hằng và thương bà thì lại càng yêu Phi Diệp tới độ xót xa.

Tường Linh lên phòng, khi đi qua phòng Tường Vân nàng chợt muốn thử xem cảm tình của em đối với Phi Diệp ra sao kéo sau này anh rể em vợ không thuận thảo. Nhất là việc ông Đức nói một cô gái đã kêu điện thoại cho bà. Nàng liền bước vô phòng Tường Vân.

Lúc ông Đức đến nói chuyện với nàng thì Tường Vân còn ngủ, nàng vừa thức và thấy ông Đức mới lên xe về, nàng đang phân vân thì Tường Linh đẩy cửa vô, Tường Vân ngáp dài làm bộ mới thức. Tường Linh nhìn em hỏi:

- Ông Đức mới đến em hay không? Ông nói về bà Lệ Hằng thấy tội nghiệp ghê đi. Tường Vân tỏ vẻ hững hờ:

- Ồi chuyện gia đình họ thì mặc chị nói với em làm chi? Tường Linh đọc được sự ghét bỏ trong vẻ thần nhiên của em, nàng cảm thấy bẽ bàng nhưng nén bực mình bảo:

- Nói với em bởi vì dầu sao thì mai này Phi Diệp cũng là anh rể của em. Câu nói làm cho Tường Vân nhức tim, nàng bảo chị với nụ cười nhạt:

- Em thì lúc nào cũng nhớ đến hình ảnh anh Tuấn Hùng.

Tường Linh điếng người nhìn em, thật là tàn nhẫn độc ác, Tường Vân xưa nay dịu hiền mà sao lại có những lời nói tàn nhẫn với nàng vậy sao? Nàng sầm mặt bỏ qua phòng mình.

Tường Vân nhìn theo cánh cửa khép lại bằng cặp mắt thần thờ rồi thỉnh thoảng khóc.

Quả thật nàng không muốn có ác ý ấy, không muốn làm khổ chị nhưng không hiểu tại sao nàng lại thốt những lời ấy với Tường Linh, có lẽ tại lòng nàng đang vô cùng đau đớn thất vọng.

Tường Linh nào hiểu em mình đã có giây phút tiếp xúc riêng với Phi Diệp và đã yêu chàng ngay từ hôm đó.

Tường Linh về phòng với sự tức tối và lòng càng nghi ngờ chỉ có Tường Vân là người kêu điện thoại cho bà Đức. Bởi vì việc nàng mời Phi Diệp và ông Đức đến đây, nàng không hề nói cho ai nghe cả chỉ có Tường Vân là người duy nhất biết ý định của nàng vào giờ chót, lúc Tường Vân đi ông Đức cũng chưa tới, nàng cũng không cho Tường Vân biết sẽ giới thiệu ông Đức với Phi Diệp vậy thì nghĩ ra mà đoán còn ai cho bà Đức hay ông ấy đến đây gặp Phi Diệp một cách cấp kỳ mau lẹ như vậy được? Nếu không phải là chính Tường Vân kêu điện thoại cho bà ấy.

Tường Linh nghĩ cho em và buồn bực lắm, nàng vội thay đồ đến thăm bà Đức để hỏi xem bà có nhận ra tiếng quen hay lạ không.

Tường Linh bứt rứt nên không ở nhà được, nàng thay đồ đến nhà ông Đức. Bà Đức đã bỏ qua vụ điện thoại của kẻ lạ báo tin, nhưng khi chồng đi rồi bà ngồi ôn lại và tiếp tục thắc mắc:

- Không có lửa làm sao có khói, mình phải hỏi Tường Linh ra vụ này mới được. Bà ta còn đang phân vân thì ông Đức về, bà hỏi ông:

- Bác sĩ nói ông bệnh hoạn ra sao?

Ông Đức vội đáp:

- Bác sĩ nói tôi bị tăng xông. Có lẽ ăn ít đi thì hết, khỏi cần uống thuốc. Bà Đức nghi ngờ nhìn chồng:

- Rồi không có toa thuốc sao?

Ông Đức vội bước vô phòng giả bộ không nghe bà nhìn theo ông rồi dợm đứng lên để vô hỏi ông thì Tường Linh đến, bà Đức mừng vì thấy nàng đến đúng lúc, bà bước ra vui cười hỏi:

- Cháu.. cháu vô đây, có phải tối hôm qua ông ăn cơm đằng cháu không? Tường Linh gật đầu cười:

- Thưa bác tại cháu gặp bác trai thỉnh linh nên mời đến ăn cơm gia đình. Cháu sợ bác không biết bác trai đi đâu nên đến thăm cho bác biết. Nhất là bác trai mới cho cháu hay việc ai kêu điện thoại phá cho bác buồn đó. Tường Linh hỏi:

- Bác có nhận ra tiếng lạ hay quen không?

Bà Đức trả lời:

- Tiếng con gái thanh tao lắm, bác nghe vú già nói cô ta đòi gặp bác. Tường Linh xoay quanh nhìn:

- Bác cho cháu hỏi ít câu coi.

Bà Đức kêu vú già lên Tường Linh hỏi vú:

- Vú có nhận ra tiếng nói kẻ kêu điện thoại hỏi bà hôm qua quen hay lạ không? Vú già suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Chắc là lạ cô à.

- Sao vú biết?

Vú già thành thật nhìn Tường Linh:

- Thưa tại nhà này không có á xẩm mà họ kêu hỏi á xẩm đây à? Sau tôi nói “không cô là ai?” thì họ mới bảo vú già cho tôi nói chuyện với bà.

Tường Linh tái mặt lặng im nghe vú già kể lòng thông theo ý vú thì kẻ đã kêu điện thoại đó lạ nhưng theo sự nhận xét của Tường Linh thì quen bởi kẻ hỏi á xẩm đó cứ chỉ là một sự quen miệng, kẻ đó chính là Tường Vân vì chị bếp nhà nàng là một người tàu nên cả nhà thường gọi á xẩm.

Vú già nhìn Tường Linh:

- Cô còn hỏi chi nữa không?

Tường Linh vội lắc đầu:

- Thôi vú vô đi, tôi đã đoán ra kẻ kêu điện thoại cho bà là ai rồi, họ phá chơi đó thôi.

Bà Đức ngồi nghe Tường Linh hỏi vú già, bà yên lòng sau khi nghe Tường Linh nói một câu xác nhận bà bị họ phá chơi đó thôi.

Bà Đức giải được mối lo sầu nên vui vẻ trở lại. Ông Đức bước ra thấy Tường Linh ngồi đó và vẻ mặt vợ nhẹ nhõm thì bớt lo nên phân trần với nàng:

- Con xem khi không đưa nào ở đâu làm cho bà buồn từ hôm qua tới giờ vậy đó. Bà Đức mỉm cười:

- Thử ông đứng vào địa vị của tôi coi và Tường Linh là đàn bà con thử nghĩ coi, nếu con nghe ai nói chồng có con riêng dấu diếm thử xem con nghĩ sao? Tường Linh chán thâm trong lòng vì thấy ông Đức nể sợ vợ quá, nàng không đặt mình vào địa vị bà mà lại đặt mình vào địa vị bà Lệ Hằng.

Bà Lệ Hằng thù oán tới giết con ông Đức và làm cho ông phải nhìn con mình là địch tử và bà lại còn muốn cho ông phải đền tội nữa thì đủ biết là bà đã bị Ông làm cho đau khổ nhục nhằn quá sức tưởng tượng. Tường Linh chán nản đứng lên.

- Cháu đến thăm bác xem chuyện đó đầu đuôi ra sao mà thôi. Cháu tin có người nào phá chơi chứ không có đâu, thôi cháu về.

Ông Đức thấy Tường Linh mạnh miệng làm chứng dùm là không có chuyện bí mật đó thì lấy làm lạ, ông đi theo tiễn Tường Linh với vẻ phân vân và bảo nàng:

- Con cũng nghĩ dùm hoàn cảnh của bác, bác cảm ơn nhiều lắm. Tường Linh nghiêm nghị nhìn ông:

- Cháu không giỏi đóng kịch giả dối để có thể giúp bác được lòng bác gái đâu. Điều cháu nói là do thể ý của anh Phi Diệp, chính anh cũng không dám nhìn bác vì sợ bị bác phủ nhận thì tủi lòng thêm. Nay vì bác gái mà quên anh cũng không sao. Chỉ cốt bác được hạnh phúc với bác gái là đủ. Ông Đức nhăn mặt:

- Khổ quá, nào phải bác không thương Phi Diệp. Nhưng hoàn cảnh bác như thế phải từ từ cháu ạ. Tường Linh quay chào ông rồi đi, còn chi nữa mà nói, nàng lên xe với tình thương yêu Phi Diệp không chút nào tả xiết. Về đến nhà Tường Linh giật mình sức nhớ lại ý nghĩ của mình đã suy đoán nghi ngờ em gái, nàng ngẩng nhìn lên cửa sổ lầu phòng Tường Vân, buồn bực dâng lên ánh mắt.

- Trời ơi, lẽ nào mà ta lại làm cái việc phá rối kỳ dị vậy?

Nàng cho xe vào ga ra rồi vo nhà với vẻ mệt mỏi bởi vì tinh thần nàng đang vô cùng căng thẳng, nàng đi tắm át mẻ rồi mới qua phòng Tường Vân. Cửa phòng vừa mở Tường Vân hiện ra với vẻ phờ phạc, hốc hác, trông khác hẳn hôm qua, Tường Linh nhếch nhếch cười hỏi ngay khi nhìn thấy mặt em gái:

- Tường Vân sao em lại làm thế?

Tường Vân thoáng một nét mặt sững sốt sợ sệt, nhưng rồi bình tĩnh hỏi lại chị:

- Chị nói gì em không hiểu?

Tường Linh thở dài:

- Sao em lại kêu điện thoại cho bà Đức tối hôm qua?

Mặt Tường Vân trắng bệch ra, nàng nói:

- Em có kêu điện thoại đâu, ai nói với chị thế? Tường Linh ôm vai em bước vô giọng nàng đầm ấm:

- Này nhé, em kêu cho bà ấy và em đã quên miệng hết vú già.. á xầm đấy à. Do câu hỏi đó mà chị biết chắc là em đã phá anh Phi Diệp, chị không hiểu sao em lại làm thế?

Tường Vân sẽ nhắm mắt lại làm bộ chán nản lắc đầu:

- Em chẳng hiểu chị nói gì cả. Tường Linh nói như thì thầm bên tai em:

- Tường Vân chị nhất quyết là em hiểu, nếu một việc nhỏ mọn thế này mà chị không đoán ra được thì uống công ăn học biết bao. Nàng nắm tay em gái xiết chặt:

- Em là em ruột của chị, có điều gì chị cũng vẫn phải thương em vì em trước hết, vậy chị hỏi thật em đừng giấu nhé.. Có phải em yêu anh Phi Diệp không? Xét cho kỹ ra chỉ có lý do anh đã làm em buồn nên em mới đành xử với anh như vậy và chị thấy mấy hôm nay em có vẻ sầu thảm lắm.

Tường Vân vùng quay mặt úp vào tay khóc, Tường Linh tê tái, tìm nàng như tắt nghẹn vì sự thật phũ phàng quá, Tường Linh khóc tức là nàng nhận rằng đã yêu Phi Diệp.

Tường Linh điếng người nhìn em, Tường Vân vùng tiết lộ:

- Em khổ lắm chị Ơi, em oán hận hẳn chỉ vì hẳn đã làm cho em yêu.. làm cho em phản chị vì thế em oán hẳn.. Tường Linh ngẩn ngơ:

- Em phản chị?

Tường Vân quay phắt lại đăm đăm nhìn Tường Linh:

- Đã nói rồi em nói luôn, chính em liệng chìa khóa cho hẳn cứu thằng Lâm nên chị mới phục và yêu hẳn rồi hẳn bỏ rơi em làm cho em tuyệt vọng.

Tường Linh sững sờ:

- Hèn gì...!

Tuy thế nàng không ghét Phi Diệp bởi vì chàng đã đánh cá với nàng thì chàng có quyền dùng tất cả phương tiện, mưu trí để cứu Lâm. Chàng đã lợi dụng Tường Vân để khỏi đụng độ với nàng có thể làm sức mẻ cảm

tình của nhau, việc chàng làm là thường nhưng nàng muốn biết chàng có hứa hẹn với em gái không mà thôi. Tường Linh liền hỏi em:

- Em yêu Phi Diệp vì lẽ gì? Ảnh đã có hẹn chi và thân mật với em chưa? Tường Vân nhìn chị bịa đặt:

- Đã hẹn em ở nhà hàng Continental và ngồi với nhau suốt buổi. Mặt Tường Linh chợt tái đi vì ghen tức, nàng giận Phi Diệp tới vọt miệng chửi:

- Quân đểu cằng vậy sao?

Nghe chị chửi, Tường Vân hơi hối hận, nàng bảo chị:

- Tuy thế ảnh chưa hề thổ lộ tình cảm, ảnh xin em giúp và để lộ ý tứ cho em lầm là ảnh yêu em.

Tường Linh thở phào nhẹ nhõm, Tường Vân nói:

- Em bị gạt nên tức lắm, mấy hôm nay em buồn không thể tả.. Tường Linh chợt đứng lên nói giọng nghiêm nghị:

- Chị sẽ bắt ảnh trả ơn em.. Chị không muốn làm cho em đau khổ. Rồi Tường Linh hối hả về phòng, lần thứ nhất nàng đau đớn tới mức phải đóng mau cửa lại mà khóc nức nở.

Em nàng cũng đang cúi đầu rơi lệ, nàng không ngờ Tường Linh lại xử như thế lương tâm nàng cắn rứt những việc nàng đã làm nên nàng vui đầu trên gối. Chỉ có một chàng mà tới hai chị em cùng yêu thì làm sao không đau khổ, ái tình là thứ chỉ làm cho người ta vui ít buồn nhiều.

Tường Linh thầm trách Phi Diệp tuy thâm tâm nàng hiểu chàng yêu mình. Lúc ấy Phi Diệp ở nhà mà không dè có chuyện lộn xộn giữa chị em Tường Linh, chàng đem việc gặp ông Đức nói ẹ nghe:

- Me... chiều hôm qua con đã gặp ông Đức. Ông vui vẻ hỏi thăm mẹ nhiều lắm. Mặt bà Lệ Hằng tái xanh vì cảm xúc:

- Rồi làm sao?

Phi Diệp nói:

- Ông vui vẻ ôm con hôn và nhận lỗi với mẹ, ông ăn cơm với con ở nhà Tường Linh.

Bà Lệ Hằng đã bình tĩnh chau mày:

- Rồi cha con có nhìn nhận nhau không?

Phi Diệp nhìn mẹ:

- Ông ôm con cảm động lắm. Nhưng thật lòng con không mấy cảm xúc. Bà Lệ Hằng nhìn con bằng ánh mắt dò xét:

- Tại sao?

Phi Diệp đáp:

- Con không hiểu, con chỉ biết con không xúc động lắm, có lẽ tại tánh con không hợp tánh ông.

Bà Lệ Hằng hỏi:

- Ông có biểu con về nhà không?

Phi Diệp lắc đầu:

- Không, vả lại nếu có biểu thì con cũng không về đâu mẹ. Con không muốn về nhờ ông trong khi con đã thành nhân. Con muốn mẹ để cho con sống tự nhiên, tự lập và chính mẹ hỏi cưới Tường Linh cho con.

Bà Lệ Hằng lộ vẻ không bằng lòng:

- Mẹ muốn con có cha và nhất là hôn lễ của con phải do cha con lo. Có như thế mẹ mới tha ông được.

Phi Diệp nắm tay mẹ:

- Mẹ... Con đã thành tài, lại có vợ giàu cần gì phải mơ ước cái gia sản của ông nữa. Mẹ để mặc ông sống cuộc đời đi, ông già lắm đi đứng phải chống ba tong rồi mà.

Bà Lệ Hằng chớp mắt ngược nhìn lên suy nghĩ

- Ông không còn như xưa ư? Khi xưa ông đẹp trai hiên ngang, còn bây giờ.. Phi Diệp nhìn đôi mắt mờ màng của mẹ lòng chàng dạt dào, con người ấy đôi mắt ấy đã suốt đời chỉ hướng vào một người.. Người ấy là cha chàng. Phi Diệp vừa cảm động phục mẹ vừa đau xót thương thân cho hai mẹ con nhưng chàng nở nụ cười:

- Mẹ à, bây giờ ông còn có vẻ quá thước đẹp lão lắm, giàu có sung sướng mà.. Nhưng ông yếu rồi mẹ chẳng nên gặp ông làm chi.

Bà Lệ Hằng đang ngồi tưởng dĩ vãng bỗng giật mình quay lại và hần học vì lời nói của con:

- Phải, ông vẫn hiên ngang đẹp lão vì sống giàu có sung sướng chỉ có mẹ là tàn tạ cô đơn suốt đời vì một mối thù không thể giải. Ở bây giờ mẹ cần gặp con người ấy..

Phi Diệp hỏi:

- Mẹ gặp làm chi. Theo con mẹ không cần gặp, mẹ không cho ông nhìn con tức là mẹ đã báo thù rồi đó.

Bà Lệ Hằng nhìn con dăm dăm:

- Bộ con không nhìn ông?

Phi Diệp lắc đầu:

- Con đã nhìn rồi nhưng nhìn để mà nhìn chứ không thể hèn hạ cầu mong ăn gia tài của ông, con nhất định như thế mẹ ạ.

- Nhưng.. Mẹ muốn con bằng mọi người giàu sang và ông phải có trách nhiệm lo cho con. Phi Diệp nói:

- Mẹ đừng mong vậy, mẹ cứ lo cưới Tường Linh cho con đi. Bà Lệ Hằng hỏi:

- Bộ họ chịu gả không cho con à. Con nên nhớ làm một đám cưới bây giờ tệ lắm cũng 1 triệu.

Phi Diệp nói:

- Con sẽ bàn với Tường Linh việc nàng có thể làm đám cưới đơn giản thôi chứ mẹ, nhà nàng đã giàu cần chi con phải giàu? Bà Lệ Hằng cười hoài nghi:

- Con chủ quan quá, con nên nhớ nhà giàu họ chỉ nhắm có tiền, đẩy con thử hỏi xem bà mẹ của cô ta sẽ đòi cưới xin ra sao. Chỉ có cha con mới đủ sức cắng đáng đám cưới ấy thôi, mẹ chẳng biết vay ai ra tiền, số lương của mẹ làm chỉ đủ ăn và đóng những món nợ lời trường kỳ đã vay họ để gởi cho con ăn học đó. Phi Diệp thở dài:

- Con không tin gia đình Tường Linh lại tầm thường thế, mẹ chờ con bàn với Tường Linh xem sao đã.

Khi Phi Diệp đến Tường Linh xuống tiếp với một thái độ nghiêm nghị, làm cho Phi Diệp ngỡ ngàng, chàng cứ tưởng nàng sẽ vồn vã khi gặp chàng, nào ngờ...! Tường Linh nén nỗi khổ tâm nhìn Phi Diệp:

- Hôm nay em có việc muốn nói với anh, anh đã trả ơn Tường Vân chưa? Phi Diệp biến sắc, chàng cho rằng Tường Linh thay đổi thái độ bởi lẽ đã biết Tường Vân giúp chàng cứu Lâm, chàng cười:

- A, chuyện anh nhờ Tường Vân giúp cứu Lâm phải không? Việc đó chỉ là phương tiện bởi vì anh không muốn mất tình cảm của em nên tránh đụng độ mới phải dùng trí.

Tường Linh gật đầu:

- Em hiểu và em có bảo là anh bắt tài đâu, em vẫn phục anh, có điều em cho anh hay, anh đã gây cho Tường Vân đau khổ, nó yêu anh đó. Phi Diệp chau mày:

- Tường Vân nói với em thế sao?

- Phải nó đã thú thật cả nơi anh hẹn hò chuyện trò với nó.

Phi Diệp lắc đầu cười:

- Nhưng anh không hề nói yêu và chẳng hứa hẹn chi hết. Tường Linh nói chậm rãi:

- Điều ấy em biết đâu được, chỉ biết rằng hiện tại.. Tường Vân nó yêu anh và em không thể làm nó đau khổ.

Mặt Phi Diệp biến đổi tái xám, rồi lại đỏ rần, theo ý chàng thì đây là một cơ để Tường Linh bỏ lời hứa, bởi vì chàng không nhìn ông Đức tức là chàng vẫn nghèo, không có tài sản của cải như Tường Linh. Phi Diệp nghĩ thế, chàng lịm đi nghe người yêu nói, lòng tê tái.. Tường Linh ngừng lời nhìn chàng:

- Sao.. anh nghĩ sao về câu chuyện vừa rồi anh nên yêu Tường Vân vì nó yêu anh. Phi Diệp cười lạt, chàng rút khăn lau trán và đứng lên:

- Anh tưởng tình yêu không thể là gán ghép, chẳng lẽ em lại không biết điều đó. Nhưng thôi anh biết lý lẽ em từ hôn, không phải tại Tường Vân. Anh xin tự nguyện rút lui cho em vui. Chào em và chúc em gặp được một người chồng xứng đáng, giàu có sang trọng đúng với giai cấp của em.

Phi Diệp dần mạnh hai tiếng “giai cấp” rồi quay gót bỏ đi ngay, Tường Linh vội kêu:

- Anh...

Nhưng Phi Diệp vẫn rảo bước ra lấy xe đi. Tường Linh chạy theo ra cửa nhưng ngay lúc ấy bà Tường Lan về tới làm nằng khựng lại, Phi Diệp khẽ gật chào bà trước khi cho xe chạy.

Lòng tự ái và mặc cảm của chàng trai nghèo đã dâng cao. Phi Diệp không hề nghĩ rằng lại có thể có một người chị lại hy sinh tình yêu cho em, thật tình chàng cho đó là một cơ thoát thác hôn nhân chỉ vì Tường Linh đã biết chàng nghèo, chàng không hy vọng thừa hưởng gia tài sản nghiệp của cha.

12. Chương 12

Mang lòng mặc cảm tủi hổ căm hờn về, Phi Diệp cất xe rồi ngồi nắm tay ở bàn hàng giờ, Lâm lấy là đến bên chàng hỏi:

- Anh làm sao vậy anh hai?

Phi Diệp mím môi nói:

- Tao đang nghĩ cách làm giàu, tao quyết làm giàu, tao phải làm giàu lớn.. Ta sẽ là một nhà tỷ phú..

Lâm vui vẻ bắm vai chàng:

- Nghe ham quá anh hai, anh sắp ăn thừa kế ông Đức à?

Phi Diệp vùng đứng lên, tay rút túi quần nhìn Lâm hần học:

- Tao lại thêm đi nhận một người cha hèn như thế để mưu đoạt tài sản của vợ Ông ta à? Tao ở vào thành phần thiệt thòi, bây giờ tao lại vì nghèo mà mất tình yêu tao phải tự làm giàu lấy chứ. Lâm chau mày nhìn Phi Diệp:

- Anh làm gì mà giàu lớn được, anh xin sở làm rồi à?

Phi Diệp cùng cười lớn, tiếng cười man rợ:

- Ồ, tao xin sở làm rồi... Ha.. hạ. hạ. hạ. tao sẽ có sở làm để làm chủ nhân ông và cũng có xe hơi vài triệu, có villa và tiền chất đồng, yên chí đi. Chàng quay vỗ vai Lâm:

- Mày sẽ làm tài xế cho tao Lâm ạ. Đời anh em mình sắp lên hương rồi. Lâm nhảy toáng lên hần đâu biết Phi Diệp sẽ làm gì, hần chỉ biết rằng cái gì Phi Diệp nói là sẽ có, nên mừng lắm.

- Ồ phải vậy chứ, anh phải có xe hơi nhà lầu chứ, em thấy mấy thằng người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm mà giàu sụ còn nhiều đứa thì tương tá như mọi mà cũng ngồi xe hơi, xe đi đường xe nó đi đường nó coi không được chút nào.

Phi Diệp lừ mắt gắt:

- Im đi, lo mình nè, đừng phê bình ai hết dù họ xấu mà họ có xe hơi đi cũng hơn mình. Em đừng chê bai ai hết nghe chưa. Lâm thấy lần đầu tiên Phi Diệp cộc cằn gắt gỏng hẳn sợ hãi im lặng ngay, Phi Diệp uể oải đi thay áo.

Mấy hôm nay chàng bận quá, đi suốt ngày như kẻ đi làm vậy, chàng đến ngân hàng quốc gia với cái cặp trên tay như đi lãnh tiền, chàng lại loay hoay qua các ngân hàng lớn, tưởng tá chàng hiền ngang đẹp trai ra về ông chủ giàu không ai chú ý đến chàng cả, Phi Diệp đi đúng giờ về đúng giấc, Lâm hỏi thì chàng bảo đi tìm sở làm. Mẹ hỏi chàng cũng nói y như vậy.

Bà Lệ Hằng đang mang ý nghĩ Phi Diệp liên lạc với cha, bà làm thỉnh để cha con chàng lo cho nhau và không hỏi tới con kỹ lắm, bà vẫn đi làm ột hãng bào chế và còn đang tự mình chế biến một thứ độc được để sẽ đem ra dùng riêng, có lẽ bà toan tính dành cho ông Đức món quà đó.

Phi Diệp không gặp mẹ mấy hôm nay và Lâm chỉ gặp chàng rất khuya. Mỗi tình đối với Tường Linh chàng chôn chặt vào những ngày qua, chàng không đến và cũng không đi ngang nhà nàng nữa.

Chị em Tường Linh đều có ý trông Phi Diệp nhưng dấu kín nỗi nhớ thương không tỏ cho nhau hay, Tường Vân thăm hỏi hận đã làm cho chị lỡ duyên. Tường Linh lại nghĩ rằng:

- Phi Diệp giận vì tưởng mình không yêu mới nhường cho Tường Vân, nhưng chàng đâu hiểu được nỗi nhớ thương đau khổ của mình mấy hôm nay.

Hai chị em đều ở nhà không ai đi đâu nên chẳng ai nghi ai có liên lạc với Phi Diệp. Vì một chàng trai xa lạ mà làm cho cuộc sống của chị em Tường Linh im lìm đau khổ như kiếp sống một nhà tu ít nói ít cười.

Một tin đăng trên báo làm chấn động dân thủ đô liên tiếp hai hôm, hai nữ thương gia Trung Hoa bị giết mất cặp da hàng chục triệu khi vừa ở ngân hàng ra lái xe về. Kẻ cướp là một thanh niên cao lớn, bịt mặt bằng một cái khăn, tổng số tiền trong hai cặp da lên đến hăm lăm triệu đồng, người bị mất cướp đều khai thủ phạm giống nhau tuy họ giết ở hai địa điểm và hai ngày khác.

Tên cướp tỏ ra thành thạo theo dõi họ đã lâu mới biết được cách thức họ lãnh tiền ra thường đi có một mình và thường đi nhờ phía cửa sau ngân hàng chứ không ra bằng cửa trước.

Bao nhiêu thám tử được lệnh tìm thủ phạm mà một tháng qua chẳng tìm được dấu tích nào hết.

Hôm nay đẹp trời Tường Vân chống tay đứng ở cửa sổ nhìn ra đường, nàng chợt giật mình ngó người thanh niên lái chiếc xe DS21 màu trắng mới quẹo vô sân cái biệt thự cạnh nhà nàng.

Tường Vân có nghe người chủ biệt thự này về Pháp đã lâu, đăng báo rao bán nơi phòng chường khế giám hộ bởi thể nàng đoán có chủ mới đến ở. Nhưng nàng vô cùng sững sốt vì người thanh niên mới đến có chìa khóa mở cửa vô là Phi Diệp, Tường Vân lùi lại gọi chị:

- Chị hai, anh Phi Diệp mới mua nhà bên đây nè.

Tường Linh ngạc nhiên không kém vì nàng đã điều tra kỹ nên biết mẹ con Phi Diệp sống rất thanh bạch, Phi Diệp lại mới ở ngoại quốc về chưa làm ăn gì. Nàng ra cửa sổ đứng bên em nhìn cái xe giá cỡ bốn triệu mà bảo em:

- Có thật kê vô nhà là anh Phi Diệp không? Ảnh trúng số chắc. Tường Vân nhìn chị hoài nghi:

- Chị mà không biết thì còn ai biết nữa. Theo em nghĩ chỉ có ảnh trúng số hoặc ông Đức cho ảnh mà thôi.

Tường Linh nói:

- Từ hôm chị nói thật mối tình của em và nói không muốn làm cho em đau khổ thì ảnh đi luôn một nước, bây giờ để chị sửa soạn qua ảnh xem sao. Tường Linh nhìn chị bằng cặp mắt đỏ hoe:

- Em đã hiểu lòng chị, em không còn ý nghĩ mơ tưởng ảnh nữa đâu, bởi vì em nghĩ rằng có duyên số chị ạ.

Tường Linh và em gái đều không hiểu tư tưởng uất hờn của Phi Diệp bị Tường Linh khi không làm mặt lạ không đón tiếp mặn nồng mà còn đem Tường Vân ra gán ghép.

Nếu Tường Linh biết Phi Diệp có mặc cảm phân biệt giàu nghèo và tưởng sau khi chàng từ chối không nhận cha để ăn gia tài. Tường Linh thấy chàng chỉ là một kẻ nghèo nên đã rút lui thì nàng giải thích ngay từ lúc

đó hay là đã tìm chàng để phân trần chớ đâu lại đoạn giao và bây giờ chạy qua kêu chàng mừng khi thấy chàng đã có xe hơi đẹp để đi.

Bởi vì tình nên hôm nay Tường Linh thấy chàng thì mừng vì được gặp lại, nàng vội sửa soạn chạy qua nhà bên hỏi xem có phải chàng mới mua nhà này và mời chàng qua nhà để giải thích lòng giác ngộ của em gái.

Tường Linh quá sốt sắng cũng bởi nhớ nhung nàng sang nhà bên ngay vì cống bỏ ngõ, biết nhà này lâu nay không có ai, nàng tiến đến bên cái xe hơi của Phi Diệp:

- Xe đẹp quá, mới toang, không hiểu anh đặt mua hồi nào..

Rồi nàng bước vô nhà, Phi Diệp đang đứng ngắm bức tranh cổ thấy Tường Linh bước vào cửa chàng mới quay lại và chưng hững nhìn, Tường Linh buột miệng:

- Anh...

Mặt nàng tươi vui vì được gặp lại người yêu nhưng mặt Phi Diệp hơi cau và lạnh như tiền, Tường Linh đến bên chàng sững sờ:

- Anh giận em à, sao mấy hôm nay anh không đến chơi?

Phi Diệp chợt bỏ vẻ cau có và cười tươi nói:

- Anh cứ tưởng em giận anh rồi chớ, anh đâu dám đến em nữa khi em đã hết yêu anh.

Nghe Phi Diệp nói giọng hờn dỗi, Tường Linh mỉm cười:

- Trời ơi, thì ra anh giận em thật, anh đã giận em vì sự nói thẳng của em à, tánh em vậy đó em thấy Tường Vân yêu anh thì em nói là nó yêu anh và em không muốn làm nó khổ.

Phi Diệp dơ tay ngắt lời nàng:

- Em không muốn làm cho Tường Vân khổ nhưng em làm cho anh khổ phải không? Em là người không hiểu biết tình yêu hay sao? Ồ, anh không tin như thế, tình yêu đâu phải là thứ sang đi sót lại? Khi em có thể nhường anh cho kẻ khác thì em đâu có tình chi, bởi thế anh không dám đến em nữa.

Tường Linh chớp mắt giải thích:

- Trời ơi! Anh nghĩ lầm về em như thế sao, anh không cho em hay mà anh lại âm thầm bỏ đi. Nếu hôm nay anh không đến đây thì làm sao em biết được lòng anh. Phi Diệp nhếch mép cười đưa tay chỉ quanh mình:

- Em xem từ nay anh cũng có biệt thự cũng có xe hơi, cũng giàu như ai, anh đâu cần phải có vợ giàu để mang tiếng đào mỏ, em thấy không?

Biết Phi Diệp quá tự ái vì nghĩ lầm mình Tường Linh la trời:

- Khổ quá anh ơi, em đâu ngờ anh lại nghĩ lầm về em như vậy, anh lầm rồi, trong những ngày anh không đến lòng em buồn khổ vô cùng nhưng em phải chịu vì nghĩ rằng em không thể tìm anh để cho Tường Vân đau khổ và có ý nghĩ em cố tình là cho nó không có dịp chinh phục anh.

Phi Diệp lại mang ý nghĩ châm biếm khác chàng cho là tại Tường Linh thấy chàng không chịu cho ông Đức nhìn nhận thì sợ nghèo không muốn có một người chồng tay trắng phải nương tựa vào nàng, hoặc là nàng đã quá hiểu giai cấp của mẹ chàng nên làm lơ cho khỏi tiến xa trong đường tình.

Nhưng nay thấy chàng có vẻ giàu sang xe hơi nhà lầu đầy đủ thì nàng lại vồn vã ân tình.

Phi Diệp thâm buồn trong tâm, chàng cười lớn để che dấu nỗi buồn ấy mà hỏi Tường Linh:

- Vậy thì tại sao hôm nay em lại dám đến với anh không còn sợ Tường Vân buồn phiền?

Tường Linh nói:

- Anh không hiểu được, sự nhượng bộ của em đã làm cho Tường Vân xúc động rút bỏ mọi tình tranh đoạt, chính nó kêu em lúc thấy anh vô đây. Phi Diệp mỉm cười khó hiểu:

- Vậy bây giờ em có quyền tiếp anh bên nhà rồi chứ, hay em còn sợ Tường Vân? Tường Linh ngó chàng kỳ lạ:

- Ủa, hình như anh vẫn giận em, anh không chịu hiểu lời em nói, hôm trước là tại Tường Vân yêu anh, em không muốn làm cho nó buồn nên mới nói với anh để anh hiểu tính nó và lại cũng tại anh đã hẹn hò với nó một lần.

Phi Diệp chau mày:

- Em hỏi kỹ lại coi chưa bao giờ anh tỏ tình lẳng nhăng hay hẹn cưới Tường Vân. Nhưng thôi nói mãi cũng vô ích bây giờ anh phải đi nên xin lỗi em, và lại nhà này còn phải cho người sửa sang lại nên anh bận lắm Tường Linh hỏi:

- Vậy chừng nào anh có thể đến nhà em, em muốn anh gặp Tường Vân cho anh em hiểu nhau, hơn nữa như thế, em có yêu anh làm vợ anh cũng khỏi ân hận. Phi Diệp mỉm cười làm bộ suy nghĩ:

- Để anh dọn nhà xong mời em trước đã chứ, khi đã thành hàng xóm của em rồi hãy tính.

Tường Linh nhìn chàng đăm đăm:

- Thành hàng xóm? Anh nói vậy là em không phải bạn anh à? Tự nhiên Tường Linh không dám tha thiết nhận là người yêu của chàng, Phi Diệp khẽ nhếch môi:

- Anh thấy như vậy...

Tường Linh chau mày, Phi Diệp khéo léo ôm vai nàng:

- Thôi anh cần đi gấp, anh sửa nhà xong sẽ mời em cùng Tường Vân qua ăn tân gia, anh hãnh diện có hai cô hàng xóm xinh đẹp.

Tường Linh thấy chàng như coi cả hai chị em đồng đều, không còn coi nàng như người yêu của chàng nữa thì buồn xo, nàng chào ra về với sự bẽ bàng. Phi Diệp đã lên xe chàng trở xe và nghĩ:

- Hôm trước ta cũng đã phải chịu sự bẽ bàng đau đớn đó.

Vì mặc cảm Phi Diệp không còn tin là Tường Linh thật tình yêu mình nữa, chàng không thêm khổ tâm và dồn hết khả năng vào việc lo có tiền giàu sang như ai. Tường Vân đứng trên lầu kín đáo nhìn qua sân bên này, cái xe đẹp ngoạn nghệ đem Phi Diệp đi còn Tường Linh cúi mặt cúi đầu đi về làm nàng ngạc nhiên.

Tường Linh bước vô cửa, tiếng một đứa trẻ bán báo rao chạy vô qua đó làm nàng dừng chân.

- Báo đây, tên cướp bị bắt lại xuất hiện, hai vụ cướp hăm lăm triệu vừa qua không ghê bằng vụ cướp nhà bà tỷ phú Hoàng... Tường Linh vội quay lui:

- Báo... báo...

Thằng bé chạy đến đưa trên tay nàng một xấp báo:

- Cô lấy tờ nào lựa đi.

Tường Linh nói đùa:

- Mày rao hấp dẫn quá đi bé ạ.

Thằng bé nghiêm chỉnh ngó nàng:

- Hấp dẫn thật mà cô, đâu phải rao vậy, báo đăng ghê lắm, cướp có thủ đoạn, nó lấy mấy chục triệu lận.

Tường Linh ngạc nhiên nhìn nó:

- Nhiều vậy hả?

Thằng bé gật đầu chờ Tường Linh trả tiền rồi đi, hai bên đường rồi rít kêu nó mua báo vì nghe tiếng rao hấp dẫn.

Tường Linh vừa đọc cái tin cướp vừa vô nhà. Nàng cau mày vì tin này đăng rõ tên cướp nhà bà tỷ phú Hoàng chính là tên đã ăn hàng hai vụ trước.

- Bà Hoàng khai rằng hình như bà có quen tướng tá tên cướp. Hắn che mặt nhưng có đôi mắt sáng, cái mũi thẳng và làn da trắng hồng khỏe mạnh, bà nói nhìn nơi trán hắn làn da căng mịn tỏ ra hắn còn thanh niên, thân hình hắn cao cân đối có thể nói là đẹp và hắn mặc cái áo sọc coi bay bướm lắm.

Bởi những điểm đặc biệt đó nên hắn ăn hàng vào lúc mười giờ đêm mà bà cũng nhận ra được tên cướp này dáng điệu phong lưu mã thượng, bà than phiền nhà bà ở vào một biệt thự khuất nẻo nên không la cầu cứu ai được, con trai bà đi du học xa, người làm ngủ dưới nhà còn đường dây điện thoại thì bị cắt đứt.

Tường Linh đọc hết vụ tường thuật về tướng tá tên cướp và mang một ấn tượng hoài nghi, nàng nghe lạnh mình vội rảo bước lên phòng khóa cửa nằm đọc lại tờ báo.

Tường Vân gõ cửa hỏi:

- Chị hai, sao chị rút vô phòng liền vậy, bộ chị có gì buồn sao?

Tường Linh đành mở cửa cho em:

- Có chuyện gì đâu.

- Sao chị gặp ảnh về lại buồn xo vậy?

Tường Linh chống chế:

- Không phải chị buồn vì chị và ảnh chỉ còn như bạn nhưng chị đang thắc mắc vì sự giàu sang đột ngột của ảnh. Tường Vân nhìn nàng:

- Tại sao chị lại quan tâm về đời tư của ảnh, ảnh không có quyền giàu sang à? Tường Linh giải thích:

- Không phải thế, nhưng ở đời mình nên tìm hiểu những sự gì vô lý xảy ra trước mắt, không vô ích đâu.

Tường Vân ngồi xuống giường chị:

- Vậy chị nghĩ tại sao ảnh giàu mà cho là vô lý? Thí dụ ba ảnh ngầm cho ảnh tiền của một cách kín đáo thì sao?

Nghe chuyện giữa hai chị em, thấy Tường Vân vẫn dành cho Phi Diệp lòng tin yêu vô bờ bến, trong khi Tường Linh lại nghi ngờ hành động chàng mờ ám, nhưng nghe em gái nói có lý nàng gật đầu:

- Để chị đến thăm bác Đức, hỏi thử bác là biết à...

Tường Vân cười vui:

- Nên lắm, từ hôm đến đây chị cũng chưa gặp lại bác phải không?

Tường Linh lo thay đồ và gật trả lời em, Tường Vân nói tiếp:

- Vậy thì chúng mình đến thăm hai bác chị chịu không?

Tường Linh gật:

- Phải đấy, em ngồi nói chuyện với bác gái để chị có dịp hỏi nhỏ bác trai, chị không muốn thắc mắc nên phải tìm hiểu rõ mới được.

Mười lăm phút sau chị em Tường Linh đến nhà ông Đức, bà Đức bệnh nằm dài ở ghế mây, Tường Vân nhắc ghế đến ngồi cạnh bà, Tường Linh tiến đến bên ông Đức sau khi đã chào hỏi bà.

Ông Đức đang ngồi trước mấy chậu cúc vàng, Tường Linh ngồi bên ông:

- Bác vẫn mạnh?

Ông Đức liếc về phía vợ rồi đứng trả lời:

- Vẫn mạnh.. Cháu ra ngoài ngồi chơi...

Tường Linh nói mau:

- Ở đó có bác gái, bác ở đây cháu hỏi thăm một chuyện tiện hơn. Ông Đức ngồi lại, Tường Linh nói:

- Hình như bác gặp anh Phi Diệp thường phải không?

Ông Đức lắc đầu:

- Bà bệnh nên bác có đi đâu được.

Tường Linh chau mày:

- Vậy mà cháu cứ tưởng bác đã có chu cấp cho anh Phi Diệp phần nào.

Ông Đức kêu nhỏ:

- Chết, cháu nói vậy bà nghe được là chết bác, bà đang bệnh nếu buồn nữa là chết liền à, của cải này của bà có muốn cho cũng phải từ từ chứ làm ngay sao khỏi bà hay, nhưng nó nhắc cháu hồi dùm à?

Tường Linh đỏ mặt khi thấy ông Đức không xứng đáng làm cha Phi Diệp và còn ngộ nhận chàng hèn kém, nàng nói:

- Ảnh đâu thèm nhắc đến và từ đó đến nay ảnh cũng chẳng ghé cháu nữa.

- Vậy thì tại sao cháu lại hỏi bác việc chia gia tài?

Tường Linh cười:

- Cháu đâu có nhắc việc chia gia tài cho ảnh đâu, bác lầm đó, tại cháu thấy ảnh mua xe DS21 mới toanh và mua biệt thự cạnh nhà cháu thành ra cháu hỏi bác cho biết vậy mà.

Ông Đức thở phào hình như ông không quan tâm đến sự giàu nghèo của Phi Diệp nên nói lơ là:

- Chắc tiền của mẹ nó cho, bác mừng dùm nó, nó sung sướng thì bác khỏi lo chứ sao.

Tường Linh chán ngán đứng lên và lòng càng thương yêu Phi Diệp vì hoàn cảnh của chàng.

Nàng liền đến bên bà Đức và Tường Vân làm bộ thăm bà vài câu rồi rủ em gái:

- Thôi chào bác rồi đi chợ kéo hết giờ rồi em ạ.

Bà Đức đang bệnh cũng nói chuyện vắn vơ cho qua chứ không có chi phải giữ chị em Tường Linh, ra ngoài xe Tường Vân hỏi:

- Có phải bác trai cho tiền ảnh không?

- KHÔNG, từ hôm đó tới nay ông không gặp ảnh mà. Tường Vân ngạc nhiên:

- Lạ hé, chắc bác dẫu chứ làm gì không gặp, cha con mà...

Tường Linh làm thinh, mối nghi ngờ về tên cướp lợi hại mới xuất hiện trở về trí não. Nàng muốn điều tra cho ra vụ án này nhưng nàng không muốn cho Tường Vân hay sợ em gái có ý nghĩ sợ hãi sẽ làm cho Phi Diệp nghi ngờ khi gặp nàng.

Tường Linh cùng em về tới nhà thì nhận được giấy kêu đi làm việc vì trước lúc đi du học nàng đã ký kết phục vụ cho chính phủ nên đã đến ngày phải đi làm. Tường Linh không có lý do để xin nghỉ thêm nên đành ký nhận. Giấy kêu của ông giám đốc Thanh Tùng, nàng quay bảo em gái:

- Phải làm việc cho vui em ạ, ở nhà buồn chán quá.

Tường Vân hiểu thâm sự buồn chán của chị là do tình duyên trắc trở nàng mỉm cười:

- Chị muốn em tới mời anh Phi Diệp đến nhà mình và giải thích cho ảnh hiểu không?

Tường Linh nhìn em:

- Giải thích sự gì?

- Tình yêu của chị.

Tường Linh nhếch môi cười nhạt:

- Ảnh đã hiểu chị mong chờ ảnh qua chơi nhưng ảnh không thèm qua thì mời làm gì?

Tường Vân ân hận:

- Tại em... biết thế em không cho chị hiểu tình cảm của em với ảnh. Em đâu ngờ chị hy sinh cho em quá. Và em đâu ngờ tình yêu đâu phải là thứ ép buộc, hay dối chác được, em xin lỗi chị. Tường Linh thở dài:

- Chẳng qua là chị không có duyên số với ảnh đó thôi, em à. Chị muốn em bỏ qua chuyện này đi, kẻo đáng buồn và tức là chị chớ không phải em. Chị đã lỡ đem tình yêu ột người coi rẻ chị.

Tường Vân vẫn tỏ ra hiểu Phi Diệp:

- Em biết không phải ảnh coi rẻ chị đâu, có lẽ tự nhiên chị đã lạnh lùng và tỏ ý rút lui trước làm cho ảnh tự ái đó.

Tường Linh chau mày:

- Ảnh không đủ thông minh để hiểu rằng chị nhường cho em vì chị biết chị chịu nỗi đau khổ, chớ em giàu tình cảm, em yếu đuối, em sẽ khổ sở khi thấy ảnh và chị yêu nhau tha thiết đậm đà.. Vì nghĩ vậy nên chị rút lui. Tường Vân ôm chị khóc òa:

- Ảnh không hiểu chị thì em sẽ nói cho ảnh hiểu, em không còn thương yêu ảnh nữa đâu chị.

Tường Linh vuốt nhẹ vai em, mặt nàng buồn hiu vì nàng biết Tường Vân đã tự dối lòng. Tường Vân sẽ yêu Phi Diệp mãi mãi cũng như nàng đã lỡ yêu rồi, nếu bắt dừng yêu nữa cũng phải sau một thời gian đau khổ mới mong tắt được lửa lòng. Chị em uể oải về phòng riêng thay đồ, họ đều băng khuâng vì mất một chàng trai hiền ngang có muôn vàn nét quyến rũ khó tả.

13. Chương 13

Buổi nhận việc đầu tiên Tường Linh thấy ngay sự khó khăn, ông giám đốc Thanh Tùng đưa nàng hồ sơ vụ cướp đang sôi nổi của tướng cướp vô danh, tổng cộng ba nhà tỷ phú đã mất tới gần năm mươi triệu đều khai hình dung thủ phạm như nhau.

Ông Thanh Tùng đưa cho Tường Linh tập hồ sơ và một tấm chân dung phát họa:

- Cô coi đây, đây là chân dung tên cướp do họa sĩ chuyên môn của sở ta họa theo lời kể lại của các nạn nhân, khi đưa ra họ đều nhận là đúng.

Tường Linh sững sờ nhìn nét vẽ chì than phác họa tên cướp y hệt Phi Diệp, nếu nàng hình dung giống như khuôn mặt cương nghị và cái cằm vuông của chàng. Ông Thanh Tùng nhìn nàng:

- Ủa, cô nhận được hần hả?

Tường Linh lạnh mình khâm phục ông giám đốc, ông chỉ nhìn mắt mà đoán được nàng đã nhận hình vẽ là quen.

Nhưng nàng vội chối:

- Thưa ông thanh tra tôi hơi ngạc nhiên vì thấy hình vẽ giống một thanh niên cao bồi trong phim ngoại quốc hơn là một người Việt Nam. Ông Giám đốc mỉm cười:

- Vậy mà tôi tưởng cô nhận được rõ hình đó giống ai. Đây cô Tường Linh, cô ráng hợp tác với tôi làm sáng tỏ vụ này thì danh cô sẽ nổi như cồn vì đây là vụ án đầu tiên giao cho cô điều tra, lại rất khó khăn vì cả tháng nay cả sở đều bó tay. Tường Linh bối rối:

- Tôi sợ quá sức tôi...

Ông Thanh Tùng nói:

- Không quá đâu, tôi giao việc cũng lựa người đó chớ. Tôi thấy với tên cướp “ga lăng” như thế này thì phải một thám tử như cô mới điều tra nổi. Cô có thể mời hần đi nhảy, đi chơi nếu cô nghĩ kẻ nào là hần.

Lần thứ hai Tường Linh thăm phục ông Thanh Tùng, nàng mỉm cười nhận chịu vì với cặp mắt của ông nàng chối từ nữa sẽ bị nghi ngờ.

- Vậy thì tôi nhận nhưng xin ông cho tôi thời gian lâu lâu một chút.

Ông giám đốc gật đầu:

- Dĩ nhiên là phải cho cô rộng thời giờ, một là cô mới vào nghề, hai là kẻ cướp đánh cướp những nhà tỷ phú nhưng không để lại án mạng thành thử cũng không cần gấp như những vụ khác.

Tường Linh xếp hồ sơ trong tay:

- Bây giờ tôi mới thở nhẹ nhàng vì ông có tài điều khiển và có lượng. Ông Thanh Tùng cười đứng lên dơ tay chào nàng:

- Chúc cô thành công sớm.

Ôm tập hồ sơ về nhà Tường Linh thấy em gái đứng trên lầu nhìn qua bên kia thì đoán là có Phi Diệp ở bên. Nàng cho xe vô sân rồi lên đứng bên Tường Vân hỏi:

- Ảnh có thấy em không?

Tường Vân lắc đầu, trong sân bên kia cái xe của Phi Diệp đậu ngạo nghễ, Tường Vân ghé tai chị:

- Em thấy ảnh đi với một cô rất đẹp.

Tường Linh chau mày tìm nháy loạn, nàng nắm tay em lùi lại hỏi:

- Đừng nhìn lộ liễu vậy, vô đây em.

Hai chị em vô đứng trong cửa sổ, Tường Vân nhìn đăm đăm với ý nghĩ:

- Cô nào, bà con hay là bạn của ảnh, ảnh đem cô ấy đến đây với ý nghĩ khiêu khích mình hay tự nhiên?

Ngay lúc đó Phi Diệp ra đứng cửa cùng cô gái mặc âu phục quần ống rộng, sơ mi xanh, vẻ quý phái, mái tóc ngắn coi có vẻ hoạt động gọn gàng, cô ta chưa ngược lên nên Tường Linh chưa thấy rõ khuôn mặt, nhưng nội tướng tá đó đã thấy đẹp lắm.

Phi Diệp không cần nhìn qua cũng đoán biết rằng chị em Tường Linh đã thấy chàng cùng Kim Anh.

Cô gái bên cạnh chàng là Kim Anh, chàng mới gặp nàng ở tiệm ăn, dung nhan, thái độ của nàng đã làm cho chàng hợp nhãn muốn làm quen. Phi Diệp thích mẫu người hoạt động nên mới yêu Tường Linh nhưng vì tự ái và mặc cảm chàng phải bỏ qua mối tình đó. Gặp Kim Anh nên theo và chàng đã bạo dạn đến thẳng trước mặt nàng làm quen.

- Thưa cô, cô giống em gái tôi quá, tôi có đưa em bị nạn hôm trước nên thấy cô tôi xúc động quá, chẳng hay cô tên chi?

Kim Anh tròn mắt nhìn chàng thanh niên lịch sự rồi cười và cũng lịch sự chỉ ghế làm cho chàng vui lắm.

- Mời anh, vậy thì tôi làm em nuôi anh, nhưng anh ở đâu?

Phi Diệp tươi nét mặt, nhưng vẫn giữ thái độ nghiêm trang:

- Xin lỗi cho phép anh trả tiền rồi chúng ta cùng đi nói chuyện, em đi xe gì?

- Taxi.

Phi Diệp cười:

- Vậy thì tiện lắm, mời em, chúng ta ra ngoại ô chơi rồi anh mời em về nhà mới của anh.

Kim Anh có vẻ thích thú cuộc hội ngộ ngẫu nhiên này, Phi Diệp trả tiền xong cùng nàng ra xe, cái xe deluxe mới toanh làm cho nàng mê tít ngay khi mới ngồi lên, nàng buột miệng khen:

- Xe đẹp, anh giàu quá nhỉ?

Phi Diệp nói:

- Anh mới du học về.

Kim Anh trầm trồ:

- Hèn chị. anh lịch sự quá.

Cuộc làm quen chớp nhoáng mà hồi hộp, không ai cần biết tung tích của ai đã dễ thân.

Phi Diệp chạy tuốt về miệt xa lộ, ra ngoại ô uống nước hóng mát rồi trở về nhà, chàng cố ý cho chị em Tường Linh thấy chàng có Kim Anh bên cạnh. Tường Linh không biết cô gái bên kia là ai nhưng buồn bực xốn xang khi thấy nàng duyên dáng xinh đẹp đứng bên Phi Diệp.

Chợt Kim Anh ngừng nhìn lên lầu phía bên này, cặp mắt to đen láy của nàng thấy rõ như hai vì sao sáng, Tường Vân nắm tay chị:

- Cô ta đẹp quá chị ạ và coi hoạt động dữ.

Tường Linh thở ra một nhọc, nên nghe mà không muốn trả lời vì sợ em gái nghe được giọng tắc nghẹn của mình.

Tường Linh đã nói không còn yêu Phi Diệp nhưng lúc này nàng đau khổ không kém chị, nàng nhắc lại lời thối lỗi:

- Không biết cô kia là ai?

Tường Linh nói như hơi thở:

- Ảnh đâu có em gái...

Hai chị em cùng bứt rứt khó chịu, vì biết rõ rằng chàng không có em gái, hơn nữa thái độ của cô kia cũng chứng minh điều đó. Tường Vân bước vào:

- Chị, em đã suy nghĩ rồi, em phải gặp anh Phi Diệp để nói cho ảnh hiểu lòng chị. Tường Linh chau mày:

- Chị vậy?

- Em cho ảnh hay rằng chị không có lỗi gì hết, chị yêu ảnh mà ảnh nỡ làm cho chị buồn, tại sao ảnh không thêm qua nhà mình chơi nữa. Tường Linh nạt em:

- Em tính chi kỳ vậy? Em làm cho chị bị nhục với họ sao, chị cũng không còn yêu ảnh nữa vậy em đừng băn khoăn.

Tường Linh hơi mừng, nàng nhìn chị hỏi:

- Thật tình chị không còn yêu ảnh?

Tường Linh gật đầu, Tường Vân thở phào:

- Vậy thì em khỏi lo chị đau khổ.

Tường Linh mở tập hồ sơ:

- Chị bận lắm, em ngủ đi để chị yên tĩnh suy nghĩ chuyện này. Tường Vân ghé hôn mái tóc của chị ra vẻ âu yếm, nàng cảm thấy thương mến chị hết sức:

- Chị cương quyết mạnh dạn như anh trai của em vậy.

Tường Linh gật đầu nhìn theo em lòng băng khuâng tê tái, Tường Vân về phòng với tia hy vọng:

- Chị Tường Linh không yêu ảnh nữa, chỉ bỏ cuộc... Mình yêu ảnh phải tranh chấp lấy tình yêu.

Tường Vân yêu Phi Diệp thành thật và rất nhiều, nàng quyết tìm gặp chàng nên tính toán giây phút gặp lại:

- Mình hãy thản nhiên chào hỏi ảnh đã, không lẽ ảnh nỡ làm mặt lạ với mình. Mình đã giúp ảnh khi ảnh cần tới không suy tính, bây giờ ảnh lại đối mình bất lịch sự quá đâu được.. Sau một thời gian giao du lại mình sẽ chinh phục ảnh.

Tường Vân nghĩ như thế nhưng không cho chị biết, nàng sợ Tường Linh vì tự ái ngăn cản nàng, nàng nghĩ mình yêu thì có quyền lo ình. Tường Linh không còn yêu Phi Diệp thì cũng không trách nàng nếu nàng bỏ Phi Diệp thì cũng không hại chi cho Tường Linh cơ mà.

Tường Vân nghĩ đến cô gái xinh đẹp đứng bên Phi Diệp:

- biết đâu cô ta là em ảnh, bà con với ảnh. Ngó cô ta có vẻ chịu chơi quá chắc không hợp với anh Phi Diệp, cứ nhìn bề ngoài đứng đắn của ảnh đã thấy chỏi lại nhau quá rồi.

Tường Vân nghĩ thế và tự tin mình cũng đẹp, sẽ đem cái đẹp dụ dăng ra chinh phục Phi Diệp.

Còn đang suy nghĩ Tường Vân chợt nghe tiếng còi xe bóp nhẹ trong khi Tường Linh mắc lo vụ án nên không chú ý. Tường Vân liền chạy ra lan can nhìn xuống, nàng thấy Phi Diệp đang lái xe vô sân, chàng mở cửa bưng ra thùng bia hộp, đến cửa chàng đứng lại mở khóa, Tường Vân lật đật kéo cái áo khoác chạy xuống và sang nhà Phi Diệp.

Thình lình thấy Tường Vân chạy qua, Phi Diệp đặt thùng bia vô nhà rồi quay lại với vẻ ngỡ ngàng:

- Tường Vân...

Cặp mắt to đen vô tội của Tường Vân tự nhiên trào lệ, nàng đã thực hiện sai với ý muốn, nàng tự nhủ bình thần, mà khi thấy chàng nàng lại mũi lòng òa khóc nức nở. Thay vì được ôm lấy chàng mà khóc thì Tường Vân lại không thể ôm được đành quay mình bỏ chạy, Phi Diệp ngạc nhiên rồi xúc động, chàng chạy theo ba bước chụp nàng lại.

- Tường Vân sao em qua đây lại bỏ chạy?

Tường Vân dụ nhiều xiu đi, Phi Diệp hoảng hốt bỗng nàng lên đem vô nhà mắt thì liếc qua lầu bên.

Không ai nhìn thấy chàng và Tường Vân chàng yên tâm bỗng nàng vô đặt ở ghế dài nơi phòng khách ra khóa cổng sắt, khép cửa lớn rồi đến bên nàng, Phi Diệp hiểu cảm xúc này, chàng cau mày:

- Thì ra Tường Vân yêu mình thật chứ không phải Tường Linh bịa đặt để rút lui. Phi Diệp nghĩ thế và cúi hôn Tường Vân:

- Tường Vân, dậy em, tại sao em xiu? Tường Vân đã hé mắt thở dài:

- Anh...

Và nàng e lệ sượng sùng ngồi dậy, Phi Diệp hỏi:

- Em qua đây thăm anh à? Sao thấy anh lại bỏ chạy, chị Tường Linh đâu? Tường Vân nói cho có chuyện đỡ thẹn:

- Chị em ở nhà, chị đã nhận việc và người ta giao cho chỉ điều tra vụ tên cướp hào hoa mới cướp ba bốn vụ tới năm sáu chục triệu gì đó, vì thế chỉ đang bù đầu coi hồ sơ đâu có biết em qua đây.

Tay nàng thấm nước mắt và miệng cười thần nhiên vì phút xúc động đã qua, nàng đem chuyện thiên hạ nói cho có chuyện vậy thôi ai ngờ Phi Diệp biến sắc lịm đi nhìn nàng.

Qua một phút sững sờ vì vô tình biết được công việc của Tường Linh, Phi Diệp bình tĩnh lại đưa tay vuốt tóc, trí não chàng đang nghĩ cách tìm câu hỏi một cách tự nhiên cho Tường Vân đừng chú ý.

- Việc tên cướp nào vậy em? Tên hấn là gì? Và chàng thần nhiên mở cuộc điều tra công việc của Tường Linh, Tường Vân đáp:

- Em đâu biết rõ, nghe chỉ nói vậy và chỉ bảo em đi ngủ cho chỉ làm việc mà thôi. Phi Diệp hỏi:

- Em nói Tường Linh đang ở nhà phải không?

Tường Vân ngó chàng trân trân:

- Anh chỉ chú ý đến chị Tường Linh thôi sao?

Phi Diệp nhìn cặp mắt buồn ghen ấy, chàng mỉm cười ôm vai nàng:

- Anh muốn hỏi xem vụ cướp kia ra sao để đề phòng ấy mà, nhưng nếu em không muốn cho anh gặp Tường Linh cũng được, em hãy kín đáo đừng cho Tường Linh biết em đã thăm anh kéo nàng ghen với em và em về coi thử nội vụ cướp đó ra sao qua đây thuật lại cho anh đề phòng cũng được.

Tường Vân sững sờ nhìn chàng hỏi ngớ ngẩn:

- Chàng dặn thế, vậy ra chàng yêu mình chứ không lãnh đạm. Tim Tường Vân lại đập nhịp điệu bồi hồi, Phi Diệp giải thích:

- Anh chỉ tò mò muốn biết việc em nói đó thôi, chứ anh muốn gặp chị em làm chi đâu.

Tường Vân nhìn chàng lòng ân hận vì biết chị đã hy sinh tình nàng ngập ngừng nói:

- Anh ghét chị Tường Linh à, không đâu chỉ rất tốt với anh đó. Câu nói úp mở ấy càng làm cho Phi Diệp lo âu tự hỏi:

- Tốt là sao hé? Tốt là.. hay là Tường Linh đã tìm ra sự gì về ta mà là ngờ? Mồ hôi chàng rịn chảy, chàng phải vội nở nụ cười và quyết lung lạc tình cảm của Tường Vân để hiểu sự thật cho yên tâm, chàng lại ôm vai Tường Vân vỗ nhẹ:

- Em gái, em có thể cho anh coi hồ sơ vụ cướp không? Em xem anh ở thế này.. có một mình anh, phải đề phòng chứ.

Tường Vân đã hơi thân, nàng mỉm cười:

- Em ở bên cạnh coi chừng nhà cho anh, đừng lo, còn hồ sơ kia chị Tường Linh cất trong phòng chị ấy làm sao em lấy cho anh coi được?

Phi Diệp cười:

- Vậy thì chắc anh phải qua thăm Tường Linh để coi.. tánh anh thích mấy vụ tìm tòi khó khăn đó, anh xin hợp tác với Tường Linh để bắt tên cướp. Tường Vân lo Phi Diệp liên lạc với Tường Linh thì tình yêu có thể trở lại làm cho Tường Linh thành vấn vương nên nói:

- Anh muốn biết như thế thì dễ quá, em về xem rồi qua nói anh nghe được rồi. Phi Diệp mừng thầm nhưng giữ bình tĩnh ung dung gật đầu:

- Vậy em về đi, coi cho khéo đó, xem tên tuổi nghề nghiệp của tên cướp ấy nữa nhé. Gan thật, tại Sài Gòn mà ăn cướp đều đều.

Phi Diệp thêm một câu sau cho Tường Vân đừng nghĩ chàng động lòng vì một lẽ gì khác hơn là tò mò muốn biết, chàng lại bóp nhẹ vai Tường Vân làm nàng thấy run bụng vì như bị một luồng điện truyền qua.

- Anh chờ em, trong khi em về coi hồ sơ đó anh ra chợ mua xoài về đây lát nữa ăn với em.

Phi Diệp khéo léo làm cho Tường Vân sung sướng và trở lại thân mật như chưa có sự giận phiền, đã có lúc nàng ghét cay ghét đắng Phi Diệp khi chàng tỏ tình và nghĩ ý muốn thành hôn với Tường Linh.

Tường Vân hoàn toàn bị ái tình chi phối nàng về nhà dòm qua lỗ khóa phòng thấy Tường Linh đang ngồi chống tay lên bàn nhỏ làm việc của nàng. Tường Vân đã được Tường Linh dặn để yên cho nghĩ nên chưa dám gõ cửa thì á xẩm lên mời hai cô xuống ăn cơm, Tường Vân mừng vội kêu lên:

- Chị hai xuống ăn cơm chị à.

Tường Linh đứng lên ra mở cửa cho em, Tường Vân bước vô thấy tập hồ sơ mở trên bàn và cái hình vẽ tên cướp lật lên đó thì đến bên tò mò nhìn vô hời:

- Hình ai đây chị? Chị vẽ đây à?

Tường Linh muốn thử sự nhận xét của em xem có giống mình không nên hỏi:

- Đây là hình tên cướp của sở tình báo quốc gia vẽ hình đúng theo lời thuật của ba nạn nhân, ba người đó đều đã được ngắm bức vẽ này và đều nhận là đúng tên cướp nên họ giao cho chị tìm tên tuổi hắn, em nhìn kỹ xem có nhận ra là ai không? Tường Vân lắc đầu kêu:

- Ô, làm sao em biết được, chị hỏi kỳ vậy?

Tường Linh mỉm cười:

- Chị có bảo em biết đâu, chị hỏi xem em có nhận ra ai hao hao giống bức hình này không mà thôi.

Tường Vân lắc đầu ngây thơ trả lời:

- Chịu, hấn che mặt gần kín rồi mà.

Tường Linh hiểu em gái không thể có cái nhìn chính xác như mình và những người đã được huấn luyện làm nghề trinh thám, nàng cười:

- Thôi xuống ăn cơm.

Tường Vân lật mau mấy tờ giấy trong tập hồ sơ rồi vội theo chị sau khi đã liếc qua, Tường Linh không thể ngờ em lại làm tay trong cho Phi Diệp lần thứ hai chỉ vì tình yêu, nàng yên chí cùng em gái ngồi ăn.

Tường Vân cố ăn cầm chừng chờ Tường Linh ăn xong sẽ lén qua với Phi Diệp, khi Tường Linh lên lầu, Tường Vân hỏi:

- Hôm nay chị không đi đâu à?

Tường Linh lắc đầu:

- Chị đang mệt tinh thần quá, ở nhà nghỉ cho khỏe đó, sáng mai chị phải bắt tay vào việc làm rồi.

Tường Vân mừng thầm vì Tường Linh vô phòng sớm là nàng có thể ở chơi bên nhà Phi Diệp, nàng liền làm bộ lên lầu một lượt với chị và vô phòng khóa cửa lại. Chờ sau năm phút, Tường Vân mới nhẹ nhàng mở cửa lên ra khóa lại rồi sang nhà Phi Diệp:

Phi Diệp đang chờ nàng, Tường Vân bước vô chàng khéo léo ôm vai dịu dặt như vợ, đặt nàng ngồi ở ghế rồi mới nói:

- Chờ anh khóa cổng đã.

Phi Diệp ra sân, đem xe vào ga ra và để ý nhìn lên lầu bên, không thấy ai dòm ngó chàng yên tâm vô ngồi bên Tường Vân.

- Sao em? Tên cướp ấy tên gì? Tường Vân thật thà:

- Đâu có ai biết tên hấn, chị Tường Linh nói sáng mai chỉ sẽ bắt tay tìm thủ phạm. Phi Diệp nhếch nụ cười:

- Chà Tường Linh giỏi vậy? Em nói hấn không có tên mà Tường Linh lại truy tầm được?

Tường Vân vội đáp:

- Không có tên nhưng có hình...

- Có hình?

Phi Diệp không kèm được vẻ ngạc nhiên và hỏi giọng lo sợ, Tường Vân cười:

- Anh nghe vô lý phải không? Có hình mà lại không có tên phải không anh? Phi Diệp gật đầu:

- Em được xem hình đó chưa?

- Rồi, nhưng là hình vẽ, chị Tường Linh nói họa sĩ của sở đã vẽ phác theo lời khai của nạn nhân mà tạo nên hình thủ phạm.

Phi Diệp thở phào, vậy mà chàng tưởng họ đã chụp được hình chàng. Phi Diệp suy nghĩ rồi chợt nhìn thẳng vào mắt Tường Vân nắm hai tay nàng:

- Tường Vân, em nói vậy làm cho anh tò mò hơn nữa, có thể giúp cho anh xem hình kia không?

Tường Vân lắc đầu:

- Chịu, vì chị Tường Linh ở lì trong phòng chỉ để lo công việc ngày mai. Phi Diệp suy nghĩ:

- Vậy thì khó, Tường Vân không thể đem hồ sơ đó cho ta rồi. Và chàng tính toán một kế hoạch:
- Nhưng ta phải coi cho kỹ được hồ sơ và ta phải ngăn cản hết sức không cho Tường Vân tiết lộ với Tường Linh là ta bận tâm việc này.

Chàng nhìn Tường Vân khuôn mặt xinh đẹp dịu hiền, ngây thơ với đôi má mịn hồng, tạo cho nàng một nét đẹp tín nhiệm đáng yêu.

Chàng liền nắm tay Tường Vân nói:

- Xưa nay tánh anh muốn sự gì mà không được thì bứt rứt khó chịu lắm em à. Tường Vân rùng mình vì cái nắm tay truyền cảm ấy, nàng ngược nhìn chàng rồi chớp mắt với vẻ ân hận:
- Nhưng làm sao được hở anh, chị Tường Linh nắm hết hồ sơ mà ở trong phòng hoài hà.

Phi Diệp suy nghĩ một chút rồi nhìn nàng:

- Em biết chụp hình không?

Tường Vân ngạc nhiên nhưng trả lời:

- Biết..

Phi Diệp nói:

- Vậy thì em vô đây anh nhờ em việc này, em có hứa trung thành với anh không? Tường Vân hoàn toàn bị khuôn mặt đẹp trai, cặp mắt thu hồn của Phi Diệp cảm dỗ, nàng bước theo Phi Diệp vô phòng, miệng trả lời:
- Anh khỏi hỏi điều đó.

Cặp mắt Phi Diệp đột nhiên suy nghĩ khi đưa Tường Vân bước vô phòng, rồi chàng quả quyết đứng quay lại với Tường Vân, ôm và đặt lên môi nàng một nụ hôn. Nụ hôn đầu tiên và bất ngờ làm cho Tường Vân run rẩy bồi hồi cảm động.

Cái hôn ký kết một sự cộng tác tình cảm làm cho Tường Vân dứt hơi vì sung sướng, nàng nhắm mắt thả hồn mộng lung trong cánh đồng yêu bát ngát. Phi Diệp đỡ nàng dìu đến giường:

- Em ngồi đây anh lấy máy hình chỉ cho em chụp, em lên về chụp hết mấy trang giấy và cái hình vẽ trong tập hồ sơ của Tường Linh đem qua đây anh coi. Tường Vân hỏi:
- Sáng mai mới chụp được chứ anh?

Phi Diệp gật đầu:

- Thì sáng mai.. Em đem máy hình này về bây giờ anh sẽ ở lại ngủ ở đây đêm nay, sáng mai em lựa lúc Tường Linh lo rửa mặt thì chụp ngay cho anh.

Tường Vân gật đầu không suy nghĩ, Phi Diệp mở tủ lấy ra một máy chụp hình nhỏ xíu chỉ cho nàng cách sử dụng, sau khi Tường Vân đã thử vận phim và mở bấm đúng cách. Phi Diệp bắt nàng tập đi tập lại cho thạo sau hết chàng mới lắp phim vào và bảo:

- Máy này nhạy lắm, nó là thứ máy đặc biệt của thám tử sử dụng, em bỏ túi và chụp rất gọn, cam đoan nếu em bình tĩnh đừng để hồi hộp ra ngoài mặt thì không bao giờ Tường Linh đoán được đâu.

Tường Vân gật đầu cất máy hình, sau đó Phi Diệp hỏi:

- Em muốn đi chơi với anh một lát không? Hay là để mai em nên tìm một cơ gì đó rồi anh dành một buổi đưa em đi coi phim?

Tường Vân quên bẵng đã một lần nàng giúp Phi Diệp rồi mà chàng cũng quên nàng như thường, nàng chỉ biết tin hiện tại được yêu và sung sướng vì yêu nên gật đầu. Phi Diệp không đi xa hơn cái hôn vì thật lòng chàng đang còn tê tái với mối tình của Tường Linh chàng chỉ muốn Tường Vân tìm hiểu tập hồ sơ kia mà thôi. Mười giờ đêm Tường Vân lên về nhà lên phòng hết sức nhẹ nhàng, chị nàng đã ngủ ngon sau một ngày suy nghĩ mệt nhọc, nàng quyết phẳng mỗi giây tìm nút qua cô gái xinh đẹp quen Phi Diệp kia.

14. Chương 14

Một đêm tràn trọc vừa vui vừa lo qua đi, Tường Vân sang phòng chị ngay lúc nghe Tường Linh đưa tay mở cửa sổ.

Mới 7 giờ sáng, Tường Linh toan vào phòng tắm thì Tường Vân gõ cửa, Tường Linh quay ra mở cho em, Tường Vân bước vô với chiếc máy chụp hình trong túi làm bộ nói:

- Hôm nay chị dậy sớm quá.

Tường Linh cười:

- Chị sắp đến sở, còn em có việc chi mà cũng dậy sớm?

Tường Linh chột dạ:

- Em mới thức lúc nghe chị đẩy cửa đó.

Tường Linh vô phòng tắm, Tường Vân nhanh như chớp đến bên bàn giở tập hồ sơ bìa đỏ.

Tắm hình phác họa. ngay trên, Tường Vân liếc về phía phòng tắm rồi run rẩy lấy máy hình ra chụp liền hai bô cho chắc ăn, xong tắm hình nàng đã quen tay nên chụp qua trang chữ.

Nhưng mới chụp được có một trang thì nghe tiếng động, Tường Vân hốt hoảng đóng tập hồ sơ rồi lui ngồi trên giường ngả mình xuống gối đúng lúc Tường Linh bước ra, Tường Vân cười hỏi:

- Chị không tắm?

Tường Linh cười:

- Đêm qua nực quá lúc một giờ chị đã phải tắm mới ngủ được. Và nàng cầm lược chải đầu sửa soạn sơ sơ để đi làm, Tường Vân đứng lên ngáp:

- Chị đi làm em vô ngủ lại, tối qua em cũng ngủ trễ vì mắc xem cuốn sách. Và Tường Vân bước lẹ qua phòng mình, Tường Linh vô tình chỉ lo sửa soạn, thay áo xong nàng cầm tập hồ sơ xuống nhà, lấy xe đi.

Tường Vân cũng đã trang điểm xong, nàng chỉ chờ xe Tường Linh đi khỏi là qua nhà Phi Diệp.

Sau cái hôn chào Phi Diệp nhận máy hình, Tường Vân nói:

- Em quýnh quá chỉ chụp được có mấy hình vài tờ đầu thôi anh à. Phi Diệp gật:

- Cũng được, em để anh về đằng nhà rửa xem sao, em có muốn đi ăn sáng với anh không?

Tường Vân nói:

- Em tiếc, nhưng không dám đi đâu anh à, vì chị Tường Linh mới đi làm việc nè, rủi chỉ thấy em đi chơi với anh chỉ hỏi sao giao thiệp lại với anh hồi nào mà không cho chỉ biết thì sao?

Phi Diệp ôm vai Tường Vân:

- Vậy tạm chia tay nhé, tối em qua anh rồi đi chơi.. Tối thì em dám đi chơi.

Tường Vân gật:

- Em làm bộ đi ngủ rồi lén đi được.

Phi Diệp đưa Tường Vân về rồi vô phòng khóa cửa lại, tối hôm qua khi Tường Vân về nhà, chàng đã đem dụng cụ rửa phim đến. Chàng lấy căn nhà này làm chỗ riêng ình nên lo đủ phương tiện cần dùng.

Phi Diệp đã lấy căn phòng nhỏ thường có trong các biệt thự dùng làm kho chứa đồ làm nơi rửa hình, chàng đem máy hình vô đó tắt hết đèn đóng kín cửa lại và bắt đầu tráng phim

Đây là một loại phim đặc biệt nên chỉ mười lăm phút mọi việc đã xong. Tắm hình phác họa tên cướp của sở điều tra đã được rọi lên giấy cứng.

Phi Diệp cầm tấm giấy ướt in hình ra khỏi phòng tối. Và dưới ánh sáng tỏ chàng chau mày khi thấy rõ hình thù của chàng không sai tự nhiên mồ hôi rịn chảy trên trán chàng.

Phi Diệp lại lấy bản rọi trang giấy đặc chữ nhỏ nhỏ là tấm hình thứ hai Tường Vân chụp được.

Chàng phải đem rọi lớn mới đọc được chữ, chàng chăm chú lo hoàn thành hai bản rọi cho lớn để nhìn rõ từng nét chữ.

Mười một giờ trưa Phi Diệp đã có đủ hai bản hồ sơ về tên cướp, chàng đọc kỹ những lời khai của nạn nhân số một ghi trong trang giấy và ngồi tư lự. Một lúc sau chàng vỗ tay:

- Phải tiến hành cuộc hôn nhân với Tường Vân. Ta làm lại cuộc đời với người bạn ngoan hiền như Tường Vân để xoá tung tích của ta trong mấy vụ cướp này là xong. Phi Diệp cất kỹ hai bản chụp đó rồi lái xe về nhà mẹ.

Cũng giờ phút này, Tường Vân vô tình gặp lại Kim Anh khi xe nàng chạy qua đường Tự Do để về nhà.

Mới thoáng thấy Kim Anh đi bát phố với một người bạn gái, cả hai trang phục theo lối hippy đang đứng trước một gian hàng tơ lụa, Tường Linh vội thắng xe và tìm cách theo dõi họ.

Tường Linh thấy Kim Anh tức cô gái đi với Phi Diệp hôm qua thì mừng lắm vì nàng đang tìm cách liên lạc với Kim Anh để điều tra Phi Diệp.

Chưa biết tên Kim Anh nên Tường Linh tìm chỗ đậu xe rồi lựa thể đèn gần hai cô, nàng cũng bước vô tiệm đó làm bộ mua hàng.

Lúc ấy nàng nghe cô gái lạ kêu cô gái quen Phi Diệp:

- Nè Kim Anh, cái hàng áo giống cái áo của con Hồng thấy không. Kim Anh trả lời:

- Đúng đấy, nhưng mà con Hồng nó ặc đẹp chứ Nga mà mặc thì coi lùn xùn à.

Vậy là Tường Linh biết tên của hai cô gái, nàng mừng rỡ ra xe ngồi chờ xem họ đi đâu.

Hai người đi dài dài hướng về phía đường Lê Lợi, Tường Linh sợ lạc họ nên cho xe chạy rướn lên. Đến chợ Sài Gòn thì chỉ mình Kim Anh quẹo vô chợ còn Nga thì đi thẳng, trí thông minh của Tường Linh thật mau lẹ, nàng bỏ Kim Anh mà chạy theo Nga, nàng cho xe chạy qua mặt Nga mới ngừng lại mở cửa xe kêu:

- Nga!

Nga giật mình quay lại, Tường Linh mỉm cười kéo Nga; - Lên đây chị đưa về, Kim Anh đâu?

Nghe Tường Linh hỏi Kim Anh đâu, nên Nga hết ngần ngại, nàng chạy đến:

- Chị.. chị là ai?

Tường Linh nói tỉnh:

- Chị họ của Kim Anh, nhưng chị Ở bên Lèo mới về đang tìm nhà nó đây, thấy nó đi với em chị chạy theo nhưng kẹt xe thành mất hút.

Nga chỉ vô chợ:

- Nó vô chợ rồi chị.

Tường Linh nói:

- Vậy thì em lên đây chỉ cho chị nhà Kim Anh rồi chị đưa em về sau. Nga vô tình lên xe ngồi bên Tường Linh, nàng cũng chẳng thắc mắc tại sao Tường Linh mới ở bên Lèo về lại biết tên nàng. Khi xe chạy được một đoạn Tường Linh mỉm cười nhìn Nga.

- Chị mời em ly kem được không?

Nga vui vẻ:

- Được chứ, đã là chị em thì chị cho ăn em đâu có chê?

Tường Linh liền đưa Nga đến hiệu kem gần đó điều tra khéo léo về Kim Anh, khi đã ngồi ăn kem nàng nói:

- Xa lâu quá không biết Kim Anh còn đi học không?

Nga che miệng cười:

- Nó mà học gì chị, nó ăn chơi dài dài quen rồi học gì nổi nữa.

Tường Linh lộ vẻ ngạc nhiên:

- Ăn chơi dài dài, bộ gia đình Kim Anh lúc này giàu lắm sao?

N lắc đầu:

- Đâu có giàu, nhưng mà nó lập băng với một đám bạn chúng nó làm ăn xoay sở giỏi lắm.

Tường Linh thoáng thấy niềm nghi ngờ càng loạn trí não của nàng.

- Vậy thì đúng rồi, ta đã nghi ngờ hình dung tên cướp bây giờ ta lại nghi ngờ vì sự giao du của hắn với Kim Anh.. Hừ.. Vậy là ý nghĩ của ta đã trúng chỉ còn chờ tìm thấy tang chứng mà thôi.

Tường Linh buồn xo, nàng bảo N:

- Ăn xong chị đưa em về.

N gật:

- Chị tốt quá, em đâu dè Kim Anh có người chị xinh đẹp và tốt như chị.

Tường Linh nói rồi kêu trả tiền và đưa N về để còn đi dò địa chỉ Kim Anh. Chỉ nửa giờ sau nàng hiểu rõ hạnh kiểm và gia thế Kim Anh. Kim Anh chỉ là con nhà nghèo nhưng lại ham se sua chưng diện nên theo nhập băng cùng bọn bụi đời. Bà mẹ Ở nhà còm còm lo làm ăn tiếp với số lương công chức nhỏ của chồng nuôi con, Tường Linh đã biết được những điều muốn biết nên ra về.

Những giờ Tường Linh lo đi điều tra về Kim Anh thì Tường Vân ở bên Phi Diệp. Với ý định quả quyết, Phi Diệp đã tiếp tục tình cảm với Tường Vân, hôm nay Phi Diệp đón Tường Vân với cử chỉ vồn vã, chàng ôm lấy nàng hôn lia rồi nói:

- Nhớ em quá. Anh muốn nói thẳng với em cảm nghĩ của anh, anh xét lòng mình không thể xa em được nên anh muốn được sống chung hết đời với em.

- Anh muốn em trả lời cho anh, nếu em cũng yêu anh thì anh sẽ nói với mẹ đến thăm mẹ em để đính lễ kết hôn.

Tường Vân tưởng mình ngộp thở trong tay chàng, chàng hiểu sự cảm xúc của nàng nên im lặng chờ đợi, lát sau Tường Vân trả lời:

- Vì chị Tường Linh đã dứt khoát đoạn tình với anh nên em chịu. Phi Diệp mừng:

- Vậy thì anh sẽ tiến tới hôn nhân nhưng mà em nghĩ thử xem có chi ngăn trở không?

Tường Vân tin tưởng:

- Chắc không đâu anh, mẹ thương và chiều em lắm, vả lại còn ai đáng thương đáng kính hơn anh nữa.

Phi Diệp mỉm cười:

- Em đừng nói thế, điều cần nói là em hãy nói em yêu anh, em chí tâm yêu anh thì không có lý do gì ngăn trở tình ta được.

Tường Vân ngược nhìn chàng:

- Em yêu anh.. Em xin thề sẽ chung tình với anh trọn đời. Phi Diệp ôm xiết mình nàng dịu dàng vô phòng, căn phòng sang trọng và ấm cúng tạo nên khung cảnh dịu dặt cho Tường Vân mơ màng lịm đi trong tay Phi Diệp. Trong sự điều khiển như phù thủy của Phi Diệp cho đến lúc.. nàng bình tĩnh vì một chút đau đớn của cơ thể.

Tường Vân bật khóc, Phi Diệp dỗ dành:

- Em đừng khóc, đừng tiếc, khi anh hành động như thế này là anh đã quyết định cưới em làm vợ, em sẽ là người vợ trọn đời của anh, Tường Vân à! Anh ở trong hoàn cảnh quá hiểu cái đau của người con gái bị phụ bạc cho nên anh không bao giờ phụ tình em cả.

Tường Vân dụi tiếng nức vì tin tưởng tình chàng. Phi Diệp đã nói thật lòng mình vì sau khi hoàn toàn làm chủ tấm thân trong trắng tuyệt vời chàng ý thức được trách nhiệm của chàng đối với Tường Vân, không phải là lợi dụng mà kể từ giờ phút này người con gái đã trao thân cho chàng gắn liền đời chàng.

Tường Vân nghe những lời dỗ dành của chàng thì nín khóc, và nhìn chàng tin tưởng:

- Em chỉ sợ tình anh không bền chớ em có tiếc chi đâu. Phi Diệp nói:

- Anh mong sẽ đem hạnh phúc trọn đời cho em, thôi, từ giây phút này em lo dọn dẹp bên phía gia đình để anh đưa mẹ đến vào chủ nhật này nhé. Tường Vân hơi lo âu:

- Mẹ... có khó lắm không anh?

Phi Diệp cười:

- Ồ, mẹ thích có con gái lắm nhưng không có nên mẹ mong có dâu chớ, có điều mẹ tính cho anh cưới Tường Linh mà lại hóa ra có duyên với em, chắc mẹ lạ lắm. Tường Vân nói:

- Có duyên số thật chớ anh nhỉ?

Tường Vân đã quên dứt việc nàng kêu điện thoại phá duyên chị từ đầu, nói xong câu ấy nàng mới khựng lại tự thẹn với lòng. Nàng đâu hiểu được tình yêu mới đến đây, sau khi nàng trao thân cho Phi Diệp, thì tình yêu thành thật mới đến với chàng chớ trước kia chàng chỉ toan lợi dụng tình nàng thôi.

Tâm tình xong Tường Vân ra về sau khi đã đi tắm, Phi Diệp nhìn người yêu nói:

- Từ nay em nên qua anh thường kẻo anh mong nhớ nhé. Tường Vân ôm cổ chàng:

- Anh khỏi dặn điều đó, em cũng nhớ anh lắm chớ.

Hai người chia tay sau cái hôn, Tường Vân về nhà với tình yêu còn vương vấn trên môi.

Tường Linh mới ở nhà Kim Anh về đúng lúc, Tường Vân vội chạy lên phòng mở cửa sổ dòm xuống chờ xe chị vô sân. Gương mặt Tường Linh nghiêm nghị lạ thường, nàng lên phòng là đóng ngay cửa lại tắm rửa để nghỉ cho đỡ mệt tinh thần. Tình yêu trong lòng nàng vẫn dành cho Phi Diệp phân nửa vì thế sau khi nghi ngờ Phi Diệp đã là tên cướp bất lương nàng đau khổ không ít. Như mọi ngày Tường Vân đã qua đập cửa phòng chị nhưng hôm nay nàng bước qua đời đàn bà không trống không kèn nên cũng tự thẹn mà làm thinh, nàng đang lựa chọn một thái độ để báo tin cho chị và mẹ biết Phi Diệp sẽ đến hỏi cưới mình vào chủ nhật. Và Tường Vân tính để lúc ngồi ăn sẽ mở lời, nàng liền xuống nhà trước.

Hôm nay bà Tường Linh có nhà, Tường Vân vô phòng mẹ báo tin trước:

- Mẹ à, có người tính hỏi cưới con mẹ ưng không?

Bà Tường Linh đang đọc báo, nghe con nói bà đặt tờ báo xuống cúi hỏi với vẻ mừng:

- Người nào đó? Ở đâu? Con gái lớn rồi có người hỏi cưới là phước đó con.. Mẹ mừng chớ.

Tường Vân nhìn mẹ nói rất khéo:

- Anh Phi Diệp, người đến ăn cơm với chị con hôm trước đó, anh mới mua cái biệt thự bên cạnh nhà mình nè. Anh thương con, anh định chủ nhật này đi với má anh đến đây xin cưới con đó mẹ.

Bà Tường Linh vui cười:

- Đã được chị con biết, lại có gia đình đến xin hỏi dạm hỏi thì mẹ gả chớ còn chờ gì nữa.. Chị con biết chưa hay nó làm bà mai đó? Tường Vân nói:

- Chỉ chưa biết anh xin cưới con đâu.. Nhờ mẹ nói giúp kẻo.. Tường Vân ngập ngừng bà Tường Linh ngạc nhiên hỏi:

- Con sợ gì?

Tường Vân nhìn mẹ nói đại:

- Con sợ chỉ cũng thương ảnh đó mẹ...

Nghe con gái út nói bà Tường Linh cười rộ:

- Không có đâu, và thí dụ có chẳng nữa mà khi biết họ xin cưới hỏi con nó cũng ưng à, mẹ biết tánh chị con can cường thương em lắm con đừng lo.

Tường Linh nghĩ đến việc chị đã nhường mình một lần thì tươi nét mặt, nàng nói lảng:

- Ra ăn cơm mẹ à, mẹ chịu là con mừng rồi.

Tường Linh xuống tới cùng ngồi vô bàn ăn, mặt nàng còn mang nặng vẻ ưu tư, Tường Vân ngó mẹ, bà Tường Linh hiểu ý nên quay nhìn Tường Linh hỏi:

- Con làm gì mà mặt dừ dừ vậy? Tường Linh cười ẹ vui:

- Dạ, con đang suy nghĩ công việc mới nhận ở sở đó mẹ, sức khỏe con vẫn đầy đủ mẹ đừng lo.

Bà Tường Linh cười:

- Vậy thì mẹ vui lắm, nhân tiện mẹ cho con biết có người xin cưới Tường Vân đó con, chủ nhật này họ đến gặp mẹ. Tường

Linh chau mày nhìn em gái:

- Chị cầu mong kẻ đó không phải là Phi Diệp.

Tường Vân biến sắc:

- sao kỳ vậy chi... Sao chi... kỳ ảnh dữ vậy?

Tường Linh nghiêm nghị:

- Vì một lý do riêng chị thấy em không nên làm vợ Phi Diệp. Tường Vân sầm mặt, tay cầm đũa run lên, nàng ngó mẹ, bà Tường Linh hỏi:

- Sao con? Nghe em con nói thì y cũng là người khá lắm mà. Tường Linh nhìn mẹ dăm dăm:

- Mẹ tin con đi, con lanh và hiểu đời hơn em nhiều.

Bà Tường Linh chau mày:

- Vậy con có thể ẹ và em con biết lý do nào con cho là không xứng đáng đâu?

Tường Linh ngần ngừ một phút rồi nói:

- Cho mẹ hay cũng không ích gì, nhưng nếu mẹ muốn biết thì con xin mẹ chờ chừng một tháng nữa con sẽ ẹ biết.

Tường Vân đặt đũa đứng lên:

- Mong rằng không phải chị ghét ảnh mà dèm pha, em cho chị hay là em yêu ảnh và ảnh tính chủ nhật này đến xin mẹ cho cưới em, chị có dèm pha ngăn cản cũng vô ích.

Nói xong Tường Vân khóc và bỏ chạy lên lầu, bà Tường Linh rối trí:

- Trời đất ơi sao chị em con lũng củng quá? Vậy mà xưa nay mẹ cứ tưởng tụi con thuận thảo lắm chớ.

Tường Linh lộ vẻ bực mình:

- Con vẫn thương yêu nó, chính nó phải là kẻ hiểu tình thương của con. Bà Tường Linh hỏi nhỏ:

- Con không thể ẹ biết lý do tại sao con không ưng gả em cho thằng đó.

Tường Linh nói:

- Thừa mẹ, con không thể ẹ biết bây giờ được vì còn trong vòng điều tra, nếu mà có tin đích xác con sẽ ẹ hay.

Bà Tường Linh lo âu:

- Vậy thì chủ nhật này họ đến làm sao?

Tường Linh cương quyết:

- Mẹ bảo cho Tường Vân là không được hấp tấp, mẹ có thể nhận lời nhưng phải chờ một tháng nữa.

Bà Tường Linh tin tưởng ở Tường Linh nên nói:

- Ồ để mẹ hẹn nó vậy.

Tường Linh hơi buồn, nàng lên lầu với vẻ lừ đừ, bà Tường Linh cũng thở dài. Khi đi ngang phòng em gái, Tường Linh nghe tiếng em khóc nức nở thì chau mày dừng lại, rồi đưa tay gõ cửa Tường Vân, Tường Vân mở cửa nhìn chị rồi từ từ trở vô, Tường Linh khóa cửa lại bảo em:

- Em giận chị lắm phải không? Chị tán thành cuộc hôn nhân của em mà, nhưng chị xin em đừng hấp tấp, hãy tìm hiểu Phi Diệp đã.

Tường Vân nhìn chị:

- Em hiểu...

Rồi nàng lại khóc nữa, Tường Linh nhú mày sau cái thở dài:

- Em có chịu nghe lời chị không?

Tường Linh mím môi:

- Nghe gì? Em chỉ thấy chị ích kỷ thôi.

15. Chương 15

Tường Linh biến sắc se lòng nhìn em rồi như khổ tâm lắm:

- Tường Vân đừng oán chị, hãy qua đây chị cho em xem cái này, em sẽ biết tại sao chị khuyên em khoan tiến tới hôn nhân với Phi Diệp.

Tường Vân đứng bật lên, nàng theo Tường Linh qua phòng, thấy Tường Linh lấy tập hồ sơ ra, Tường Vân hồi hộp nhìn chị chăm chăm. Tường Linh lấy tấm hình tên cướp bịt mặt đưa cho em gái:

- Em nhìn coi hình này giống Phi Diệp không?

Tường Vân nhìn chị biến sắc:

- Chị nói gì kỳ quá? Chị nghi ảnh là tên cướp sao? Tường Linh đáp:

- Chị chưa chắc, nhưng tiến hành cuộc điều tra này chị thấy có nhiều điểm nghi ngờ cho hắn lắm.

Tường Linh dụ đi, nàng suy nghĩ kỹ rồi lắc đầu:

- Em không thể tin như thế chị cho em biết nhận xét của chị đã.

Tường Linh nói:

- Chị biết em không tin nhưng mà chị vẫn phải ngăn cản. Nếu em không tin thì sau có chuyện gì em ráng mà chịu, chị không ngăn cản làm gì nữa.

Tường Vân nghe chị nói đứng đần như thế mời hoài nghi nhìn chị.

- Em xin lỗi...

Nhưng ngay lúc đó thì lòng Tường Vân đau đớn xót xa và tình yêu lại xua đuổi ý nghĩ hoài nghi, nàng buồn đứng lên về phòng. Tường Linh đã lấy xe đi, nàng đến nhà hàng La Pagode ngồi uống nước vì nàng đã biết mỗi chiều Kim Anh ngồi đầu lảo ở đây.

Tường Linh muốn theo dõi bọn này để hiểu sự liên lạc của Phi Diệp với Kim Anh. Ở nhà Tường Vân thấy chị mới đi thì vội sửa soạn để qua nhà Phi Diệp vì sự nhớ nhung làm nàng không tự chủ được mặc dầu nàng không muốn qua bên ấy nữa. Tường Vân không muốn tin chị mà cũng phải tin vì nàng chợt nhớ đến việc Phi Diệp xúi nàng chụp hình tập hồ sơ vụ cướp.

Tường Vân sang nhà Phi Diệp với vẻ hoang mang buồn bực. Nàng làm Phi Diệp mới thấy mặt nàng đã lo âu, chàng ôm lấy người yêu nồng nàn vỗ về:

- Tường Vân anh mong em lắm.

Tường Vân tránh cái hôn, nhìn vào mắt chàng rồi ứa nước mắt khóc nghẹn ngào, lát sau nàng cố thều thào hỏi:

- Anh.. anh có yêu em thật tình không?

Phi Diệp gật đầu:

- Anh đã hứa và chứng minh rồi.. Anh yêu em lắm.

Tường Vân chớp mắt, rồi nhìn thẳng vào mặt Phi Diệp:

- Vậy anh có điều gì giấu em không?

Phi Diệp đỏ mặt hơi trán thẹn nghĩ:

- Ồ đúng là có chuyện gì bất lợi ình rồi. Và chàng hỏi Tường Vân:

- Tại sao em lại hỏi anh câu đó sau khi chúng mình đã là của nhau? Tường Vân đau xót gật đầu:

- Ồ, vì chỗ chúng ta đã là của nhau, em muốn anh nói thật với em.. anh hãy trả lời em đi đã.

Phi Diệp lắc đầu:

- Anh không giấu giếm em sự gì hết. Anh yêu em và muốn cưới em vậy thôi. Tường Vân nắm lấy tay chàng:

- Anh có biết rằng chị Tường Linh đã ngăn cản hôn nhân của chúng ta không? Tường Vân vừa dứt lời Phi Diệp đã hiểu nửa chuyện, nên chàng dùng kế lỵ gián gật đầu nói:

- Anh đã đoán trước thế nào cũng có sự đó..

- Tại sao vậy?

- Tại Tường Linh cũng yêu anh, nghe anh hỏi cưới em Tường Linh sẽ ghen mà ngăn cản.

Tường Vân thở dài:

- Em cũng nghĩ như anh, nhưng chị ấy có đưa ra lý do ngăn cản của chị. Phi Diệp nghiêm giọng:

- Chỉ đưa lý do gì?

Tường Vân ôm chàng gục đầu vào ngực như để an ủi:

- Lý do... ấy là... chỉ..

Giọng Tường Vân ngập ngừng, Phi Diệp hỏi dồn:

- Chỉ làm sao nói anh nghe đi.

Tường Vân hắng giọng:

- Chỉ.. chỉ nghĩ anh là tên cướp lợi hại đang bị truy nã gắt gao. Sắc mặt Phi Diệp không biến đổi, chàng phá lên cười và nâng cằm Tường Vân nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy đáng yêu đó:

- Hừ.. vậy em tin lời chỉ sao?

Tường Vân cũng nhìn sâu vào đáy mắt Phi Diệp rồi vành mi chớp nhanh với cái lắc đầu. Phi Diệp ôm chầm lấy nàng hôn khắp mặt:

- Vậy em mới xứng đáng là người yêu của anh và anh hết còn ái ngại em buồn vì lời dèm pha khéo léo đó. Ở đời không ăn thì họ đập đổ em à.. Đó là lẽ thường tình thiên hạ, nếu họ phá mà chúng ta vẫn yêu nhau coi thường sự ngăn cản của họ thì chúng ta sẽ thắng em ạ.

Tường Vân ngó chàng gật đầu:

- Anh, em yêu anh, em thề sống chết với anh không ai ngăn cản được tình ta cả.. Phi Diệp sung sướng bỗng Tường Vân lên, Tường Vân ôm cổ chàng nhắm mắt mê ly trong vòng tay khỏe mạnh đó.

Một trận yêu đương nồng nàn lôi cuốn cả hồn xác Tường Vân làm nàng rên rỉ và cảm thấy càng yêu Phi Diệp gấp bội lần. Còn Phi Diệp cũng quyết làm lành thắng cuộc với bất cứ giá nào.

Mặt trời đã ngả bóng, Tường Vân tỉnh giấc trong cánh tay chàng, nàng hôn lên mắt và đưa tay đập nhẹ vai chàng:

- Chết, em phải về anh ạ.

Phi Diệp gật đầu:

- Em đừng chống lại Tường Linh, nhưng em nài nỉ mẹ chấp nhận cho chúng ta cưới nhau sớm là xong.. Vì chúng ta đã yêu nhau quá mất rồi.. Nếu tháng tới mà chúng ta chưa thành hôn rồi em có thai thì sao?

Tường Vân chớp mắt:

- Em yêu anh quá anh ơi, gần anh em vui, sắp xa anh em lại buồn rồi, em không hiểu tên cướp kia là ai, ở đâu để cho chị Tường Linh đừng nghi anh. Phi Diệp mỉm cười và bình tĩnh:

- Khỏi lo điều đó, việc ấy là của Tường Linh chứ không phải của em, em cứ phớt tỉnh đi. Tường Linh nghi anh mà có chứng cứ chỉ cho em phải lo đâu, tại nàng ghét anh và ghen với em nên nghi bậy đó.

Tường Vân đã giao cho Phi Diệp cả tâm hồn lẫn thể xác nên chàng nói gì nàng cũng tin. Phi Diệp vừa dứt lời nàng cúi hôn chàng say đắm một phút sau nàng nói:

- Thôi em về, em cảm ơn anh đã cất gánh lo cho em.

Trong giờ phút Tường Vân say tình bên kẻ nàng yêu thì Tường Linh đang ngồi nghe bọn Kim Anh đấu hát um xùm trong nhà hàng.

Tường Linh đã ngồi cả giờ mà không nghe bọn chúng nói đến tên Phi Diệp nhưng nàng kiên nhẫn theo dõi, chợt một tên hỏi Kim Anh:

- Nghe nói Kim Anh mới có bồ đẹp trai như ông hoàng phải không?

Đôi mắt Kim Anh sáng rực lên:

- Đúng là một ông hoàng đấy, nhưng là một ông hoàng khó tánh, hắc giàu lắm. Vài tiếng hút gió nổi lên rồi một tiếng nói:

- Vậy còn chờ gì mà Kim Anh chưa cho chàng ra mắt để bọn này tôn làm đại ca? Kim Anh cười:

- Khoan đã nào, sự giao thiệp chưa đi đến đâu cả làm sao dám giới thiệu cho bọn này. Tao coi bộ hắc thành thạo và tao hơi si hắc rồi đó.

Tường Linh nghe vậy tự hỏi thầm:

- Ô, chẳng lẽ Phi Diệp và Kim Anh mới chỉ là sơ giao? Nếu họ chỉ là sơ giao thì ta làm sao tìm ra manh mối những vụ cướp này? Tường Linh đã tưởng nắm được mối dây là Kim Anh thì sẽ phăng lần tới ai ngờ lại vuột mất vì xét qua chuyện này Phi Diệp chưa mật thiết với Kim Anh.

Tường Linh ráng ngồi một lát nữa nàng hiểu Kim Anh và Phi Diệp mới quen nhau thì chán nản bỏ về.

Tường Linh không ngờ em gái đã trao thân gởi phận cho Phi Diệp, nàng về tới nhà thấy Tường Vân nằm trong phòng thì tưởng em buồn bã chẳng đi đâu.

Tường Vân nghe biết chị về nhưng làm lơ không qua như mọi lần. Tường Vân có mặc cảm sợ chị sẽ khám phá được những nét thay đổi của mình, nên nàng xa lánh chị.

Tường Linh về phòng lo thay đồ để tắm xong mới ngồi sắp đặt lại công việc trong tâm trí, nàng tính:

- Phải gặp tận nhà mấy nạn nhân để hỏi cho rõ, không thể nào ta đoán sai, hình ảnh đó và cái giàu bộ phát không nguồn gốc của Phi Diệp đã tố cáo tất cả. Và đến vụ xin cưới Tường Vân ta cũng thấy có sự lợi dụng trong đó.

Tường Linh đau khổ vì lòng còn vương vấn tình yêu, nàng cố xua đuổi hình ảnh Phi Diệp cho tâm trí được thanh thoi nên lấy hai viên thuốc an thần uống rồi lên giường ngủ.

Đến bữa ăn không thấy nàng xuống, Tường Vân ngạc nhiên trong khi bà Tường Linh nói:

- Con lên kêu chị xuống ăn cơm đi.

Tường Vân gõ cửa phòng, Tường Vân vẫn ngủ say, nàng phải xuống ngồi bên mẹ:

- Chị hai ngủ say quá mẹ à, con kêu không thấy chỉ rục rịch chi hết. Bà Tường Linh dặn lại bếp để phần cơm cho Tường Linh rồi cùng ngồi ăn với Tường Vân, Tường Vân nhân lúc mẹ con thân mật mới nói:

- Mẹ à, ngày mốt đã là chủ nhật, anh Phi Diệp sẽ đưa mẹ ảnh đến xin mẹ chờ tiếp. Bà Tường Linh gật đầu:

- Mẹ sẵn lòng tạo hạnh phúc cho con vậy mẹ cứ tiếp họ còn việc nhận lời thì xin họ để chậm một chút. Tường Vân nhìn mẹ:

- Mẹ còn nghi ngại điều gì mà không nhận lời được?

Bà Tường Linh nói:

- Mẹ phải chờ ý kiến của chị con vì chị con có hẹn sau một tuần lễ sẽ ẹ biết có nhận lời được hay không?

Tường Vân nhìn mẹ cương quyết:

- Mẹ à, con nhất định làm vợ anh Phi Diệp, bởi vậy bất cứ lý do nào con cũng xin mẹ phải quyết định ngày hôm ấy mẹ ạ.

Bà Tường Linh nhìn con với ánh mắt tò mò:

- Con đã hẹn hò với hắn dữ lắm sao? Và con có thể mê hắn đến thế sao?

Tường Vân cúi đầu ngập ngừng thú nhận:

- Con yêu ảnh lắm, nếu con không được làm vợ ảnh thì con thề ở vậy đến già. Bà Tường Linh thở dài:

- Thằng đó ra sao mà con thương dữ vậy? Con chỉ ẹ coi được không? Tường Vân gật đầu:

- Để con mời ảnh qua đây chơi ẹ thấy. Hôm trước chị Tường Linh có mời ảnh ăn cơm ở nhà mình một lần nhưng mẹ đi khỏi.

Bà Tường Linh chau mày:

- Chị con biết tức là chị con đã có sự nhận xét nó sao đó mời ngăn trở, con nên suy nghĩ kỹ đi.

Tường Vân nhìn mẹ dăm dăm:

- Con khó nói ẹ hiểu quá, nhưng con cũng biết chị hai cũng yêu ảnh. Bà Tường Linh đỏ mặt:

- Con nói vậy hoài, như vậy là con cho rằng chị con ghen à?

Tường Vân gật đầu:

- Đúng vậy đó mẹ.

Bà Tường Linh giận dữ:

- Con lão quá đi thôi, Tường Linh là chị con nó đứng đắn và tâm tánh cứng cỏi, mẹ không tin nó có thể ghen với con, mẹ cho rằng nếu nó yêu Phi Diệp mà thấy con cũng yêu thì nó sẽ thôi bởi tánh nết nó hào hùng không hèn đến nỗi ghen thù hận với em đâu.

Bị mẹ rầy Tường Vân xụ mặt và ghen với chị, nàng ăn mau mau rồi đứng lên về phòng ôm mặt khóc.

- Rõ ràng là mẹ cưng chị Tường Linh hơn, đòi mình cô đơn quá, mình cần tình yêu thương của Phi Diệp nếu ảnh bỏ thì mình bơ vơ biết sống với ai?

Tường Vân trách chị, trách mẹ và nàng nghĩ sự tự do kết hôn nếu bị gia đình ngăn cản. Tường Vân đang khóc bà Tường Linh lên phòng Tường Linh nghe tiếng nước nở của Tường Vân bà chau mày. Tường Linh mở cửa thấy mẹ thì ngạc nhiên bởi vì bà ít lên phòng riêng của hai con. Nàng nói:

- Mẹ...

Bà Tường Linh gạt đầu:

- Con mới ngủ dậy hay là bệnh mà không xuống ăn cơm?

Tường Linh lấy ghế:

- Mẹ ngồi chờ con rửa mặt một chút, tại con mệt trí nên nằm ngủ vùi đó thôi, bây giờ con khỏe rồi.

Bà Tường Linh nói trong lúc Tường Linh cúi rửa mặt trong phòng tắm:

- Con Tường Vân nó khăng khăng đòi mẹ chấp nhận thằng đó hỏi cưới, bây giờ tính sao đây?

Tường Linh trầm ngâm rồi nói:

- Mẹ có thể chấp nhận cho chúng nó làm bạn với nhau qua lại thân mật và bảo chờ sau vài tháng nếu vẫn yêu thương thì mẹ gả.

Bà Tường Linh tươi lên:

- Hay quá, con tính vậy hay lắm rồi, để mẹ bảo cho nó biết kéo nó phiền con. Tường Linh cười buồn:

- Con lại sợ rằng nếu không ngăn cản thì sau này nó lại còn phiền nhiều hơn kia. Bà Tường Linh hỏi:

- Chuyện chi lạ vậy? Nó thấy con ưng thuận cho nó nên duyên thì phải cảm ơn con chứ sao lại buồn?

Tường Linh làm thinh nàng chưa dám ẹ biết vì nàng sợ bà lo quá làm lộ chuyện.. Nàng chau mày:

- Tường Vân mê Phi Diệp đến mức này thì có khi nó học lại những lời ta nói về Phi Diệp nghe rồi cũng nên. Tường Linh vội bảo mẹ:

- Mẹ xuống nhà nghỉ để con qua nói chuyện với em một lát. Bà Tường Linh xuống nhà, tánh bà không thích bận tâm lo âu, Tường Linh sang phòng em gái kêu:

- Mở cửa cho chị, Tường Vân..

Tường Vân nói lớn giọng nước nở:

- Chị ghét em rồi còn gì mà nói?

Tường Linh nói vô:

- Chị tính với em vụ Phi Diệp, em mở cửa lẹ đi. Tường Vân nghe vậy mới mở chị vô rồi lại tới giường nằm, Tường Linh đến ngồi bên em:

- Chị nghe nói em nhất định xin mẹ gả cho Phi Diệp, chị không cản ngăn em nữa nhưng chị giao kết một điều nếu sau này chị cần bắt hấn em không được oán nghe chưa.

Tường Vân nghe gai gai sau lưng, nàng nhìn cặp mắt trong sáng của Tường Linh rồi rụt rè gạt đầu:

- Không bao giờ em oán chị đâu, nhưng chị đã có tang chứng gì chưa? Tường Linh lắc đầu:

- Tại chưa có tang chứng gì rõ rệt nên chị mới để em qua lại với hấn. Em đã yêu hấn thì cứ yêu nhưng chị thấy không có quyền tha hấn nếu sau này chị đủ bằng chứng.

Tường Vân lịm đi, Tường Linh lui ra khép mau cánh cửa.

16. Chương 16

Phi Diệp đã đạt mộng giàu sang và sẽ có vợ đẹp nhưng chàng không vui. Chàng thấy sự lỗ lã của chàng vừa qua đã cướp mất cái bình thản thơ thới của tâm hồn.

Tường Linh đứng trên lầu nhìn qua bên nhà Phi Diệp, nàng lấy làm lạ rằng Phi Diệp chỉ ở một mình chớ không có ai lạ ra vô và tự nhiên nàng lo âu, trở lại căn phòng Tường Vân và vô ngồi bên em.

Tường Vân còn buồn hiu hắt, nàng ngồi xuống cầm tay em nói:

- Em, chị khuyên em nên dè nén tình yêu đừng cho bùng bột lắm bởi vì...

Tường Vân ngồi bật dậy nhìn chị, Tường Linh bối rối:

- Chị không muốn em qua nhà Phi Diệp, vậy chị nghĩ rằng nếu em cần gặp y mỗi ngày cho đỡ buồn, đỡ nhớ thì em nên mời y qua đây chớ đừng qua bên.

Tường Vân nhột nhột quá, nàng đã hiểu Tường Linh nói gì và cảm thấy hồi hộp lạ thường. Tường Linh nhấn mạnh:

- Đây là lời chị thương em nói ra em đừng phiền, chị muốn giữ cho em đó...

Tường Vân lộ vẻ bức mình:

- Em hiểu, em biết lo cho thân lắm chứ chị à, em xin chị mặc em.

Tường Linh mím môi:

- Nếu em vẫn một lòng trái với ý chị thì mặc em, nhưng chị hỏi em một câu nếu Phi Diệp chính là tên cướp của giết người thì em nghĩ sao? Tường Vân ngó chị thẳng thắn:

- Thì em nghĩ chắc là ảnh có lý do gì đó.. Chị à một người như anh Phi Diệp không làm sự gì vô lý và em vẫn yêu ảnh nếu chị có đủ chứng cứ cũng vậy thôi.

Tường Linh ngẩn ngơ kêu:

- Trời ơi, em mê hấn vậy sao?

Tường Vân gật đầu:

- Em yêu lắm, em không còn xa ảnh được nữa.

Tường Linh tê tái tim gan:

- Em tin hấn yêu em thành thật à?

- Em tin, một bằng cớ là ảnh xin cưới em.

Tường Vân nói tỉnh bơ làm Tường Linh khổ tâm quá chừng đổi, nàng cúi giận xanh mặt bảo em:

- Hừ, vậy ra hấn là kẻ thẳng, nhưng thôi em có tự do của em.. Và em cũng chẳng nên trách chị.

Tường Linh nói xong lui ra, Tường Vân hần học vô phòng tắm, nàng đang cần nước mát lấy lại bình tĩnh cho trí óc của nàng bởi vì nàng đã liêu với gia đình. Tường Linh buồn bực lấy xe đi, Tường Vân tắm xong thấy chị đi thì thay đồ rồi qua nhà Phi Diệp thuật lại cuộc cãi cọ với chị không thiếu một câu.

Phi Diệp nghĩ thầm:

- Lạ nhỉ, xem ý Tường Linh không hề còn một chút cảm tình với ta, còn Tường Vân đã yêu ta quá chân thành, ta không thể làm cho Tường Vân đau khổ.

Chàng liền ôm Tường Vân đặt lên môi nàng nụ hôn tha thiết và hỏi:

- Em dám nói nếu anh là tướng cướp em vẫn yêu anh phải không?

Tường Vân gật đầu:

- Em yêu anh, yêu cả tội lỗi của anh nếu thật sự anh lỗi lầm, em sẽ là kẻ an ủi cho anh đừng lầm lỗi nữa.

Phi Diệp cảm động lịm người, chàng nghe lòng tràn ngập tình yêu và nói:

- Tường Vân, anh sẽ đem hạnh phúc cho em trọn cuộc đời, nếu có một chướng ngại nào ngăn trở tình ta thì anh nguyện san bằng để cho em đừng bao giờ đau khổ. Tường Vân sung sướng dựa vào ngực chàng:

- Cám ơn anh.. Em yêu anh.. tin anh..

Phi Diệp nâng cằm nàng lên, hôn vào cặp mắt trong tràn trề tình yêu và tin tưởng, tay chàng vòng xiết mình nàng:

- Tường Vân em là người yêu duy nhất và mãi mãi của anh.

Giờ này thì Phi Diệp đã yêu Tường Vân chân thành. Trong đời chàng chỉ có một người mẹ, người mẹ ấy yêu thương chàng nhưng xa chàng từ nhỏ và đời chàng không có một người thân thứ hai ngoài người mẹ đó nên chàng gần Tường Vân lúc đầu là lợi dụng nhưng bây giờ chàng yêu Tường Vân say đắm vì tình yêu của nàng dành cho chàng bao la quá.

Tường Vân ngược nhìn chàng, càng nhìn vào cặp mắt đen láy tình tứ đó nàng càng tin chàng không thể là một kẻ bất lương. Tường Vân cứ nhìn chàng và sẽ lắc đầu nói một mình:

- Không, không thể nào anh là tên cướp kia, không thể nào anh lại đi làm những chuyện đó.

Phi Diệp nghe rõ những lời thì thầm ấy và chàng hiểu, nhưng làm bộ hỏi:

- Sao.. em nói gì vậy?

Tường Vân áp má vào ngực người tình:

- Không... anh à... em yêu anh, tin anh... chị Tường Linh đã lầm, anh của em không thể nào làm chuyện trái lương tâm được.

Phi Diệp nghĩ đến ba nạn nhân của mình, toàn là những tên gian thương vào vai cắt cổ giàu trên xương máu lương dân mà chàng đã điều tra rất kỹ, nên mỉm cười:

- Đúng em ạ, anh không bao giờ làm chuyện gì trái với lương tâm. Phi Diệp nghiêm mặt lại, chàng mang vẻ ưu tư:

- Em à, em có hiểu nếu má anh đến nhà em mà phải mang sự bẽ bàng về thì làm sao không?

Tường Vân nghĩ miên man rùng mình:

- Em hiểu... nếu như vậy thì mẹ anh tự ái, nổi giận và duyên chúng ta sẽ bẽ bàng.. Nhưng mà anh đừng lo không ai có thể ngăn cản em lấy anh, dù cho phải bỏ tất cả để theo anh đến bất cứ góc biển chân trời nào em cũng đi. Phi Diệp sung sướng:

- Vậy thì anh cũng cho em tất cả đời anh, anh cũng chán nhân tình thế thái lắm rồi, anh không muốn sống lẫn lộn với cõi đời ô trọc này nữa. Nếu cưới nhau rồi, anh sẽ bán nhà và chúng ta đưa nhau đi thật xa. Tường Vân hỏi:

- Còn phận sự nào ràng buộc anh không?

Phi Diệp gật đầu:

- Thiếu gì nhưng mà anh sẽ không để cho bị ràng buộc, anh chỉ còn có em và mẹ để yêu thương và Hoàng Yến sinh, anh sẽ đem hạnh phúc cho em và nguồn an ủi ẹ lúc về già. Tường Vân tình tứ:

- Anh yêu em là đem hạnh phúc cho em nhiều lắm rồi đó.

Đôi uyên ương đã yêu chân thành họ quấn quít lấy nhau không nỡ rời và Phi Diệp nghĩ đến việc bán nhà đem Tường Vân lên Đà Lạt sinh sống.

Trong khi đó Tường Linh thấy em gái quá mê Phi Diệp, nàng tính kế để cứu Tường Vân ra khỏi tình yêu mù quáng vì nàng không dè em gái đã hiến thân cho Phi Diệp, đã cùng chàng hưởng phút đam mê cuồng nhiệt.

Tường Linh liền tìm đến nạn nhân thứ ba tức là một góa phụ bị mất hơn hai mươi triệu. Bà Hoàng Yến một góa phụ tỷ phú còn xinh đẹp đang tuổi hồi xuân. Tường Linh muốn thử cho bà kín đáo nhận diện Phi Diệp nên nàng tìm đến bà.

- Tôi đã được giao phó tìm thủ phạm vụ cướp tại nhà bà bây giờ tôi mời bà đến nơi chờ gặp một kẻ để xem bà có nhận ra hắn là tên cướp không? Bà Hoàng Yến mừng rỡ vội theo Tường Linh, Tường Linh đưa bà về nhà mời vô phòng khách nói chuyện.

Lúc ấy Tường Vân mới xuống thấy chị có khách nàng đi lên và ở trong phòng. Một phút sau Tường Vân thấy chị cùng bà bạn lên lầu ra đứng ở hàng ba, Tường Vân ở yên trong phòng, Tường Linh không nói gì đến em gái mà chỉ đứng thì thầm với bà bạn.

Tường Vân thoáng nghe bà kia nói:

- Tên cướp đó tuy che mặt nhưng tôi nhớ giọng nói nó. Tường Vân giật thót mình ngồi dậy, Tường Linh thấp giọng bảo bà Hoàng Yến nhưng đủ cho Tường Vân nghe.

- Bà chị nói nhỏ thôi, tôi muốn bà chị nhận diện và ngó vóc dáng một người ở gần đây xem bà chị có đoán được kẻ đã uy hiếp bà hôm đó chẳng?

Bà Hoàng Yến nhìn theo hướng mắt Tường Linh. Tường Linh đang nhìn cái xe đậu dưới sân nhà bên kia. Bà Hoàng Yến hỏi:

- Xe đó của ai vậy cô?

Tường Linh đáp:

- của người nhà bên, người chủ mới mua căn nhà và chiếc xe đó. Tường Vân chau mày nghĩ với lòng vừa lo vừa giận:

- Chỉ quyết hại anh Phi Diệp thấy không?

Phi Diệp ở bên kia đang mong Tường Vân vì thường ngày giờ này nàng qua với chàng. Vậy thì chút nữa chàng sẽ mong nàng và ra sân đứng ngóng trông như vậy Tường Linh sẽ chỉ cho bà kia thấy chàng.

Tự nhiên Tường Vân liếc nhìn nàng vội thay áo mở nhẹ cửa phòng đi xuống, rồi Tường Vân sang nhà Phi Diệp trước mắt Tường Linh.

Thấy Tường Vân thò tay mở chốt cổng qua nhà Phi Diệp một cách thành thạo, Tường Linh chau mày. Nàng muốn sau khi bà Hoàng Yến nhìn thấy bộ dạng Phi Diệp mà nhận ra giống tên cướp thì nàng sẽ kêu Tường Vân cho hay sự nghi kỵ của nàng là đúng để kèm hãm tình yêu của em gái lại.

Vậy mà Tường Linh lại ngang nhiên qua nhà Phi Diệp, nàng lẹm người nhìn em gái.

Bà Hoàng Yến không biết Tường Vân nên hỏi Tường Linh:

- Chắc cô ta là bà vợ chủ nhà?

Tường Linh đành gật đầu, bà Hoàng Yến hỏi:

- Sao hai nhà không quen nhau?

Tường Linh đáp:

- Họ mới đến nên chưa quen, vả lại tôi nhìn hình vẽ tên cướp giống một người bên nhà đó nên tôi đang điều tra.

Bà Hoàng Yến nói:

- Mình có thể qua đại bên đó hỏi thăm và nhận diện hắn không?

Tường Linh suy nghĩ rồi gật:

- Bà có thể làm bộ hỏi thăm ai mà qua đó một mình, nhưng bà nên chờ lúc nào có mình hẳn hãy qua.

Bà Hoàng Yến đáp:

- Tôi sợ lúc hẳn có một mình lắm, hay là tôi qua bây giờ?

Tường Linh gật đầu:

- Được, tôi đứng bên này nếu có gì bất trắc thì bà la lên cho tôi biết. Bà Hoàng Yến cùng Tường Linh xuống nhà, Tường Linh quyết phá rối cho em gái rời bỏ tình yêu hoặc phải nghi ngờ chờ đợi.

Lúc ấy Tường Vân đang học cho Phi Diệp những lời nàng nghe thấy, Phi Diệp chau mày ra đứng kín đáo bên cửa sổ nhìn qua lâu và thấy bà Hoàng Yến đứng bên Tường Linh, đúng là người thương gia giàu có mà chàng đã cướp.

Trán Phi Diệp rịn mồ hôi, chàng ôm vai Tường Vân và cô bình tĩnh hỏi:

- Em nói bà kia là nạn nhân vụ cướp à?

Tường Vân mau mắn:

- Chính là bà đó anh à, bà là người bị mất cướp. Anh không biết mặt bà ấy mà chị Tường Linh cứ khẳng khái nghi ngờ anh thì lạ thật. Phi Diệp mím môi cười cay đắng:

- Anh không ngờ Tường Linh tận tình như thế em à, như vậy là Tường Linh quyết bắt anh để điều tra đó.

Tường Vân biến sắc:

- Làm sao chỉ bắt anh được, có chứng cứ chi đâu?

Phi Diệp gật đầu:

- Vì không chứng cứ nên anh còn ở yên đây. Nhưng nếu có một nạn nhân nào chỉ anh và nói nghi anh là thủ phạm thì họ có quyền bắt anh đó em.. Anh biết ý Tường Linh muốn vậy.

Tường Vân mím môi:

- Chỉ ác vậy sao? Chỉ dư biết em yêu anh và chúng ta nhất định cưới nhau mà. Phi Diệp dùng kể ly gián:

- Thì tại biết anh yêu em chân thành, tại biết chúng ta quyết định thành vợ chồng chánh thức, Tường Linh mới ghen và phá chớ.

Tường Linh tin yêu Phi Diệp nên đem lòng giận chị vô cùng nàng lo âu hỏi chàng:

- Bây giờ phải làm sao cho bà kia đừng thấy anh?

Phi Diệp cười:

- Muốn em vụ này anh cần gặp bà ấy chớ làm sao tránh mặt được, tránh họ càng nghi.

Tường Vân vui:

- Anh nói câu ấy tỏ ra anh vô tội nên không sợ gặp họ, Chị Tường Linh sẽ biết chỉ làm lần. Phi Diệp nói:

- Anh sợ Tường Linh còn xúi bà ta chỉ ầu chính anh là kẻ cướp nữa kìa, vì vậy anh cần gặp để bà ta hiểu anh là người đáng hoàng cho bà ấy bỏ ý định đó đi nếu bà ta đã thật tình nghe lời Tường Linh.

Tường Vân gật đầu:

- Anh có lý, bây giờ anh phải làm sao?

- Anh tin họ sẽ tìm cách gặp anh, vậy em cứ về đi và yên tâm là anh có thể dàn xếp được vụ này.

Tường Vân nói:

- Chị Tường Linh đã dặn em không nên qua anh nhưng nay thì chắc chỉ đã biết em không vâng lời chỉ tức là chỉ không còn Hoàng Yến vọng ngăn cản tình yêu của chúng ta.

Phi Diệp vui vẻ choàng tay ôm xiết nàng:

- Cảm ơn em, có em đứng về phía anh, anh không còn lo chút nào hết, anh quyết chủ nhật này sẽ đưa mẹ đến gặp mẹ em. Tường Vân sẽ nhắm mắt nghe tình yêu ngọt lịm đang chạy rần trong cơ thể, nàng thì thầm:

- Em yêu anh...

o o o

Tiếng gõ cửa làm hai người rời nhau, Phi Diệp chau mày:

- Họ dám qua tận đây nhận diện anh đó, em yên trí về đi, về đi cho anh dễ đối phó, anh không thể tha thứ sự khinh thường của họ.

Tường Vân yên trí Phi Diệp không phải tên cướp nên đứng lên vuốt áo:

- Thôi em về tối em qua nhé.

Phi Diệp nói:

- Anh sẽ đón em cùng đi chơi tiện hơn, vậy anh hẹn sáng mai. Tường Vân hỏi:

- Đêm hôm nay anh ngủ đây hay về nhà mẹ anh?

Phi Diệp cười:

- Anh chưa tính, để còn lo vụ Tường Linh đang vu cáo cho anh đây đã. Chàng đưa Tường Vân ra cửa, khi mở cửa Tường Vân thấy bà Hoàng Yến đứng đó thì nhìn bà ta khẽ gật đầu bước téo ra ngoài về nhà mình để Phi Diệp tiếp bà ta. Bà Hoàng Yến mới thấy Phi Diệp đã nhìn chàng từ đầu đến chân rồi ngó sừng mặt chàng.

Hai mắt bà chớp lia, cuộc đời gần mười năm goá bụa đã làm cho bà khao khát, bị dồn nén nhưng bà cố gắng vượt qua để giữ lấy phần sản nghiệp của chồng, nếu bà tái giá thì họ hàng nhà chồng sẽ không cho bà hưởng gia tài đó, gần mười năm qua cuộc đời bà cô đơn và hiu quạnh quá vì con bà đi du học xa Bà nhìn sừng Phi Diệp hai mắt chớp nhanh và nước mắt ứa lên.. Hình như bà đang xúc động mạnh... Phi Diệp không bỏ lỡ cơ hội chàng bước tới nắm tay bà Hoàng Yến và bạo dạn xưng hô thân mật:

- Em, mời em vào chơi... Em kiếm tôi có việc gì?

Đã lâu lắm bà goá phụ Hoàng Yến mới được nghe tiếng em thân mật, mắt bà mơ màng và hai giọt lệ trào ra lăn nhanh trên cặp má còn căng với cái tuổi gần bốn mươi, lòng hoang mang không chủ đích bà chẳng còn biết mình sang đây để làm gì những lời lúc nãy Tường Linh đã dặn bà quên hết.

Nhìn thấy cử chỉ bối rối và lồng ngực phập phồng hồi hộp của bà Hoàng Yến, Phi Diệp như bị kích thích nên liêu lĩnh nói:

- Đừng khóc em.. Ngọn gió nào đã đưa em gặp anh.. Anh đã đọc được những nỗi khổ tâm và cô đơn trong đôi mắt đẹp của em.. Em tên gì nói cho anh nghe đi để chúng ta xưng hô cho thân mật?

Bà Hoàng Yến như lịm đi và cảm thấy như mình đang say rượu khi Phi Diệp nắm tay kéo mình vào salon, bà cố nói:

- Tên em là Hoàng Yến.. Còn anh?

- Phi Diệp..

Hoàng Yến vừa ngồi xuống thì Phi Diệp nói tiếp:

- Nếu em chấp nhận anh là bạn tâm tình thì anh mời em đi chơi, anh sẽ đưa em đi chơi để kỷ niệm buổi đầu hội ngộ của chúng ta, tối anh đưa em về. Và anh xin giới thiệu cho em biết anh ở ngoại quốc mới hồi hương và vẫn độc thân.

Sở dĩ Phi Diệp dám bạo dạn tỏ tình với bà Hoàng Yến vì chàng đã điều tra về bà ta, chàng biết cuộc đời bà cô đơn cần tình yêu an ủi, bấy lâu nay sống trong bốn bức tường nhưng lạnh, bị họ nhà chồng kềm hãm nên Hoàng Yến rất cô đơn như những cung phi trong cung cấm tuyền đài.

Mới mấy phút gặp nhau, mới nhìn nhau bằng ánh mắt và nói vài lời bà Hoàng Yến đã bị thu hút và sai khiến hoàn toàn bởi Phi Diệp, mãnh lực ái tình và tiếng gọi của con tim quá mạnh. Hoàng Yến sung sướng gật đầu nhận lời đi chơi với Phi Diệp mà không đắn đo suy nghĩ gì. Mắt bà Hoàng Yến nhìn chàng đam mê và phục lắm, và chàng đã tỏ ra bình tĩnh, can đảm.

Phi Diệp thành công màn đầu, chàng reo vui trong lòng và tuy nghiêm nghị nhưng chàng làm bộ nhìn Hoàng Yến với ánh mắt mê say, chàng bước tới ôm vai và đặt lên môi Hoàng Yến nụ hôn ký kết đầu tiên, chiếc hôn bất chợt và cuồng nhiệt làm toàn thân Hoàng Yến run run.

Một phút sau Phi Diệp buông nàng ra nói:

- Thôi chúng ta ra xe đi em.

Bà Hoàng Yến chợt bàng hoàng kêu:

- Khoan đã anh.. Anh.. quên mất.. em còn phải.. còn phải trả lời cho cô Tường Linh.. Anh chờ em một chút.

Phi Diệp nắm tay bà kéo nhẹ lại phía mình:

- Chờ anh biểu, em quen cô hàng xóm của anh à?

Bà Hoàng Yến gật đầu, Phi Diệp Nhếch môi cười dùng kế ly gián ngay:

- Vậy thì cô ta sẽ không ưa em đâu, bởi vì cô ta thâm yêu anh lâu rồi nhưng anh ghét con gái bạo dạn như đàn ông con trai, anh làm ngơ trước sự mời mọc và khiêu khích của cô ấy, nên cô ấy ghét anh lắm. Bà Hoàng Yến buột miệng:

- Hèn gì..?

Phi Diệp làm ngơ không hỏi ý nghĩ của bà mà chỉ dặn:

- Bây giờ anh ra xe chờ em qua bảo với cô ta rằng: “Tưởng ai xa lạ chứ anh Phi Diệp mới mua nhà này là anh họ tôi, tôi kêu má ảnh bằng dì”. Em phải nói như thế để từ nay em có thể tự do ra vô đây với anh mà cô ta không làm gì được. Bà Hoàng Yến chớp mắt nhìn Phi Diệp bà bạo dạn nắm tay chàng, lòng vui tươi như trẻ lại năm mười tuổi:

- Anh khôn thật, thôi chờ em một chút nhé.

Phi Diệp sung sướng, chàng nở nụ cười nhìn theo bà Hoàng Yến với ý nghĩ:

- Hoàng Yến xinh đẹp và với tuổi này thì nàng đúng là nữ hoàng của tình yêu. Đời ta như thế là gặp may mắn vô cùng.

17. Chương 17

Tường Linh ngẩn ngơ khi bà Hoàng Yến nói Phi Diệp là bà con, nhưng nàng lại không thể ngờ và không thể độ được Phi Diệp lại có thể dùng chiến thuật tình yêu chớp nhoáng để chinh phục cảm tình của bà Hoàng Yến một cách thần tình như thế.

Bà Hoàng Yến vui vẻ chào nàng:

- Thôi tôi về nhé, cảm ơn cô, anh ấy tuy nhỏ tuổi hơn nhưng ở vào vai anh, thành linh gặp được tôi mừng lắm, bây giờ tôi nhờ ảnh đưa về nhà, khỏi phiền cô.

Bà Hoàng Yến tươi vui chào đi. Tường Linh còn sững sờ nhìn theo, tư tưởng nàng hoang mang nàng quay vô nhà bước lên lầu với những bước nặng trĩu. Tường Linh thấy người đàn bà đó về mà chị mình thì ngẩn ngơ nàng hỏi:

- Bà đó bảo chị chuyện gì mà thấy chị suy nghĩ vậy?

Tường Linh đứng lại với vẻ không vui:

- Bà ta với Phi Diệp là anh em bà con mới nhận ra nhau đó, chị thật không dè và chị bắn khoăn thế nào ấy.

Tường Vân chau mày:

- Là thật, họ là bà con à?

Nhưng nàng nhớ đến vụ cướp mà Tường Linh muốn gài Phi Diệp nên vui cười nói:

- À, phải rồi, anh Phi Diệp đang tìm một người bà con xa, có lẽ là người này đây. Tường Linh ngó em:

- Phi Diệp nói với em vậy sao? Xem bộ em và y thân nhau quá rồi, chẳng hay em đã cho y biết những gì? Tường Vân nhìn chị:

- Em đã cho Phi Diệp tất cả và ảnh tính làm đám cưới với em trong tháng này, chị nên nói với má vài lời giúp em, vì như chị đã thấy anh Phi Diệp là một người tốt không hề ăn cướp như chị nghĩ đâu.. Chị nghĩ vậy thì oan cho ảnh quá. Tường Linh chau mày nhìn em kêu lên:

- Trời ơi.. Em cho hần tất cả rồi sao? Chết rồi.. chị không ngờ em mù quáng đến thế. Nhưng thôi chẳng qua là số mệnh chị cũng không ngăn cản em làm chi nữa vì vô ích quá rồi..

Tường Linh buồn hiu bỏ vào phòng, trong khi bà Hoàng Yến đang rạo rực băng khuâng ngồi bên chàng trai trẻ đẹp hào hoa, lòng bà sung sướng dạt dào và cảm thấy như mình đang bước vào cuộc đời mới đầy hoa thơm cỏ lạ.

Ái tình đẹp như bài thơ, bà Hoàng Yến sẽ liếc khuôn mặt Phi Diệp, chàng quả là một thiên thần của tình yêu. Nét mặt hiên ngang, cái nhìn nghiêm nghị và những nét thanh tú khỏe mạnh làm cho bà thấy mình mơ mơ tỉnh tỉnh như vừa nhấp men nồng.

Phi Diệp đoán được tư tưởng của người thiếu phụ cô đơn nên chàng lái xe một tay còn một tay choàng vai nàng:

- Hoàng Yến, em đang nghĩ gì đó?

Bà Hoàng Yến dựa vào vai chàng:

- Em nghĩ... như đang sống trong mơ.

Cách xưng hô thân mật và âu yếm tránh né sự chênh lệch tuổi tác rất hay, Phi Diệp gật đầu:

- Anh cũng vậy, gặp em là nhớ lại người xưa.. Có lẽ chúng ta có duyên nợ. Hoàng Yến thành thật:

- Ô.. em cũng thế.. mới gặp anh nhưng em mang máng như đã gặp ở đâu.. Phi Diệp chột dạ, chàng hơi chau mày hỏi:

- Quên, khi nãy em sang nhà cô Tường Linh, cô nói làm sao?

Bà Hoàng Yến cười:

- Cổ nghe Yến nói.. Yến là bà con với anh thì cổ cũng sờ vậy đó.

Phi Diệp mỉm cười:

- Cứ nhận bà con như vậy họ khỏi để ý mà phá mình... Bây giờ em có thể kín đáo làm người yêu lý tưởng của anh mà bề ngoài không ai hay.

Hoàng Yến tin tưởng và si mê không còn suy tính gì hết. Một mối tình đột ngột đến chớp nhoáng như thế mà bà không nghi ngờ gì cả, chỉ vì Phi Diệp quá rành tâm lý những thiếu phụ hồi xuân. Hoàng Yến mềm nhũn trong vòng tay chàng với những nụ hôn nóng bỏng, mắt chàng lơ đi và lồng ngực như muốn vỡ tung. Phi Diệp cho nàng thưởng thức thật mau thú tình yêu cuồng nhiệt trong khi nàng đang khao khát làm nàng không còn tự chủ.

Phi Diệp đưa nàng đi khắp một vòng Saigon rồi hỏi:

- Mình đi coi phim kiếm hiệp em chịu không?

Hoàng Yến chỉ biết gật đầu, chợt bà nhìn Phi Diệp hỏi:

- Quên chưa hỏi anh một điều, anh có vợ chưa?

Phi Diệp nhìn nàng bằng ánh mắt có đuôi dài:

- Chưa.. nhưng từ lúc gặp em anh mới nghĩ nên có một người vợ để làm bình phong ối tình của chúng ta Em nghĩ sao?

Hoàng Yến lắc đầu ngay:

- Không được, đã yêu thì phải chung thủy.. Yến dám bỏ tất cả để theo anh. Anh dám công khai ăn ở với em không?

Phi Diệp chớp mắt dấu kín vẻ bối rối, chàng yêu Tường Vân và đã hứa sang bằng cách chường ngại để đem hạnh phúc cho nàng. Việc phải bắt tình với bà Hoàng Yến chỉ là một liều đỡ một giai đoạn đặc biệt với mục đích đánh lạc hướng Tường Linh để khỏi bị kẹt mà Tường Vân đau khổ, nghe Hoàng Yến nói thế Phi Diệp nhớ đến Tường Vân và âm thầm tự nhủ:

- Nguy rồi, bà Hoàng Yến tỏ ra đa tình, si mê quá mức.. Chưa gì đã ra điều kiện chung tình chắc là khó cho ta Nhưng Tường Vân là người yêu.. ta không thể làm nàng đau khổ.

Hoàng Yến hỏi lại:

- Sao, anh không dám công khai ăn ở với Yến à?

Phi Diệp đáp:

- Sao không? Nhưng chúng ta nên tìm hiểu nhau đã, đừng đi mau quá rủi sau này thấy hiểu lắm nhau chẳng.. Thôi chúng ta cứ biết gần gũi và mến yêu nhau, sau một tháng anh sẽ trả lời dứt khoát cho em. Nếu cần chừng đó chúng ta làm đám cưới cũng không muộn.

Hoàng Yến vui mừng:

- Đề nghị đó thật xác đáng, em vui lắm.. Em sẵn sàng tin tưởng anh.

Phi Diệp cùng Hoàng Yến ghé rạp Đại Nam coi phim rồi họ đưa nhau đi ăn, ăn xong Phi Diệp nói:

- Bây giờ anh đưa em về..

Hoàng Yến bịn rịn:

- Anh có thể tự nhiên đến chơi nhà em, miễn là không ở lại đêm. Phi Diệp lắc đầu:

- Để bữa khác, thôi chào Yến nhé.

Chàng cho xe đậu xa nhà Hoàng Yến vì đã có chủ định không thể để gia đình bà Hoàng Yến biết hai người quen nhau.

Phi Diệp đã dẹp được giây phút nguy hiểm. Bà Hoàng Yến suýt nhận diện được chàng thì chàng đã khéo léo biến bà thành nhân tình, chàng đỡ lo nên ra về nhẹ nhàng thơ thới.

Nhưng Phi Diệp đâu ngờ Hoàng Yến sau gần mười năm goá bụa, phòng không chiếc bóng nay gặp chàng lửa tình đã bốc cao ngọn trong tim, bữa nay bà như kẻ sống lại tuổi đôi mươi và đêm khuya thanh vắng bà trần trọc nhớ nhung.

Rồi mới sáng Hoàng Yến đã thức dậy sửa soạn đến nhà Phi Diệp, bà nhớ chàng tới mức cuồng lên hết chịu nổi, bà quyết phải thấy mặt chàng cho bằng được.

Mới rửa mặt xong đã thấy Hoàng Yến bước vào, Phi Diệp chau mày, ánh mắt chàng tối sầm lại lạnh lùng ghê sợ, chàng thoáng lo Tường Vân đã thức có thể thấy nên khi mở cửa cho bà chàng đưa mắt liếc qua căn lầu bên kia.

May mắn bên lầu nhà Tường Vân còn đóng im ỉm. Phi Diệp đỡ lo chàng vội làm ra vẻ niềm nở kéo Hoàng Yến vào vòng tay hôn si mê và nói:

- Ngồi chờ anh thay đồ, hôm nay chúng ta đi Cáp chơi chiều hãy về. Hoàng Yến nói:

- Em không đem áo tắm.

Phi Diệp giải quyết lạ lùng:

- Vậy thì em về lấy rồi dắt theo một đứa con cho vui, anh đi xe này ra đón em ở bãi biển.. Nhưng em đừng cho con biết là có quen anh. Chúng ta tìm nhau trong đám đông là hơn.

Hoàng Yến nhìn chàng ngẩn ngại:

- Sao anh không chờ đưa em đi?

Phi Diệp nhìn nàng tình tứ:

- Anh muốn ở đêm lại Cấp với em nên phải tránh tiếng.. Ra đó em để con ngồi ở ghế chờ, em ra bãi tắm gặp anh và anh sẽ cho biết ở khách sạn nào. Anh phải ra trước tìm phòng chờ.

Hoàng Yến ửng hồng đôi má và lòng rộn rã vui mừng:

- Như vậy được rồi. Nhưng con em sẽ ở đâu? Chẳng lẽ muốn chỗ khác cho nó à? Phi Diệp gật đầu:

- Dĩ nhiên ra tới nơi em cứ muốn chỗ ở làm như đi riêng hai mẹ con không quen ai, rồi ra bãi tắm anh sẽ hẹn sau như vậy mới kín đáo.

Hoàng Yến cũng muốn dấu con nên vui ra mặt:

- Phải, anh chu đáo thật, dù sao cũng phải kín đáo để em còn làm thủ tục rút ra một số tiền làm vốn riêng rồi hãy ra mặt cũng được. Phi Diệp khen nức nở:

- Phải lắm, dù anh có thể tự lo cho Yến thì cũng ta cũng nên có thêm để chung lo tương lai. Bây giờ em về đi, anh đi ngay ra đó lo phòng trước và hẹn em ở bãi năm giờ chiều.

Phi Diệp nói xong ôm ghì lấy Hoàng Yến mà hôn tạm biệt. Cái hôn dài điệu nghệ làm cho Hoàng Yến bủn rủn, bà ra khỏi nhà chàng với cõi lòng rạo rực như thuở mới biết yêu.

Bà Hoàng Yến mới về xong thì Phi Diệp mở cửa sổ đứng nhìn lên lầu bên cạnh. Lúc đó cánh cửa phòng Tường Vân bật mở, nàng co đầu ra đã thấy chàng đưa tay tặng một cái hôn gửi gió. Tường Vân gật đầu hội ý và vội thay đồ đến với chàng. Phi Diệp không vội ra Cấp trước như đã nói với Hoàng Yến vì chàng đâu có tính muốn phòng làm chi, chàng thủng thẳng ở nhà với Tường Vân rồi ra thẳng bãi gặp bà mà thôi.

Bà Hoàng Yến không biết rằng mình đang là chứng ngại cho tình yêu và cuộc đời Phi Diệp. Mà Phi Diệp đã hứa sẽ dẹp hết chứng ngại để đi đến hôn nhân với Tường Vân, người con gái đã chân thành trao thân cho chàng và làm chàng yêu hơn tất cả, hơn cả yêu thương bà mẹ duy nhất của mình.

Tường Vân qua tới Phi Diệp ôm xiết nàng:

- Tường Vân em hứa chung tình với anh như anh chung tình với em mãi mãi nhé. Tường Vân cười hôn lên cặp mắt đẹp của chàng:

- Em thề chỉ biết có anh trên đời, anh còn thì em còn, anh chết thì em chết, em yêu cả cái hay cái dở của anh.

Phi Diệp nghe tim mình căng ra vì xúc động, chàng hôn như mưa lên mặt nàng:

- Anh tin em.. Tường Vân.. anh chưa hề được nghe ai nói những lời chí tình như em. Tường Vân sung sướng vuốt má người yêu:

- Đời em chỉ yêu anh bằng mỗi tình đầu, không bao giờ dối anh một ý nghĩ chớ đừng nói những lời em thốt ra, anh tin em là phải.

Phi Diệp đắm chìm trong nghĩa thâm sâu, chàng dịu dàng Tường Vân vào biển tình cuồng loạn, Tường Vân càng rên rĩ bầu vú ôm xiết lấy người yêu.

Bây giờ Phi Diệp chết nàng cũng chết, có biểu nhảy vào lửa nàng cũng nhảy huống chi Phi Diệp yêu thương nàng thành thật quá, nàng làm sao không thốt những lời thề non hẹn biển sống chết với chàng?

Phi Diệp đem tình yêu đốt cháy Tường Vân rồi mơ màng nói:

- Tường Vân, em phải thề với anh là vượt qua tất cả trở ngại, sóng gió để bảo vệ tình ta.

Tường Vân chớp nhẹ làn mi:

- Em thề yêu anh mãi mãi. Em hứa chẳng bao giờ để anh đau khổ. Đời em chỉ có anh, anh bỏ em hay vì một lý do nào xa anh thì em không sống được. Phi Diệp hôn khắp mặt nàng:

- Không đâu, không bao giờ anh làm khổ kẻ anh yêu, em sẽ là vợ anh, anh đã bao phen oán hận những kẻ chơi hoa rồi lại bẻ cành. Đời anh đã nhìn mẹ đau khổ, và anh ra đời trong một mối tình đầy lợi dụng bản thủ, khổ quá rồi, anh không muốn em sẽ thành một người đàn bà như mẹ anh xưa kia.

Tường Vân bật khóc vì sung sướng:

- Cám ơn anh, anh đã cho em hạnh phúc tuyệt vời, thiếu anh chắc là em không sống nổi chứ đừng nói mất.

Phi Diệp gật đầu nhìn đồng hồ, chàng thấy đã hơn mười một giờ, thì nói:

- Em về ăn cơm đi, đêm nay anh muốn qua gặp bên phòng em được chẳng? Phi Diệp có dụng ý cho nên chàng mới hẹn Tường Vân như thế, Tường Vân tình tứ nhìn chàng:

- Gấp gì, ngày mai đã thứ bảy, một anh sẽ dẫn mẹ qua hỏi em, anh sẽ gặp mẹ em vậy thì đêm nay anh đừng qua, em sẽ ở bên nhìn anh, tưởng nhớ đến anh. Phi Diệp gật đầu cười:

- Anh sẽ nhìn qua phòng em vào lúc nửa đêm, chúng ta nhìn nhau trước khi đi ngủ em nhé.

Sau cái hôn tạm biệt Tường Vân về nhà, Phi Diệp lật đật thay đồ rồi tức tốc lái xe ra Vũng Tàu. Chàng ghé Long Thành ăn bữa cơm thịt rừng và đến bãi khoảng hơn 3 giờ, chàng thay đồ tắm và mượn ghế bố ngồi ở nhà hàng đã hẹn với Hoàng Yến. Chàng hẹn 4 giờ nhưng chàng vừa ngồi được mười phút thì Hoàng Yến đến với đứa con gái út mười hai tuổi giống hệt nàng, giống như tạc. Phi Diệp để cho bà ngó thấy mình rồi thủng thẳng đi ra bãi.

Bà Hoàng Yến mỉm cười dắt tay con gái vô thay đồ tắm rồi cùng con gái ra bãi. Mắt bà vẫn dòm chừng cách đó vài chục thước.

Chừng nửa giờ sau Hoàng Yến bảo Hoàng Lan:

- Nặng quá, con mệt thì lên nghỉ chút rồi chừng nào muốn tắm lại thì xuống, con vô ghế bố ngồi chờ mẹ, mẹ bơi ra xa cho khỏe rồi vô liền.

Hoàng Lan mệt nên nghe lời mẹ lên ngồi chỗ ghế bố mẹ đã mượn sẵn, nó nhìn ra bãi tìm mẹ nhưng người tắm quá đông không thấy nhưng cứ yên chí ngồi chờ.

Lúc ấy Hoàng Yến đã bơi lại phía Phi Diệp. Phi Diệp nhìn lên chỗ con nhỏ rồi liếc mau quanh mình. Chẳng ai để ý đến chàng và Hoàng Yến, họ đều có bạn thì vui với nhau, nhưng Phi Diệp cũng cẩn thận bơi ra xa cho bà ta bơi theo.

Ra tới ngoài khi hai người đã xấp lại rồi Hoàng Yến choàng tay ôm cổ người yêu:

- Anh mượn phòng chưa?

- Rồi, coi chừng con gái em nó chú ý.

Hoàng Yến cười:

- Hoàng Lan ngoan lắm anh đừng lo, mai sau em cũng phải cho nó biết anh chớ, em đã chí tâm bỏ tất cả để làm lại cuộc đời từ khi gặp anh mà.

Câu nói này cũng như thúc giục Phi Diệp phải thoát ly sự bận bịu với bà, chàng ôm choàng lấy Hoàng Yến mà nói tình tứ trong khi sóng biển dập dờ:

- Ra xa cho anh một cái hôn nhé. Hoàng Yến lườm chàng:

- Về phòng đã, vội thế?

Nhưng bà cũng sải tay bơi theo chàng vì chàng nói xong đã bơi ra xa cho bà phải theo, chừng năm phút sau Phi Diệp bơi vào bờ một mình, thiên hạ cả ngàn người rải đồng trên bãi chẳng ai để ý ai dù nhìn thấy nhau,

Phi Diệp vô thay đồ và ra xe về Sài Gòn liền không có thì giờ ngó lại, còn Hoàng Lan đang hướng cặp mắt ngây thơ tìm mẹ.

Tám giờ tối Phi Diệp ngồi ăn ở nhà hàng La Cigale khuôn mặt chàng hơi xanh hơn thường ngày nhưng có ai bên chàng mà nhận xét điều đó, ăn xong chàng về nghỉ. Tường Vân thấy xe chàng vô sân và tưởng giờ đó chàng đi ăn cơm về. Phi Diệp tắm rồi đi ngủ chàng mệt mỗi tinh thần nên nằm lịm đi. Một ngày lái xe đi đường trường không làm cho chàng mệt bằng việc chàng mới bí mật thủ tiêu bà Hoàng Yến, một người đã suýt nhận được chàng là kẻ cướp tiền và sau đó thì lại là một người tình si mê chàng thái quá, đó là một chứng ngại cho đời chàng.

Phi Diệp để đồng hồ reo rồi ngủ thẳng một mạch tới 12 giờ, giờ này chàng hẹn với Tường Vân với dụng ý để Tường Vân sẽ qua chàng hoặc chàng qua bên đó cho Tường Linh thấy sự hiện diện của chàng vào hôm bà Hoàng Yến mất tích ở Vũng Tàu.

Khi chàng ra sân Tường Vân ở trên lầu nhìn xuống, chàng đưa tay vẫy vẫy. Tường Vân lắc đầu chỉ tay qua phòng chị, nhưng khi Phi Diệp ra hiệu Tường Linh đã ngủ và cố ý làm cho Tường Vân xiêu lòng vội xuống với chàng. Nhưng ngay lúc ấy Tường Linh mở cửa ra kêu:

- Tường Vân, chuyện chi đó.

Tường Vân đứng khựng lại, Tường Linh nhìn qua sân bên kia, Phi Diệp đưa tay lên cao chào nàng, Tường Linh sầm mặt bỏ vô kêu em nói:

- Em vô chị hỏi đã, đêm hôm em muốn qua bên chị vậy?

Tường Vân lắc đầu, nàng cho đó là lòng nhớ thương của đôi nhân tình có chi đáng nói với Tường Linh nên làm thinh rút lui. Tường Linh nói theo:

- Em cứ tự trông chờ cho người ta cưới xin chớ đừng hấp tấp quá không tốt, sao em không nghĩ đến thanh danh gia đình?

Tường Vân biết lỗi nín em về phòng. Chẳng ai hiểu Phi Diệp hẹn hò chỉ với dụng ý cho Tường Linh thấy chàng có mặt ở nhà hôm nay chớ không phải chàng khờ khạo.

Bây giờ Tường Linh đã thấy chàng, Phi Diệp yên tâm lui vào ngủ lại, chàng đã dẹp xong chứng ngại không còn lo cho Hoàng Yến nhận ra mình mà tố cáo, lại còn đánh lạc hướng điều tra của Tường Linh nên chàng khoan khoái.

Nhưng, giấc ngủ chập tối đã làm cho Phi Diệp hết ngủ được, chàng thao thức trần trọc và một việc chàng không ngờ là chuyện riêng của chàng tạm yên nhưng chàng lại vướng bận nghĩ đến gương mặt bé nhỏ của Hoàng Lan, một khuôn mặt xinh đẹp ngày thơ đang dương cặp mắt nai tơ tìm mẹ ngoài bãi vắng.

- Ủ.. không hiểu sau đó con nhỏ sẽ ra sao?

Bây giờ Phi Diệp mới nghe lương tâm ray rứt. Chàng đã bảo bà Hoàng Yến ột đứa nhỏ đi theo để nó chờ mẹ cho thiên hạ phát giác sớm việc mẹ nó bị sóng cuốn đi do nó chứng kiến. Chớ nếu chỉ đi mình bà Hoàng Yến với chàng thì sẽ không ai biết gốc nguồn bà ta đi đâu, rồi lại điều tra lồi thối vì Tường Linh sẽ không quên việc Hoàng Yến mới nhận chàng bà con.

Phi Diệp không ngờ chính đứa bé đó lại là hình ảnh bám riết lương tâm chàng, rồi do hình ảnh tội nghiệp của đứa nhỏ đó mà bắt chàng nhớ đến tội ác.

Phi Diệp tức bực ngồi dậy bật lửa châm thuốc hút, rồi ráng xua đuổi hình ảnh mẹ con bà Hoàng Yến bằng cách nghĩ đến Tường Vân, tìm lý do biện hộ cho việc làm của mình.

- Tại Tường Linh dồn mình đến đường cùng. Tại cần dấu tung tích của mình và cần bảo vệ hạnh phúc của Tường Vân mình phải tàn nhẫn không làm sao khác hơn được.

Phi Diệp nghĩ đến sự nghiệp, đến thân thể và tình yêu của mình thì thấy việc thủ tiêu bà Hoàng Yến chỉ là một cuộc đổi chác.

- Một góa phụ giàu lớn đã từng hưởng nhiều sung sướng ở thế gian có chết đi theo chồng cũng không thiệt chớ cuộc đời của mình và Tường Vân mới bắt đầu nếu bị kẹt thì thật là uổng ức.

Phi Diệp tìm lý lẽ tự tha thứ tình và dồn tội ác cho Tường Linh:

- Ô, nếu ta là kẻ cướp của nhà giàu để lo cho đời ta chút đỉnh cũng không thiệt hại gì cho Tường Linh, không ăn nhằm gì đến nàng, tại sao nàng không thể tha thứ bỏ qua vụ điều tra này mà cứ cố kết tìm lý lẽ buộc tội ta, muốn cho ta phải tù và Tường Vân phải dở dang đau đớn khi ta lãnh án chung thân phải xa nàng.

Phi Diệp nghĩ mà căm phẫn. Tình yêu đối với Tường Linh còn sót lại bao nhiêu thì chàng càng hận học bấy nhiêu, chàng muốn tìm đủ mọi cách theo tài cán khả năng của chàng mà đem lại hạnh phúc cho Tường Vân, làm Tường Linh phải ghen tức chàng mới chịu.

Trong khi Phi Diệp xua đuổi hình ảnh vụ sát nhân và hướng tâm trí qua Tường Vân thì còn HL đang khóc trong giấc mơ ở nhà một người bạn mẹ nó tại Vũng Tàu. Lúc Phi Diệp đã dìu bà Hoàng Yến xuống đáy biển sau và bỏ đi, Hoàng Lan vẫn hướng mắt nhìn ra bãi chõ mẹ. Chờ mãi không thấy mẹ đâu Hoàng Lan mới đứng lên đi tìm lang thang, người đông nghịt ngoài bãi nên nó không thể thấy được đâu là chỗ mẹ tắm. Nó trở lại ghé ngồi mà nghĩ hay lúc nó đi mẹ cũng đang tìm kiếm nó. Nó ngơ ngác hỏi mấy người bán nước ngọt ở đó:

- Mấy cô ơi khi này mẹ cháu có về đây kiếm cháu không?

Ai cũng lắc đầu nên Hoàng Lan đành ngồi chỗ cũ chờ. Mọi người đã lục tục thay đồ đi về, ánh trời chiều vàng ủa bắt đầu buổi hoàng hôn, bãi tắm thưa thớt, Hoàng Lan hoảng sợ mặt biển sặc khi nhìn ra bãi chẳng thấy ai là đàn bà cỡ mẹ nó cả. Nó đứng vụt lên chạy ra bãi nhìn suốt hai bên bãi cát chạy dài. Rồi lại nhìn ra mặt sóng đang lên mà khóc la:

- Mẹ Ôi! Mẹ đâu rồi..

Mọi người lúc ấy nghe nó kêu mới xúm lại hỏi. Một vài ông ở tắm trẻ bu quanh nó hỏi rõ đầu đuôi:

- Mẹ cháu đâu mà cháu kêu khóc vậy?

Hoàng Lan chỉ ra biển khơi:

- Mẹ cháu ra đó tắm đó mấy ông.

- Mẹ cháu đi một mình à? Sao cháu không tắm?

- Cháu có tắm với mẹ một lúc rồi mẹ cháu bảo vô trước mà nghỉ kéo nằng cháy dạ Chờ một chút mẹ cháu lại cho ra tắm. Cháu thấy mẹ cháu bơi ra xa lắm.. Bây giờ mẹ cháu đâu rồi.. hu.. hu. mẹ Ôi.. mẹ đâu rồi.. hụ. hụ.!

Mọi người chau mày:

- Cháu nói mẹ cháu ở lại tắm một mình?

Hoàng Lan gật đầu xác nhận:

- Mẹ cháu bơi ra xa kia kìa. Cháu thấy mẹ cháu bơi mau lắm. Rồi bây giờ đâu.. hay là mẹ cháu chìm rồi? hu.. hụ.hụ.!!

Hoàng Lan khóc ngất khi mọi người bàn tán và kết luận bà Hoàng Yến đã bị nước cuốn trôi đi. Người ta náo loạn đi báo cảnh sát và đưa dùm bé Hoàng Lan đến khách sạn ở, đây còn có cái va ly nhỏ của bà có quần áo và chút đỉnh tiền bạc bỏ trong tủ khóa lại, quần áo, cần cước còn đủ cả chiếc xe hơi cũng còn đây chứng tỏ bà Hoàng Yến không hề đi với ai.

Tất cả tiền bạc giấy tờ của bà Hoàng Yến người ta đều giao cho bé Hoàng Lan giữ và hỏi:

- Cháu có biết mẹ quen ai ngoài này không?

Hoàng Lan gật:

- Có người bạn của mẹ cháu làm ở toà tỉnh, nhà ở gần bãi trước..

- Bà đó tên gì?

- Dạ tên Ngọc...

Cảnh sát liền lái theo chiếc xe và đưa bé Hoàng Lan đến tìm nhà bà Ngọc, giao cho bà coi chừng dùm Hoàng Lan.

Gặp Hoàng Lan và nghe nói sơ quá bà Ngọc hốt hoảng kêu:

- Trời ơi! Lan, mẹ cháu bị nước cuốn thật à? Sao kỳ này mẹ cháu ra đây lại không đến ở nhà đi? Mà sao lại ra ngày thường không cho dì biết trước?

Hoàng Lan bệu bạo:

- Cháu không biết.. Cháu nghỉ hè chưa đi học. Đang học tư với cô giáo ở nhà thì mẹ biểu đi chơi. Rồi bây giờ mẹ cháu đâu...?

Bà Ngọc hỏi:

- Đi gấp sáng nay à? Hay là hôm qua má cháu có tính trước và hẹn cho cháu đi? Hoàng Lan lắc đầu:

- Không có tính gì hết.. Thành linh mẹ cháu kêu đi à..

Bà Ngọc hỏi:

- Mẹ đi với cháu hay có ai nữa?

Hoàng Lan lắc đầu:

- Không, không đi với ai hết, chỉ có mẹ với cháu thôi.

Bà Ngọc lại hỏi:

- Hay là mẹ cháu có hẹn với ai ra ngoài này?

Kể ra bà Ngọc cũng thông minh nhưng Hoàng Lan quả quyết:

- Không hẹn ai hết, mẹ cháu ra đây tắm với cháu thôi à, rồi sợ cháu bị nắng mẹ cháu biểu vô ngồi chờ.. Cháu vô trước còn mẹ bơi ra xa và mất luôn từ lúc đó tới giờ.. Quần áo giấy tờ và tiền bạc còn đủ cả đây nè.. hụ.hụ.hụ.

Hoàng Lan vừa nói vừa khóc, nó đã xác nhận rõ rệt là mẹ chỉ đi với nó, bà Ngọc đành chép miệng:

- Vậy là số mẹ cháu tận rồi, nên khi không nổi hứng ra đây chết... thiệt lãng. Và bà cầm tay Hoàng Lan:

- Thôi vô đây ở với dì.. mai dì đưa đi SàiGòn. Đã có bà Ngọc lãnh Hoàng Lan mọi người mới giải tán, cảnh sát làm biên bản tại chỗ xong bảo bà Ngọc:

- Bà lãnh coi chừng con nhỏ này và đưa nó lên SàiGòn trao cho gia đình giùm chúng tôi.

Hoàng Lan cứ nín lấy tay bà Ngọc mà khóc nức nở hoài:

- Dì ơi, mẹ cháu đâu? Dì ơi, dì đi tìm mẹ cháu đi. Bà Ngọc phải dỗ Hoàng Lan:

- Ồ để mai theo dì về SàiGòn rồi kiểm xem mẹ cháu đã về đó chưa. Bà Ngọc dẫn Hoàng Lan vào nhà bảo nó đi rửa mặt ăn cơm sau đó bà dẫn nó vào phòng ngủ để mai đưa về SàiGòn.

18. Chương 18

Tin bà Hoàng Yến một tỷ phú mới bị mất cướp nay lại mất tích ở bãi bể Vũng Tàu đăng ngay số báo hôm sau làm Tường Linh sững sờ phát run, nằng vội thay đồ lấy xe đến nhà bà Hoàng Yến.

Gia đình bên chồng Hoàng Yến nghe tin bà chết lại mừng vì được lãnh giám hộ tài sản cho con bà, Tường Linh đến vừa đúng lúc bà Ngọc đưa Hoàng Lan từ Vũng Tàu về tới.

Hoàng Lan khóc òa khi về nhìn thấy anh chị. Các anh chị của nó chưa đứa nào có gia đình còn đi học và có người lớn nhất thì vừa nhập ngũ nên chưa biết tin này mà về.

Tường Linh chụp tay Hoàng Lan hỏi:

- Mẹ cháu ra Vũng Tàu bao giờ và tại sao mất tích được?

Bà Ngọc trả lời thế:

- Nó biết gì đâu? Chỉ biết khi tắm xong mẹ bảo ngồi chờ rồi mẹ đi luôn hà. Tường Linh chau mày suy nghĩ nhưng nàng không ngờ được Phi Diệp đã thủ tiêu bà. Rồi người nhà bà Hoàng Yến ra Vũng Tàu làm lễ chiêu hồn nơi bãi biển vì không thấy xác bà tấp vào đâu hết.

Tường Linh đi dự tang lễ đó, nàng ấy đưa con bà Hoàng Yến ngồi xe mình rồi tháp tùng với đoàn xe ba chiếc của thân nhân bà Hoàng Yến mà Tường Linh thấy lạ sao không có mặt Phi Diệp, vì theo lời bà Hoàng Yến thì Phi Diệp là anh họ mới gặp được, lẽ ra phải có mặt chàng trong đám tang này.

Tường Linh phân vân rồi hỏi Hoàng Lan:

- Cháu có biết bác Phi Diệp không?

Hoàng Lan lắc đầu, Tường Linh nói:

- Ông là anh họ má cháu mà?

Mấy đứa con bà Hoàng Lan đều lắc đầu:

- Hồi nào đến giờ tụi cháu không nghe mẹ nói có bác họ Ở đâu hết. Tường Linh làm thinh suy nghĩ, nàng cho đây là một điểm lạ, nếu bà Hoàng Yến không có họ hàng chi với Phi Diệp thì tại sao lại cùng đi như đã quen thân và chính bà Hoàng Yến nhận chàng là anh họ.

Tường Linh cứ suy nghĩ mãi nhưng nếu nghĩ Phi Diệp đã giết bà Hoàng Yến thì vẫn không được, bởi lẽ Phi Diệp ở nhà không đi Cáp làm sao hạ thủ. Chuyện giữa Phi Diệp và bà Hoàng Yến làm cho nàng bận tâm không ít, trong khi thân bằng quyến thuộc của bà Hoàng Yến làm cho Tường Linh hiểu việc nhận họ kia là láo và nàng đang mang thắc mắc.

Khi Tường Linh về tới thì thấy em gái đang ở bên Phi Diệp, Tường Linh thấy đây là dịp may cho nàng gặp Phi Diệp điều tra sắc thái của chàng. Tường Linh cất xe xong qua nhà Phi Diệp lấy cớ kêu Tường Vân. Tường Vân ra mở cổng cho chị và bắt buộc Phi Diệp phải ra tiếp chị.

Không đợi Phi Diệp mời Tường Linh bước vô nhà ngay với câu hỏi:

- Chừng nào tôi được kêu anh bằng dượng đây?

Phi Diệp bình thản:

- Thưa chị mai tôi xin qua thăm bác và chị như đã hẹn với Tường Vân.

Tường Linh hỏi thình lình:

- Bà Hoàng Yến mất tích anh có hay rồi chứ?

Phi Diệp làm bộ sững sốt lắc đầu:

- Tôi có hay chi đâu.. Mất tích bao giờ vậy?

Tường Linh chau mày:

- Báo dăng tùm lum mà anh không hay thì lạ thật.

Phi Diệp mỉm cười chỉ Tường Vân:

- Điều đó chị phải trách cô này.. Cô ấy làm cho tôi không còn nhìn thấy, nghe thấy chuyện gì ngoài việc ngắm và nghe cô ấy nói chuyện suốt ngày.

Nghe Phi Diệp nói giọng đùa dỡn, Tường Linh nghiêm trang ngó chàng:

- Lạ thật, tôi tưởng anh phải buồn khi nghe tin bà Hoàng Yến chết chứ, anh với bà ấy là bà con mà?

Phi Diệp biết mình không khéo đóng kịch vì quên đứt việc đã nhận họ với bà Hoàng Yến nên chàng vội tìm một thái độ che đậy vẻ lúng túng, chàng ngồi ngay ngắn và nghiêm nghị:

- Chị muốn biết đứng đắn thì tôi xin cho chị hay sự liên hệ của tôi và bà Hoàng Yến. Thật ra tôi với bà ấy có họ nhưng xa lắm ngày ông ấy còn sống chúng tôi có thư từ qua lại khi tôi đi du học. Và ổng đã ghen bậy với tôi cho nên chúng tôi đã ngưng liên hệ... Nhưng...

Tường Linh vội đưa tay đứng lên với vẻ chán ngán:

- Tôi hiểu ý anh rồi...

Thái độ của Phi Diệp, lời nói của Phi Diệp làm sao bịt được mắt Tường Linh và Tường Linh đã đọc thấy sự gượng gạo đó, đọc thấy một vẻ gì bí ẩn đã làm cho nàng càng thắc mắc và vẫn ôm khư khư lấy một hoài nghi.

Tường Vân nhìn chị và mỉm cười ngồi nghe những lời nói của người yêu, nàng thấy mình càng yêu thương tin tưởng Phi Diệp nên bảo chàng:

- Nhân tiện chị hai qua đây anh nói với chị việc đính hôn ngày mai của chúng ta đi. Chị thương chúng em nói giúp vài lời là xong à.

Phi Diệp cười tỏ vẻ sung sướng, chàng làm ra vô tư không có gì suy nghĩ mà bảo Tường Vân:

- Điều ấy lẽ dĩ nhiên là chị hai giúp chúng ta, vì chính chị hai cho anh biết em đã yêu anh và chỉ mong muốn tác thành cho chúng ta từ lâu rồi. Tường Linh nghe Phi Diệp nhắc lại những lời từ hôn của mình nhường tình cho em thì cay đắng:

- Ờ..

Chính nàng rút lui tán thành cuộc hôn nhân, chính nàng đã trao em gái vào tay Phi Diệp bây giờ nàng làm sao ngăn cản? Đã vậy tình cảm trong lòng nàng cho chàng thật là lạ, không hiểu nổi nàng làm sao rũ bỏ được tình yêu khi nàng đã yêu rồi, nhưng nàng không nhận chịu mình còn yêu mà chỉ thấy cặp mắt hoài nghi nhìn Phi Diệp, thái độ ấy đã khiến Phi Diệp có ý nghĩ Tường Linh quyết phá mình. Tường Linh quay bảo em:

- Chúng mình về thôi.

Tường Vân nói:

- Chị chưa trả lời câu hỏi của em?

Tường Linh cười buồn:

- Cuộc hôn nhân em đã quyết định thì còn gì đáng nói nữa?

Tường Vân ôm choàng lấy Phi Diệp:

- Vậy là xong, mai anh và mẹ cứ đến nhé, mẹ em và chị hai sẵn lòng chờ. Tường Linh bước ra cửa, Tường Vân hôn mau vào má người tình.

- Em về nghe anh.

Cảnh âu yếm giữa Tường Vân và Phi Diệp tỏ lộ lòng tha thiết và đã cho nhau tất cả. Tường Linh buồn xo đi một nước về lên phòng ngồi buồn bực. Phi Diệp lấy xe về nhà mẹ.

Họ nhà trai chỉ có bà Lệ Hằng, Phi Diệp và Lâm đi với Phi Diệp. Bà Lệ Hằng và Phi Diệp đều không muốn nhờ ông Đức trong việc này.

Mới nhìn thấy bà Lệ Hằng bước lên thềm, Tường Linh nhìn chăm chú vì đây là lần thứ nhất nàng thấy bà tạ. Bây giờ thì Tường Linh hiểu tại sao ông Đức có thể bỏ bà Lệ Hằng, bởi vì nhan sắc tầm thường thua xa vợ Ông hiện tại, có thể rằng khi còn con gái bà xinh đẹp hơn và chuỗi ngày buồn khổ làm cho bà già xấu đi nhưng nội cái vóc dáng và phong độ của bà đã kém xa bà Đức hiện tại rồi. Bà Lệ Hằng hơi thấp, ốm và phức sức bình dị, khuôn mặt xương xương xanh tái mang một vẻ hiem độc và nổi bật nhất là cặp mắt to đen lầy buồn thăm thẳm.

Thấy Tường Linh nhìn mình quá kỹ với vẻ tò mò nơi ánh mắt, bà Lệ Hằng tỏ ra thông minh vượt bậc, bà đã mỉm cười bảo Tường Linh:

- Chắc cô hai lấy làm lạ tại sao tôi có thể lo cho Phi Diệp học đến nơi đến chốn phải không? Có gì đâu tôi đã ướn bằng được sĩ để lấy tiền nuôi nó đấy... Tường Vân bước ra cúi chào, Phi Diệp mỉm cười nhìn nàng.

- Em nên hãnh diện được làm con của mẹ, đây là mẹ anh.

Chỉ một câu đó đủ cho Tường Vân thấy mình chan chứa cảm tình với bà Lệ Hằng, nàng nhìn bà thiện cảm, bà còn tỏ thiện cảm hơn đặt tay lên vai Tường Vân dịu ngọt hỏi:

- Mẹ đâu con? Nghe Phi Diệp về cho hay con và nói tính tiến tới hôn nhân mẹ mừng lắm. Mẹ chỉ mong cho nó có đôi bạn để mẹ tác thành hạnh phúc rồi mẹ lui vô đời sống âm thầm trong một am tu nào đó. Tường Vân dạt dào thương bà, nàng chớp lia cặp mắt:

- Thưa.. mẹ con ở trên lầu sắp xuống tới:

Tường Linh buộc lòng mời khách, Phi Diệp cười bảo người yêu:

- Mẹ cứ sợ nhà nghèo khó tìm vợ cho con. Anh đã thuyết phục mãi mẹ mới dám bước chân đến cửa nhà giàu đó.

Tường Linh mỉm cười vì biết câu nói đó không thành thật, nàng chưa quên ý định bà Lệ Hằng nhờ ông Đức cưới nàng cho Phi Diệp, nàng cười và mời khách:

- Xin bác ngồi chờ một chút cháu lấy nước xong thì mẹ cháu xuống ạ.

Thật ra bà Tường Lan đang ở phòng bên cạnh và qua khe cửa bà nhìn thấy mẹ con bà Lệ Hằng nhưng bà chưa ra vội vì bà muốn nhận xét xem thái độ của mẹ con bà Lệ Hằng đã.

Bà Lệ Hằng liếc quanh không thấy một ai kêu là họ nhà gái cho tiếp, bà hơi buồn, nhưng nghĩ lại họ nhà trai cũng chẳng mời ai theo nên bà bỏ qua mà vui vẻ ngồi ngắm hai cô gái trước mặt.

Lúc ấy bà Tường Lan bước ra, bà Lệ Hằng đưa mắt nhìn Phi Diệp, lòng bà hơi tủi vì vẻ đài các của bà Tường Lan.

Phi Diệp đứng lên bà Lệ Hằng cũng đứng lên chào bà Tường Lan. Bà Tường Linh chào lại khách mà nét mặt có vẻ không vui, bà nhìn mấy người rồi cười gượng nói:

- THưa bà.. bà không có mai dong?

Bà Lệ Hằng đáp:

- Thưa bà.. theo tôi nghĩ hai cháu đã biết nhau thì vụ Ông mai mình có thể bỏ qua. Thưa bà...

Bà Tường Lan hơi khó chịu:

- Thưa bà dẫu các cháu đã quen nhau thì tôi cũng xin bà lo cho đủ lễ, có ông mai vào bữa đi đám hỏi.

Bà Lệ Hằng ngó bà Tường Lan cười:

- Thưa bà ông Đức có thể làm mai dong cho cháu không ạ?

Bà Tường Lan tròn mắt và lộ vẻ vui:

- Thưa được lắm,.. bà cũng quen thân với ông Đức?

Phi Diệp đỏ mặt, lộ vẻ khó chịu nhìn mẹ:

- Con không muốn nhờ đến ông Đức.. Chính chị Tường Linh đã làm mai con với Tường Vân nên thiết tưởng mẹ nói với bác tính chuyện cưới xin theo giản tiện trong gia đình là đủ.

Bà Tường Lan chau mày nhìn Tường Linh, Tường Vân cũng ngó chị:

- Chị hai nói giúp tụi em coi... Tường Linh thở dài nhìn mẹ:

- Mẹ à, theo ý con mẹ nên chiều Tường Vân, con cũng đã phải chiều theo tình yêu của nó.

Bà Tường Lan hỏi:

- Vậy là con cũng không bằng lòng?

Tường Vân biến sắc lộ vẻ giận ra mặt, nàng nhìn mẹ nói mau:

- Xin mẹ cho con được toại nguyện, con xin bỏ phần gia tài của con cho chị Tường Linh hưởng trọn, con chỉ xin mẹ gả, con đi mình không theo anh Phi Diệp thôi. Tường Linh cười lạt ngó Phi Diệp.. Phi Diệp sứt sảng gật đầu:

- Thưa bác, Tường Vân nói đúng ý cháu.. Cháu yêu Tường Vân không phải vì tiền bạc hay thứ gì khác ngoài sự chân thành.

Tường Linh như bị một mũi tên xuyên tim:

- Họ yêu nhau đến thế sao? Phi Diệp anh hùng thế sao?

Tuy nhiên tư tưởng nghi ngờ trong lòng Tường Linh không lung lay. Nàng bực tức âm thầm chỉ vì nàng quyết tìm ra việc phát thịnh giàu có thành linh của Phi Diệp. Phi Diệp nói xong quay nhìn Tường Linh:

- Chị hai làm ơn nói với mẹ dùm hai em đi.

Bà Tường Lan thở dài:

- Nếu hai người thương nhau tới bỏ tất cả chỉ cần có nhau thì tôi cũng ưng chịu. Bà Lệ Hằng mỉm cười:

- Cảm ơn bà chị, đời cô độc nuôi con của tôi chỉ sợ không gây được hạnh phúc hôn nhân cho nó vì thế tôi đã đem cả đời để lo cho nó khỏi thua kém thiên hạ để nó khỏi khổ như mình... Tường Linh và Tường Vân cảm động. Phi Diệp chau mày cười bảo mẹ:

- Mẹ kể lễ chi vậy?

Bà Lệ Hằng cũng cười ngượng ngáp:

- Mẹ thấy chuyện của con xong nên mừng vậy đó.

Bà Tường Lan tuy không ưng ý lắm vụ gả bán này nhưng cũng chịu êm xuôi khi nghe lời nói thành thật của bà Lệ Hằng bà gật đầu nói:

- Vậy là tôi đồng ý, bà nên tính tới chuyện đám cưới cho xong đi.

Tường Linh vội nhìn mẹ:

- Mẹ nên định ngày tháng cho cưới, theo con mẹ nên cho cưới vào dịp Tết tốt nhất. Ý Tường Linh muốn có thời gian chờ nàng tìm hiểu số tiền lớn mà Phi Diệp mua nhà, tậu xe ở đâu mà có.

Phi Diệp đứng lên:

- Việc hứa hôn đã xong, xin mẹ cho con cưới vào tháng tới đây. Tường Linh đồng lòng nói vô:

- Me... chúng con ở bên mẹ chớ có đi đâu xa. Kéo dài lâu lắc nào có ích lợi gì? Trước những lời khẩn khoản ấy bà Tường Lan đành gật đầu:

- Được, con đã nhất quyết như thế thì mẹ sẽ lo cho con như ý, nhưng mà mẹ nói trước sau này sướng khổ rắng mà chịu chớ đừng phiền mẹ nhé.

Bà Tường Lan cười vui sau câu nói... Bà Lệ Hằng biết câu nói ấy thật và xác đáng nên không giận, bà cũng đứng lên theo Phi Diệp mà nói:

- Phải đó bà chị, đời cua cua máy, đời cày cày đào, mình chỉ biết lo cho chúng tới có đôi bạn chúng nó đừng oán hận mình là đủ.

Hai bà chào nhau với ánh mắt thân hơn trước. Tường Vân cung kính đưa bà Lệ Hằng ra xe, lúc ấy lòng nàng thật vui vô cùng không còn lo âu chút nào nữa, tại tâm trí đang sung sướng nên khi Phi Diệp đưa mẹ về Tường Vân hôn hờ chạy vô ôm mẹ tiết lộ bí mật:

- Mẹ, mẹ có biết ông Đức với bà Lệ Hằng quen lớn ra sao không? Ông là ba anh Phi Diệp đó.

Sự bí mật ấy làm cho bà Tường Lan sững sốt, còn Tường Linh khó chịu, nàng chau mày nhìn em gái:

- Em muốn làm cho bác gái bên kia thiệt mạng hay sao mà nói như thế? Em nói với mẹ thì được nhưng đừng bao giờ khoe ra sự đó với ai hết. Bà Tường Lan hỏi nàng:

- Có lẽ bà này là bà lớn phải không? hình như con biết rõ việc ấy?

- Đúng, con biết việc này rõ lắm mới ngăn cản Tường Vân nên để thủng thảng tìm hiểu Phi Diệp đã. Nhưng.. tình yêu đã làm nó mù quáng. Tường Vân sầm mặt nhìn chị:

- Chị cứng cổ nên gạt bỏ tình yêu như thay áo và như vậy tức là chị không yêu nhiều.. Hay là chi... chị khó chịu khi thấy em có hạnh phúc? Bà Tường Lan vội can:

- Thôi chuyện đã xong rồi, còn nói kinh nhau làm gì? Miễn là con hứa không bao giờ khiển trách mẹ cho dầu con có khổ tâm cách mấy sau này. Tường Vân làm thinh, vậy là nàng toại nguyện rồi còn gì? Vậy là cuộc hôn nhân của nàng và Phi Diệp đâu còn gì ngang trái nữa mà than? Tường Linh bỏ lên lầu, Tường Vân nhien mẹ:

- Mẹ yên tâm, con cam đoan là khổ cực mấy con cũng không bao giờ làm phiền mẹ cả.

Bà Tường Lan cũng đâm chán vì sự mê tình của con gái, bà đứng lên:

- Thôi được, mẹ mệt cần nghỉ con đã được như ý đừng nói gì bất kính với chị con nữa.

Nói xong bà quay vào phòng...

Phi Diệp đưa bà Lệ Hằng về, hôm nay bà mới biết cái xe đang đi là xe của chàng, bà hỏi:

- Tiền đâu con mua xe và Tường Vân nói con ở gần bên là nhà nào?

Phi Diệp cười:

- Tiền của Tường Vân là phần riêng của Tường Vân, cái biệt thự sát bên nhà bà Tường Lan đó mẹ.

Vậy là bà Lệ Hằng tin con mình lấy Tường Vân làm vợ vì cả hai yếu tố tình và tiền. Đối với Phi Diệp cũng vậy, lấy Tường Vân chẳng những do tình yêu mà còn là cái bình phong cho thiên hạ hiểu chàng giàu có là do bên gia đình nàng giúp đỡ. Phi Diệp thấy mình thắng được trận này vui lắm, chính mẹ chàng là người biết rõ chàng không có một xu dính túi còn tin hướng gì người khác, chàng nhận định việc chàng yêu Tường Vân là một sự tác hợp cần thiết và hữu lý. Đưa mẹ về tới nhà, Phi Diệp mới nói:

- Con nhất định không nhờ ông Đức, nếu con có phải trở thành một tên cướp để sống đầy đủ ẹ vui lòng thì con cũng làm chứ không muốn phiền đến ông Đức là một người cha bất đắc dĩ đâu mẹ.

Bà Lệ Hằng mỉm cười:

- Đó là điều may cho ông ấy, nếu con nghèo khổ túng thiếu nhất định mẹ không tha ông lâu rồi.

Phi Diệp lấy trong cặp một trăm ngàn đưa ẹ:

- Mẹ lấy trước bấy nhiêu để lo công việc cho con, con sẽ biểu Tường Vân đưa thêm bốn trăm nữa ẹ.

Bà Lệ Hằng đâu biết rằng cho đến bây giờ Phi Diệp mới chịu đưa tiền cho bà để bà tin những số tiền của chàng là do Tường Vân.

Tường Vân cô gái nhu mì khắc hẳn vẻ khôn lanh sắc xảo của chị đã làm bà Lệ Hằng thương mến, bà gạt đầu nhận tiền để lo việc cưới nàng cho con trai duy nhất.

o o o

Suốt đêm Tường Linh bù đầu ngồi suy tính, nàng buồn bực vì sẽ phải để nguyên hồ sơ vụ cướp trả lại cho ông Giám đốc Thanh Tuyền, rồi xin bỏ luôn nghề trinh thám mà nàng rất thích, thật là một sự hèn kém.

Còn một điều nguy hiểm nữa là nếu ông ta giao vụ này ột thám tử khác mà họ tìm ra được thủ phạm chính là Phi Diệp thì nàng còn mang nhục hơn nữa, và biết đâu họ còn kết tội nàng đã che chở cho Phi Diệp vì là em rể. Tường Linh nhủ thầm:

- Phi Diệp chính là người phá hoại danh dự của ta.

Tường Linh lo âu âm thầm kết tội em rể như thế, lòng nàng như lửa đốt khi nghĩ đến cái đám cưới rất gần và nàng sẽ phải bó tay, vô phương cứu em gái ra khỏi bần tình đục ngầu vết nhơ và máu bất lương.

Tường Linh nhất định kêu Phi Diệp là một tên bất lương và nàng đang moi óc tìm thêm một điểm hớ hênh của Phi Diệp, bởi vì Phi Diệp đã để lộ một điểm hớ hênh là không dự đám tang bà Hoàng Yến. Tường Linh suy nghĩ mãi rồi tự nhủ:

- Thùng thăng.. ta không thể thắng hẳn gấp được, ta thử đi tìm một người chứng thứ hai xem.

Tường Linh liền mở hồ sơ các vụ cướp, nàng thấy cô gái con một thương gia tàu bị giết cướp tấp dưng nằm triệu đồng tại góc đường nọ, tên cô gái là Lâm Huê.

Tường Linh lấy bút ghi địa chỉ của Lâm Huê vào sổ tay. Đúng lúc ấy Tường Vân đi qua phòng chị. Nàng ngó vô khe cửa thấy Tường Linh đang làm gì ghi chép trong tập hồ sơ bìa đỏ mà Phi Diệp thường lưu ý nàng liền đẩy cửa vô.

Tường Linh vô tình chỉ quay lại nhìn em rồi tiếp tục cúi đọc lại sự kiện đã xảy ra vụ cướp hôm đó. Tường Vân liếc thấy tên Lâm Huê con gái thương gia Lâm Lý, nàng lấy làm lạ hỏi:

- Chị ghi tên và địa chỉ cô này chi vậy?

Tường Linh thấy em gái tò mò nên mới có ý đề phòng, nàng nói - Không có gì, chị muốn thăm cô ta thôi.

Nói xong Tường Linh đứng lên cất tập hồ sơ vào tủ khóa lại. Tường Vân chỉ nhìn vẻ mặt quan trọng và đóng kín cửa chị đã biết chị dấu diếm hết còn tin mình, nàng làm thinh lui ra và lên qua than thở với Phi Diệp:

- Em và chị Tường Linh càng ngày càng xa lạ anh à, em thấy chỉ mở tập hồ sơ ghi tên và địa chỉ cô Lâm Huê con gái ông Lâm Lý trong Chợ Lớn, em hỏi chỉ ghi làm chi mà chị lật đật xếp lại cất đi làm như hết tin em vậy đó. Phi Diệp chú ý hỏi:

- Em nói tập hồ sơ nào?

- Tập hồ sơ vụ cướp có bà Hoàng Yến đó, chỉ ghi địa chỉ cô Lâm Huê và nói sẽ đến thăm cô ta.

Phi Diệp đã nhớ ra cô gái mang cái tên Lâm Huê đó, chàng quay đi dấu vẻ biến đổi trên mặt. Đồng thời lòng chàng như nổi sóng, chàng ráng bình tĩnh lấy giọng ôn tồn bảo Tường Vân:

- Chỉ không tin em thì thôi, em đừng hỏi gì về công việc của chị nữa. Mong sao việc cưới xin xong xuôi anh đưa em đi chơi xa là yên hết.

Tường Vân dựa vào Phi Diệp, nàng quên tất cả sự bức mình do chị tạo ra, cặp mắt long lanh với nụ cười vui nàng sẽ gạt đầu nũng nịu:

- Phải đó anh, em chỉ biết anh yêu thương em, đem hạnh phúc cho em, chúng ta sống với nhau là đủ.

Tuy Phi Diệp nói ngoài miệng bảo Tường Vân không chú ý đến Tường Linh nữa nhưng chính chàng lại muốn biết Tường Linh có nhà không, chàng khéo léo hỏi người yêu:

- Em qua đây chị hai biết không?

Tường Vân đáp:

- Chị Tường Linh đang sửa soạn đi nên đâu để ý đến em. Phi Diệp gạt đầu ôm vai người yêu:

- Nhưng chắc cả má và chị hai đều không muốn em qua đây trước hôm cưới vậy em nên về. Anh cũng cần về nhà để lo với mẹ việc cưới hỏi. Tường Vân bịn rịn:

- Nhưng em nhớ anh, anh cho em biết chừng nào chúng ta gặp nhau? Phi Diệp gạt đầu:

- Được, anh sẽ về đây gặp em mỗi ngày vài giờ, bây giờ anh phải đi công việc em đừng trông đợi.

Phi Diệp nói rồi tiễn Tường Vân ra cửa, sau đó chàng lật đật về nhà thay đồ lấy xe đi, chàng cần tìm hiểu xem Tường Linh đang chia sẻ tên điều tra qua Lâm Huê cách nào, chàng đã biết người con gái mà chàng

giữt một cặp táp chứa năm triệu bạc là con của thương gia Lâm Lý một tỷ phú ở Chợ Lớn từ sau bữa báo đăng.

Phi Diệp dư dả tiền bạc sống suốt đời nên sau ba vụ cướp chàng giải nghệ. Lẽ ra chàng sẽ ăn chơi vung vãi để báo thù Tường Linh thì chàng lại yêu Tường Vân chân thành.

Tình yêu chân thành này bắt nguồn tại Tường Vân yêu chàng thành thật, bây giờ chàng muốn yên sống với người yêu của mình nhưng chàng phải làm đủ cách để chôn lấp cái quá khứ cướp bóc của mình thì mới mong tránh được tù tội và yên ổn sống với người yêu. Khi đi ngang qua nhà thương gia Lâm Lý, Phi Diệp thấy xe của Tường Linh đậu đó, tự nhiên chàng tức giận vô cùng.

- Ta cướp của nhà giàu, không vì sự mất mát đó mà gia đình họ đau khổ, những kẻ ta cướp đều là tỷ phú, ta chỉ chia chác của họ chút ít đối với họ không thấm thía vào đâu. Ta cần làm lại cuộc đời ẹ ta sung sướng mà lìa bỏ ý nghĩ oán thù cha tạ Ta cần đem hạnh phúc cho Tường Vân là em nàng. Nàng có thiệt hại gì trong vụ này mà cứ nhất định tìm ra thủ phạm, mong muốn hại ta trước khi cử hành hôn lễ với Tường Vân.. Thật là đáng giận..

Thật ra Tường Linh muốn em gái đừng làm vợ một tên cướp để sau này khỏi khổ vì hậu hoạn. Phi Diệp chỉ hiểu theo địa vị của chàng, chàng không đặt mình vào địa vị khách quan của Tường Linh cho nên hẳn học khi thấy xe Tường Linh đậu ở đây.

Phi Diệp đã biết Tường Linh tìm Lâm Huê để làm gì rồi, chàng lo âu vì phen này mà Lâm Huê chỉ định nghi chàng là thủ phạm thì rất nguy cho chàng. Phi Diệp chạy qua nhà ông Lâm Lý với mối lo nghĩ suy tính mông lung, đến nhà hàng Arc En Ciel chàng ghé vô đó ngồi kêu cà phê uống để tính nước đôi phỏ.

Lần này chàng không thể dùng kế đã dùng với Hoàng Yến vì có những đêm dài chàng nhớ tới con bé Hoàng Lan mà hối hận ăn ngủ không yên:

- Kẻ chết là hết.. Nhưng tội nghiệp những đứa trẻ sống không me...

Phi Diệp khó nghĩ thực, chàng suy tính và cố tình nhớ khuôn mặt Lâm Huê xem cô ta xấu hay đẹp và cỡ bao nhiêu tuổi, bởi vì bữa chàng giữt cái cặp chàng đâu có thì giờ ngắm kỹ khuôn mặt cô ta bằng ngắm cái cặp đựng đầy tiền.

Lúc ấy tinh thần chàng chỉ chú trọng đến số tiền năm triệu mà cô Lâm Huê mới lãnh ở ngân hàng ra chớ không hề chú ý xem cô ta là ai.

Giờ đây Phi Diệp ngồi nhâm nhi tách cà phê nóng trong nhà hàng lạnh, để trí não mông lung suy tính lối thoát.

- Hừ, mình có ba nạn nhân, một đã êm.. Còn hai, nếu Tường Linh cứ nhất định khai thác không chịu buông tha tức Tường Linh chính là thủ phạm tạo nên cái chết của họ chớ không phải tại ta.

Đứng lên với dáng điệu quả quyết, Phi Diệp vui vẻ ra xe, thái độ ung dung không ai có thể nhìn mặt mà tưởng tượng ý nghĩ sát nhân đang xâm chiếm trí óc chàng. Đến gần nhà ông Lâm Lý, Phi Diệp không thấy xe Tường Linh chàng mới ghé một nhà điện thoại gần đó kêu đến:

- A lô xin cho tôi nói chuyện với cô Lâm Huê.

Đó là một cách dò đường, chàng muốn biết Tường Linh đã nói gì với Lâm Huê Từ đầu giây đăng kia trả lời:

- A lộ. tôi là thư ký, ông chờ một chút tôi kêu cô ấy.

- À, cô thư ký đây à, cô khoan cúp máy nhé, cho tôi hỏi thăm cô Tường Linh còn đó không?

19. Chương 19

Cô thư ký vui vẻ trả lời:

- Thưa ông, cô ấy mới về chừng mười phút.

Phi Diệp nói:

- Tôi là bạn thân của cô Tường Linh, tôi có hẹn đến đó cùng một lượt nhưng mắc kẹt thành ra cô ấy về rồi, tôi thật có lỗi quá cô có thể nào cho biết cô Tường Linh tính với cô Lâm Huê tới đâu rồi không?

Có tiếng cô thư ký nhỏ nhẹ thấp giọng hỏi:

- Chuyện vụ cướp phải không? Phi Diệp mừng thầm:

- Phải đó cô.

- À, chuyện đó hình như cô Tường Linh đã biết thủ phạm rồi. Phi Diệp mím môi:

- Hừ, Tường Linh xấu thật, nàng cố tình không ăn được muốn đập đổ đây mà.. Phi Diệp cảm hờn hỏi:

- Đúng.. nhưng chuyện ấy ra sao cô?

Cô thư ký đáp:

- Hình như cô Tường Linh có hẹn cô Lâm Huê ở đâu đó, tôi không chú ý nghe, ông muốn gặp cô không? Chờ tôi lên lầu kêu xuống.

Phi Diệp vội nói:

- Thôi cảm ơn, tôi đến nhà cô Tường Linh đây, tôi hỏi cô ấy được rồi.

Phi Diệp toan cúp máy nhưng vội hỏi tiếp:

- Chắc cô Lâm Huê đang sửa soạn đi đâu phải không cô?

- Dạ phải.. thôi chào ông, tôi cũng về đây hết giờ làm việc rồi. Cô thư ký dễ thương cúp máy, Phi Diệp cười buồn quay qua cảm ơn chủ nhà rồi ra xe. Chàng vô cùng bối rối vì chưa biết làm quen Lâm Huê bằng cách nào, chàng hiểu không phải với đàn bà nào cũng dùng được kế như đối với góa phụ Hoàng Yến là kẻ đang khao khát tình yêu.

Phi Diệp không còn tin ở mãnh lực của đôi mắt tình tứ của mình có thể thôi miên một cô gái mau chóng như đối với bà Hoàng Yến. Chàng ráng moi trí tìm một cách ngăn cản không cho Lâm Huê bị Tường Linh nhồi sọ để cô ta có thể nhận ra chàng khi gặp nhau.

Một lát sau Phi Diệp tự nhủ:

- Mình không thể chậm trễ hơn Tường Linh được, bây giờ mình phải tìm hiểu xem thường ngày Lâm Huê đi đâu rồi sau đó mình mới tìm gặp cô ta một cách bất ngờ được.

Phi Diệp vạch sẵn chương trình hành động trong trí rồi ung dung ra xe về nhà bà Lệ Hằng. Việc này cần có Lâm phụ giúp, chàng về gặp Lâm thì nói:

- Anh muốn làm quen với cô Lâm Huê con ông Lâm Lý, bây giờ em giúp anh điều tra xem hằng ngày cô ta làm gì đi những đâu và cho anh biết tin gấp. Lâm hỏi:

- Cô con gái ông Lâm Lý thì em biết rõ, khi trước em thường vô Chợ Lớn lấy sữa tươi mỗi ngày. Cô ta quá lứa và không đẹp nên bọn thanh niên hay chọc ghẹo dữ lắm.

Phi Diệp mừng rỡ:

- Em nói sao? Em biết cô Lâm Huê?

Lâm gật đầu cười:

- Cô ấy là con nhà giàu lớn mà ế chồng làm gì tụi em không biết.

- Tại sao cổ ế chồng?

- Tại cổ giàu nên kén chọn đủ điều kiện mới lấy nhưng cổ lại không hiểu rằng nếu đủ điều kiện thì họ kiếm vợ đẹp khó chi mà lại lấy một người như cô ấy. Phi Diệp cười:

- Xấu nhưng giàu thì cũng có người ham mà lấy cô ấy chứ. Lâm giải thích:

- Khốn nỗi những đứa ham tiền của thì cô ấy lại chê, nào không địa vị nào nghèo mà ham...

Phi Diệp gật đầu:

- Vậy khó có chồng là phải nhưng kệ cô ấy, anh muốn quen cô không phải để cưới làm vợ đâu. Em hãy kể những thói quen và thời giờ của cô ấy cho anh nghe coi. Lâm nói:

- Cô ấy thường ngủ tới chín mười giờ dậy, ăn sáng rồi ba giờ chiều mới ăn cơm, sau đó cô ấy đi đâu mới đi. Buổi chiều cô thường đi đánh quần vợt và sáng thứ hai cô mười giờ cô thường đi hồ tắm.

Phi Diệp sáng mắt hỏi:

- Sáng thứ hai tức là sáng mai? Cô hay đi hồ tắm nào?

- Hồ tắm ở đường Tự Do đó, anh tính làm quen với cô thật à? - Thật nhưng, anh dặn em không ột ai biết việc anh làm quen với cô ta nghe chưa.

Lâm gật:

- Anh đã dặn thì cạy rằng em cũng không nói.

Phi Diệp móc túi đưa cho Lâm năm ngàn:

- Em cầm lấy mà xài, hết anh cho nữa.

Lâm cười:

- Lúc này anh giàu dữ đa.

Phi Diệp cũng cười vỗ vai Lâm:

- Em quên anh sắp có vợ giàu à? Tường Vân có cửa riêng nhiều lắm, nàng mua xe và biệt thự bên cạnh nhà cho anh nhưng dấu mẹ và chị nàng.

Như vậy là Phi Diệp đánh lạc hướng cả Lâm luôn. Khi Phi Diệp ở nhà mẹ ra thì chàng đã có chủ định. Chàng sắp đặt một chương trình hành động trong trí vì biết với Lâm Huê chàng khỏi sát nhân và khỏi lo Tường Vân ghen tuông.

Ngày sáng hôm sau là ngày hồ tắm thay nước, Phi Diệp đã có mặt ở đó từ 9 giờ. Mãi chín giờ rưỡi chàng mới thấy Lâm Huê xuất hiện, nàng xách đồ vô phòng thay áo tắm.

Phi Diệp ngồi bên hồ tắm, chiếu ánh mắt vô cửa phòng nơi đó Lâm Huê đang thay đồ. Lâm Huê bước ra với cái áo tắm đỏ và thân hình hơi gầy, Phi Diệp nhìn nàng đắm đắm. Thấy chàng đẹp trai như một tượng lực sĩ nhìn mình mỉm cười, Lâm Huê bối rối một chút rồi lên cầu phóng.

Phi Diệp đến sau lưng nàng, Lâm Huê phóng xuống nước, Phi Diệp thấy nàng không được uyển chuyển lắm. Chàng mỉm một nụ cười và phóng xuống nước bơi đến gần nàng.

Ở chốn này họ làm quen nhau không lâu, Phi Diệp bơi đến bên Lâm Huê khen ngợi:

- Cô phóng xuống khá đẹp, nếu có người chỉ dẫn cô sẽ mau tiến bộ hơn. Lâm Huê là cô gái vô duyên ít được con trai theo khen nịnh hoặc có thì chỉ là những thanh niên vô tài ghẹo chơi mà thôi. Khi thấy Phi Diệp là một người đẹp trai toàn diện có nụ cười duyên dáng, cặp mắt tình tứ và mở lời êm dịu với mình, Lâm Huê chan chứa cảm tình, nàng cười và nói với Phi Diệp bằng giọng khá thanh tao:

- Ông khen thật?

Phi Diệp gật đầu:

- Thật chứ, nếu cô không tin tôi chỉ dùm cho. Mời cô lên bờ coi tôi xuống nước sẽ thấy có nhiều kiểu đẹp và tập cho thân mình uyển chuyển, sau đó còn có cách tập cho cô có một thân thể cân đối như ý muốn nữa.

Lâm Huê mừng rỡ bơi vô bờ:

- Vậy thì em lên bờ xem ông biểu diễn nhé.

Chỉ chờ có thế Phi Diệp liền may mắn bơi cầu. Nhào xuống nước với ba bốn kiểu thật đẹp vì bơi lội và nhào phóng trên mặt nước là sở trường của chàng xưa nay. Lâm Huê vỗ tay khen tặng làm cho bao người

có mặt ở đó leo lên bờ đứng thưởng thức nghệ thuật nhào lộn xuống nước của Phi Diệp. Sau một hồi biểu diễn Phi Diệp đến bên Lâm Huê với nụ cười tươi và ánh mắt tình tứ nhìn nàng:

- Mời cô thử coi.

Lâm Huê bẽn lẽn đứng lên tiếp chàng, trái tim cô gái quá lứa đã vô cùng hồi hộp vì chàng rai thanh lịch trước mặt. Một cuộc làm quen tự nhiên như thế làm sao Lâm Huê có thể ngờ được chàng cố ý, nhất là sau khi tắm xong Phi Diệp lịch sự hỏi xin đưa về, Lâm Huê nói:

- Em có xe riêng, cảm ơn ông, nhưng tối nếu có rảnh mời ông đến nhà em chơi. Phi Diệp làm bộ sững sốt và ngần ngại khi Lâm Huê đưa địa chỉ:

- Trời... vậy ra cô là con ông tỷ phú Lâm Lý đó ư? Tôi e đường đột quá. Lâm Huê vội nói như sợ mất chàng:

- Không có gì khác cả khi em là con nhà tỷ phú đâu anh, em hân hạnh được quen anh và mong anh cho em được làm bạn.

Và nàng ngập ngừng:

- Bạn sơ giao cũng được... Lâm Huê nói và lộ vẻ lo âu rất tội nghiệp, Phi Diệp lúc đó mới vồn vã:

- Đâu dám coi cô là bạn sơ giao, cô đã có lòng thương mến thì tôi xin vui lòng nhận tình bạn của cô.

Lâm Huê sung sướng đưa tay bắt tay chàng xiết chặt:

- Em thành thật cảm ơn anh và xin anh đừng kêu em bằng cô nữa.. Tuy em đã lớn nhưng.. Chắc cũng còn kém anh nhiều và em chưa.. Phi Diệp hỏi khéo léo:

- Năm nay em bao nhiêu mà kêu là lớn?

Lâm Huê đáp:

- Em hăm sáu tuổi anh ạ.

Phi Diệp cười:

- Như vậy là em kém anh ba tuổi lận, làm em anh là phải rồi.

Lâm Huê tươi nét mặt:

- Em chịu gấp, anh cho em biết tên anh đi.

- Phi Diệp...

Và hai người chia tay vui vẻ, Phi Diệp nghĩ thầm:

- Vậy là xong rồi, nếu Tường Linh có muốn nhờ vả bắt cô ta nhận mình là kẻ bắt lương cũng không được nữa. Ngày mai cô ta sẽ phải tìm mình như ý mình muốn. Phi Diệp lái xe đến tiệm ăn Thanh Vị ngồi ăn một mình với vẻ bình an thích thú sau đó mới về nhà riêng nghỉ ngơi, lòng tự nhủ:

- Mình gặp những việc may mắn suông sẽ quá, ai ngờ thằng L lại biết rõ cô LH để ta khỏi phải mất thì giờ, xem đủ biết thời ta đang gặp may, chẳng ai hại ta được mà lo.

Khi chiếc xe của Phi Diệp về tới đã có hai cặp mắt ở trên lầu bên kia nhìn xuống, cặp mắt của TV thì mừng vui, còn cặp mắt của Tường Linh sáng long lanh một cách đe dọa.

Hôm qua Tường Linh cũng đến nhà ông Lâm Lý lần nữa liên lạc với Lâm Huê về việc điều tra vụ cướp nhưng Lâm Huê không có nhà. Nàng nói chuyện với ông Lâm Lý và cô thư ký một lát rồi về.

Sáng nay Tường Linh kêu điện thoại người ta cho biết cô Lâm Huê đi hồ tắm nên nàng không đến, cho đến giờ này khi thấy Phi Diệp về cất xe nàng biết chàng sẽ còn ở nhà lâu nên vô kêu điện thoại cho LH ngay.

- A lô, cho tôi nói chuyện với cô Lâm Huê, tôi là nữ thám tử Tường Linh đây. Tường Linh nghe đầu giây đằng kia trả lời:

- Xin cô chờ một chút tôi kêu cô hai.

Biết Lâm Huê có nhà, Tường Linh dọn sẵn cuộc nói chuyện, một lát sau từ đầu giây đằng kia có tiếng người hỏi Tường Linh:

- A lô, tôi là Lâm Huê đây, cô Tường Linh còn đó không?

Tường Linh vui vẻ:

- Tôi chờ đây, hôm qua tôi có trở lại thăm cô nhưng cô đi vắng. Từ đầu giây đằng kia tiếng Lâm Huê trả lời cũng kỳ lạ, có lẽ tại lòng nàng đang vui vì cuộc gặp gỡ sáng nay, tim nàng đang bồi hồi rung động vì hình bóng người trai đẹp lịch thiệp nên nàng trả lời Tường Linh:

- Ồ.. cô Tường Linh, cô kiếm tôi có việc gì vậy?

Tường Linh nói:

- Tôi nôn nóng muốn gặp cô để nhờ tiếp sức điều tra au ra vụ cướp, chắc cô cũng nóng muốn tìm ra thủ phạm lắm phải không?

Lâm Huê cười vui qua ống điện thoại:

- Ồ tôi mất có vài triệu cũng không bận tâm lắm, người còn là quý rồi.. Nhưng cô muốn gặp tôi lúc nào cũng được, tôi sẵn sàng. Tường Linh chau mày:

- Nói như cô thì vụ này có thể bãi nại khỏi phiền đến chúng tôi.. Nhưng nếu tôi đã tìm thấy manh mối thủ phạm thì sao?

Giọng Lâm Huê nói với vẻ ngạc nhiên:

- Cô đã có manh mối thủ phạm à?

Tường Linh gật đầu:

- Tôi muốn mời cô đến nhà chơi rồi sau đó nếu có thể chúng ta cùng đến gặp thủ phạm được không?

Lâm Huê cũng như những cô gái khác thích tò mò và nhất là nàng ở không, không có việc gì bận rộn, đối với LH việc đến chơi với một thám tử để tìm ra kẻ đã cướp giật của nàng là một cái thú chứ không phải vì vấn đề cần đòi lại năm triệu. Nàng sốt sắng bảo Tường Linh:

- Được lắm, tôi sẽ đến cô vào lúc 12 giờ 30.

Tường Linh nhìn đồng hồ tay, còn mười lăm phút nữa, nàng nhận lời hẹn. Dĩ nhiên giờ này Phi Diệp mới tắm xong và nằm nghỉ, lúc này chàng ăn sớm cho tiệnn chờ hôm nào cũng phải cỡ một giờ trưa chàng mới ăn xong và ngủ được.

Tường Linh nhìn qua sân bên kia thấy im lìm nàng yên chí chờ đợi Lâm Huê. Lúc ấy vì có Tường Linh và mẹ ở nhà hơn nữa gần giờ ăn trưa nên TV chưa dám qua với Phi Diệp, nàng nằm trong phòng đọc báo phụ nữ cũng như Phi Diệp đang theo dõi tin tức ở một tờ báo hằng ngày.

Tường Linh thấy hơn mười hai giờ thì có ý chờ Lâm Huê, khi nghe tiếng còi xe, nàng chạy ra mở cửa đón tiếp Lâm Huê.

Sau những câu chào hỏi xã giao Tường Linh xiết chặt tay Lâm Huê dẫn vô nhà và nói câu mở đầu:

- Tôi muốn giúp cô tìm thủ phạm vụ cướp cho lẹ và để hoàn thành công việc đầu tiên của cấp trên giao, xin cô giúp lại tôi bằng cách tường thuật tỉ mỉ những sự kiện xảy ra.

Hai người ngồi vô ghế, Lâm Huê nói lại cho Tường Linh nghe đầu đuôi:

- Tôi bị theo dõi lúc nào không hay nhưng tôi vừa ở ngân hàng ra với cái cặp đầy tiền đem về cho cha tôi trả lương công nhân, chợt một thanh niên ở băng sau nhô lên với mũi súng dí vào lưng bắt tôi nhìn thẳng và đưa cặp tiền. Tôi sợ quá nên đưa cặp tiền cho hắn, hắn chồm lên bẻ cong cái kính soi phía trước làm cho tôi không thể thấy đằng sau rồi hắn nhảy xuống và cấm tôi không được quay đầu lại, nên khi hắn rút êm ra xe Honda lúc đó tôi mới giật mình quay nhìn lại hắn và thấy hắn vọt xe chạy tôi mới la cầu cứu thì đã muộn rồi.

Tường Linh chau mày:

- Sao lúc hấn mở cửa xuống xe cô không kêu?
- Lúc đó tôi run quá hơn nữa hấn làm rất nhẹ nhàng nên tôi tưởng hấn còn mở cặp coi tiền lại.

Tường Linh nói:

- Cô thử nhớ coi hình thù tên cướp đó ra sao, có thể nào cô nhận diện được hấn chút đỉnh không?

Lâm Huê sốt sắng nói:

- Tôi nhớ khuôn mặt trông nghiêng của hấn tuy có đeo mặt nạ đen nhưng đẹp trai, đường mũi của hấn có thể tôi nhận ra. Nhất là lúc hấn ở sau tôi ngửi thấy một mùi hương như thứ dầu thơm dịu ngọt.

Tường Linh mỉm cười:

- Đi ăn cướp ai còn sức dầu thơm, cô nhớ lại xem?

Lâm Huê cũng cười:

- Tôi cũng nghĩ như cô tôi cho rằng mùi thơm ở áo y là một thứ mùi đàn ông dễ chịu đó thôi.

Tường Linh ửng hồng hai má nhưng rồi chau mày, nàng chưa quên cái mùi đàn ông quyến rũ khi Phi Diệp ôm nàng hôn những nụ hôn tạm biệt đằm đuối lúc hai người mới yêu nhau. Lâm Huê hỏi:

- Hình như cô suy nghĩ gì? Cô có thấy sự nhận xét của tôi đúng không?

Tường Linh bàng hoàng tê tái vì nhớ kỷ niệm tình yêu, chợt giật mình nói:

- Tôi nghĩ là có lý, nhưng làm sao cô gặp được y để mà đứng sát gần nhớ lại mùi da thịt ấy.

Lâm Huê chợt reo lên:

- Đúng, cô hay lắm, phải gọi đó là mùi da thịt mới đúng. Tôi thấy y cũng chưa bằng tôi ngửi được cái mùi da thịt đặc biệt ấy.

Tường Linh mỉm cười:

- Cô có thể lên lầu chơi cho có gió không chúng ta đem ghế ra lan can ngồi át.

Lâm Huê cười:

- Gần giờ ăn cơm trưa ai lại ra lan can ngồi bao giờ?

Tường Linh nghiêm nghị:

- Thật ra tôi muốn chỉ một người cho cô thấy. Người đó ở bên cạnh nhà tôi và là hướng mát không chói nắng. Giờ này hấn đang ở nhà. Tôi nghĩ có lẽ hấn phải ra đi ăn trưa nên mới mời cô đến giờ này để thấy hấn. Tường Linh không biết Phi Diệp đã ăn rồi nàng cố mời Lâm Huê lên lầu và nghe vậy Lâm Huê cũng muốn biết kể tình nghi mà Tường Linh đã nói nên nàng theo Tường Linh ngay.

Cửa nhà Phi Diệp khóa chặt, cánh cửa sổ cũng khóa kín vì chàng đang ngủ, chỉ có cái xe hơi đậu trong sân, cổng vào thì khóa một vòng xích cẩn thận. Tường Linh chỉ qua bên đó nói:

- Tôi tin hấn sẽ đi ăn cơm trưa, chúng ta ráng đợi một chút.

Nhưng nàng ngạc nhiên hết sức khi Lâm Huê kêu lên:

- Ủa, anh Phi Diệp ở đây ư? Đúng là xe của anh mà?

Tường Linh chưng hửng lạ kỳ nhìn Lâm Huê:

- Cô quen chủ xe này?

Lâm Huê bẽn lẽn đỏ hồng hai má, và một niềm hãnh diện đưa lên mặt nàng, nàng muốn cho Tường Linh biết rằng không phải nàng xấu xí không có bạn trai nên gặt đầu liền:

- Anh là bạn tôi mà..

Lần thứ hai Tường Linh như té từ cung trăng xuống:

- Ủa lạ,, cô là bạn của Phi Diệp? Lâm Huê hơi vênh lên:

- Có gì lạ đâu cô, chẳng lẽ tôi không có bạn trai?

Biết cô gái xấu xí này tự ái, Tường Linh nói:

- Tôi lạ vì bà Hoàng Yến nhận anh ta là anh, còn cô nhận là bạn, tại sao lại có sự kỳ lạ vậy.

Lâm Huê chau mày:

- Bà Hoàng Yến là ai? Sao lại kỳ lạ chớ?

Tường Linh nói tuột ý nghĩ của mình:

- Lạ kỳ là vì bà Hoàng Yến và cô đều là người đã bị cướp và đều nhận là quen biết Phi Diệp. Cô quen anh ta lâu chưa?

Không hiểu sao Lâm Huê lại nói dối:

- Lâu rồi, chúng tôi thường đi hồ tắm với nhau. Tường Linh càng kinh ngạc:

- Cùng đi hồ tắm, lâu chưa?

Lâm Huê lại nói dối vì nàng không muốn cho cô gái đẹp trước mặt biết nàng chỉ mới là bạn sơ giao của chàng trai thanh lịch:

- Lâu rồi trước ngày tôi bị cướp lận. Vậy là bao nhiêu ý nghĩ tìm thấy trong cuộc điều tra về Phi Diệp lại sụp đổ, Phi Diệp thật tốt số đắc thời vậy.

Tường Linh ngồi lì đi nhưng sau những phút huênh hoang vì sĩ diện vì muốn thỏa tự ái, chính Lâm Huê lại thắc mắc:

- Mình láo quá, biết đâu cô thám tử này có lý do. chính ta phải điều tra xem hẳn là ai vì ta mới biết hẳn sáng nay...

Lâm Huê đã có chủ định nên chào Tường Linh về:

- Tôi có quen anh Phi Diệp vậy chắc khỏi chờ ảnh đi ăn để nhận diện, tôi cảm ơn và xin phép cô tôi về cho cô còn ăn cơm.

Tường Linh còn vẻ ngỡ ngàng, nàng không ngờ vẻ ngỡ ngàng ấy làm cho Lâm Huê hiểu lầm và ác cảm:

- Bộ cô ta tưởng mình xấu xí thì không có bạn trai nào đi chơi với mình sao? Và nàng cười gượng bắt tay Tường Linh:

- Thành thật cảm ơn sự cố gắng của cô.

Tường Linh chau mày:

- Tôi xin tiễn cô ra xe và tôi đề nghị với cô nếu cô không lưu ý đến vụ án này thì cô nên bãi nại cho xong.

Lâm Huê cười:

- Tất cả sẽ chìm trong quên lãng cô đừng lo.

Giữa hai cô gái, cô nọ thấy cô kia khó thương, Tường Linh nghĩ:

- Cô ta ý giàu kiêu hãnh thấy ghét, nhưng sao cô ta lại quen Phi Diệp kia?

Lâm Huê thì ra xe với nụ cười mỉa mai trên môi:

- Dầu xấu ta cũng đủ điều kiện để có một bạn trai như Phi Diệp và chỉ có một mình chàng đã đến thì ta không thể cho chàng lui khỏi đời ta được.. Hừ, nếu sự nghi kỵ của Tường Linh là đúng sự thật thì chàng sẽ phải là chồng ta không sai chạy đi đâu được.. Đây là dịp may bằng vàng cho ta.

Lâm Huê liếc vô nhà Phi Diệp khi xe chạy qua và nàng tính vào khoảng ba bốn giờ nàng sẽ trở lại đây thăm Phi Diệp.

Đi làm quen được với Lâm Huê, Phi Diệp tin rằng mọi chuyện sẽ êm xuôi, nhờ Lâm Huê biết mình rồi sẽ không còn sưng sốt và ngắc kỷ phút đầu theo sự tố cáo của Tường Linh nữa, do đó chàng ngủ một giấc thật ngon lành quên hết bao lo âu mệt mỏi.

20. Chương 20

Bốn giờ chiều Phi Diệp mới dậy tắm xong chàng ra trước gương chải đầu với hy vọng Tường Vân sắp qua. Chợt nghe tiếng còi xe bóp kêu ngoài cổng Phi Diệp ngạc nhiên buông lược chạy ra. Khi thấy Lâm Huê chàng chưng hửng, Lâm Huê ngồi trên xe nở nụ cười với chàng.

- Anh Phi Diệp... mở cửa cho em đem xe vô chớ.

Phi Diệp nhìn nụ cười đó mõi đỡ lo, chàng đã tưởng Lâm Huê hướng dẫn thám tử tới theo sự thúc đẩy của Tường Linh. Chàng mở cổng cho Lâm Huê lái xe vô sân như đã quen thuộc, quả nhiên chàng thấy cả hai chị em Tường Linh đều đứng ở cửa sổ phòng họ nhìn xuống với ánh mắt đăm đăm.

Phi Diệp mỉm cười sẽ nghiêng đầu như chào Tường Linh, nụ cười đắc thắng ấy làm cho Tường Linh tự ái chau mày, nàng đóng mạnh cửa biểu lộ sự bức tức cao độ. Tường Vân ngẩn ngơ nhìn xuống muốn biết cô gái ăn mặc sang trọng lái xe Peugeot 404 kia là ai.

Phi Diệp dơ tay chào Tường Vân với cái hôn kín đáo cho nàng yên tâm rồi mới mời Lâm Huê vô nhà.

Lâm Huê xách bóp đi nhõm nhảnh tình tứ liếc chàng hỏi:

- Anh quen nhà bên đó à?

Phi Diệp gật đầu:

- Cô đứng ở cửa sổ trái thường hay sang anh chơi lắm.

Phi Diệp tính nói thật Tường Vân là vị hôn thê sắp cưới, nhưng vì còn muốn giữ cảm tình và tạo hy vọng cho Lâm Huê nên lại thôi, thấy Lâm Huê tự đi tìm mình, Phi Diệp đã nghi nàng thích mình chàng sợ nói thẳng ra mình sắp cưới vợ nàng có thể tuyệt vọng mà ghét mình thì uống phí công lao làm quen.

Vừa đi bên Lâm Huê, chàng vừa hỏi:

- Sao em biết nhà anh ở đây?

Lâm Huê cười:

- Bí mật mà... Anh ở rộng quá há, một mình à?

Phi Diệp nheo mắt đùa:

- Một mình... nhưng lâu lâu cũng có hai mình.

Lâm Huê nhìn chàng bằng đôi mắt có đuôi:

- Em có quyền ở lại chơi một buổi không?

Phi Diệp cười:

- Hân hạnh lắm chớ.

Lâm Huê ngấm nụ cười và sống mũi của chàng. Khi chàng quay nghiêng nàng thấy vài nét quen thuộc nên ôn nhớ lại những lời Tường Linh đã cho biết, nàng đi sát Phi Diệp và ngấm chàng hoài.

Phi Diệp bắt gặp tia mắt suy tư của Lâm Huê thì lo âu, chàng lấy vẻ bình tĩnh bảo nàng:

- Em ngồi chơi.. em uống nước gì để anh lấy?

Lâm Huê đang suy tư giật mình cười:

- Em không uống đâu.. Đi qua đây ghé thăm anh một chút thôi. Phi Diệp muốn ghi một cảm tình sâu đậm nên bạo dạn đến ngồi lên tay ghế và vuốt tóc nàng:

- Anh không ngờ được em đến thăm. Mừng quá.. anh đang cô đơn lắm.

Lâm Huê quay qua ngược nhìn chàng cặp mắt long lanh, chợt từ quần áo Phi Diệp đưa ra một mùi thơm đàn ông gây gây quen thuộc. Lâm Huê chau mày sẽ gần mặt lại, gần hơn chút nữa, nhắm mắt hít nhẹ nhẹ.

Sự nhận định bằng khứu giác của nàng mạnh mẽ thật, hôm đó chỉ một chút gió ngược cho nàng ngửi thấy mùi mồ hôi của kẻ cướp tiền mình và nhớ mùi đó mãi. Hôm nay mùi mồ hôi đó đang phảng phất trở lại theo hơi thở nhẹ nhàng của nàng.. Xác thực không sai, Lâm Huê vùng mở mắt nhìn Phi Diệp và nở một nụ cười bí hiểm.

Phi Diệp chợt dạ nhưng cũng nở nụ cười hỏi nàng:

- Em ngó anh kỳ vậy, có chuyện gì đó?

Lâm Huê sẽ nhắm mắt ghé vào tai chàng hít nhẹ:

- Em đã tìm thấy một chứng tích quen thuộc cho thấy anh không lạ với em. Phi Diệp hồi hộp, chàng vội kéo tay Lâm Huê và ôm nàng đại, trong khi Lâm Huê còn bàng hoàng chàng đặt mau lên môi nàng một nụ hôn.

Chàng thấy rõ cơ thể Lâm Huê run trong tay mình và hiểu rằng nàng đã chấp nhận trong sung sướng nên hỏi:

- Em nói sao, anh quen với em à?

Lâm Huê nhìn chàng tình tứ và sẽ lắc đầu mỉm cười:

- Có lẽ em quen anh từ kiếp trước.. Vì thật tình em thấy anh rất quen, không thể nào quên.

Phi Diệp chỉ nghe giọng ồm ồm ở đó mà ngầm hiểu Lâm Huê đã quen chàng trong trường hợp nào, nụ cười bí ẩn của nàng đã tố cáo sự đó.

Cổ nén nổi bắn loạn, Phi Diệp diu Lâm Huê trong tay và sẽ xoa nhẹ bờ vai:

- Lâm Huê. em là người con gái có duyên thăm.. anh.. anh mến em lắm. Lâm Huê ngược nhìn Phi Diệp:

- Còn em.. em yêu anh. Người ta bảo em anh là tên cướp.. Nhưng đối với em nếu đó là sự thật thì em vẫn yêu và còn tặng thêm anh vài triệu nữa. Nói thế cho anh hiểu em đã yêu anh hơn bất cứ thứ gì trên đời, anh nghĩ sao?

Người ta là ai Phi Diệp dư biết, chàng tái người khi nghe LÂM HUÊ dám nói thẳng điều đó với mình, chàng cười gượng và bảo Lâm Huê.

- Anh không hiểu em nói gì, nhưng anh yêu em là đủ dầu anh đã có vị hôn thê. Lâm Huê chau mày:

- Anh đã có vị hôn thê à? Ai đâu?

Phi Diệp nói thật:

- Tường Vân.. cô gái đứng trên cửa sổ nhìn em khi nãy đó. Một mối lo âu và kinh ngạc làm cho Lâm Huê nhúu mày vội chụp cánh tay chàng:

- Cô nữ thám tử đó ư?

Phi Diệp lắc đầu:

- Không, em cô ta...

Lâm Huê chợt nở nụ cười:

- Vậy có lẽ cô chị cũng yêu nên không ưa anh?

Phi Diệp gật đầu:

- Cô ta đang tính dùng đủ cách để phá cho anh không có ngày cưới em cổ.

Lâm Huê thở phào:

- Đúng.. vậy thì em không tin anh yêu em... Phi Diệp nhìn nàng lạnh lùng:

- Tại sao em nói thế?

- Tại vị hôn thê của anh đẹp. Phi Diệp nhìn sâu vào mắt nàng:

- Em thông minh lắm... Nhưng em chưa hiểu tâm hồn đàn ông con trai. Chưa chắc đẹp họ đã yêu đâu. Có khi họ yêu vì cái duyên thâm, vì tánh nết hoặc vì cùng chung lý tưởng em ạ và còn một điều nữa quan trọng hơn là đàn ông cùng một lúc có thể yêu nhiều người đàn bà đối với ai họ cũng yêu thành thật được. Lâm Huê sẽ lắc đầu:

- Nhưng.. em không thích một tình yêu san sẻ... thế mà bây giờ em đành chấp nhận tình bộ ba cho dễ xử.. vì em yêu anh. Phi Diệp hoang mang nhìn nàng:

- Vậy là làm sao?

- Nghĩa là anh phải yêu em cũng như yêu Tường Vân và không bao giờ có đám cưới Tường Vân.

Phi Diệp cười:

- Chưa nghe cô gái nào có đề nghị lạ như em.

Lâm Huê gật đầu:

- Đúng.. nếu không xấu xí em sẽ đòi độc quyền yêu anh nhưng bây giờ em hiểu nếu đòi độc quyền anh sẽ giả dối hoặc thanh toán em cho rộng đường của anh. Phi Diệp toát mồ hôi, chàng tưởng chừng như Lâm Huê đã biết chàng thủ tiêu bà HY nên chau mày:

- Em nói gì kỳ vậy?

Lâm Huê nắm tay chàng:

- Không kỳ đâu, em yêu anh, anh là người con trai đầu tiên đến với em.. Nhưng em biết lý do gì anh đến, lý do gì anh nói yêu em... Em chấp nhận lý do thâm kín đó bởi vì là con người ai cũng biết tự vệ và cần tự vệ những khi gặp nguy hiểm.. Nhưng em lại ghét yêu giả dối, em không thích bị anh lợi dụng nên em điều đình thẳng với anh một tình yêu chân thành cho anh thấy rằng tuy xấu hơn Tường Vân nhưng em yêu anh hơn nàng.

Phi Diệp không ngờ cô gái lai Lâm Huê lại thông minh và có tình yêu cuồng nhiệt đến thế, chàng ngạc nhiên quá đổi, khi nàng vừa dứt lời chàng ôm choàng lấy nàng:

- Và lòng em cũng đẹp, cao thượng hơn ai hết.. anh yêu em.

Lâm Huê run trong tay chàng mà gật đầu:

- Nếu anh nhìn thấy thế thì em tin ít ra cũng được yêu chân thật chứ không phải ngu ngốc để bị lợi dụng.

- Bây giờ chúng ta đã hiểu nhau quá, vậy ta thỏa thuận nhé, người yêu của em?

Tuy không yêu Lâm Huê thật tình nhưng Phi Diệp cũng gật:

- Người yêu của anh...

Bốn cánh môi áp vào nhau và lần này Lâm Huê tin tưởng mình được yêu chân thật. Dầu là một cô gái không nhan sắc thì nàng cũng có tự ái, tin tưởng chàng đã yêu mình vì nết, mien mình vì giàu.

Trong khi ấy Phi Diệp không khỏi lo âu nghĩ mau đến hoàn cảnh rắc rối có thể đến cho chàng. Sự rắc rối đó tới liền thật vì Tường Vân thấy cô gái lạ vô nhà Phi Diệp khá lâu thì nóng ruột thay áo chạy qua.

Tường Linh đã lấy xe đi, nàng tìm nạn nhân thứ ba để thử ván bài của mình. Phi Diệp vội buông Lâm Huê ra khi thấy bóng Tường Vân qua khung cửa kính. Tường Vân đặt tay lên nắm cửa thì Phi Diệp vội ra mở cửa, nàng nhìn chàng hỏi khi cánh cửa vừa hé:

- Sao cô ta ở chơi lâu quá vậy?

Phi Diệp vội thì thầm rất khéo:

- Cô ta là nạn nhân vụ cướp, em đã biết chứ?

Tường Vân gật đầu, Phi Diệp nói:

- Vậy mà Tường Linh kiếm đến đây. Em đủ hiểu tầm quan trọng đối với anh. Tường Vân gật đầu:

- Nhưng...

Phi Diệp thấy Tường Vân đưa mắt ngó vô thì ghé tai nàng nói nhỏ:

- Xí thấy mờ, cô ta không có gì hấp dẫn đâu đừng ghen ầu ệt.. về nghỉ đi. Tường Vân chớp mắt suy nghĩ một giây rồi mỉm cười sẽ gật:

- Tối em qua anh...

Phi Diệp hôn nhẹ vào trán nàng:

- Anh chờ...

Rồi chàng khép cửa lại...

CHờ Tường Vân về rồi Lâm Huê bước tới sau lưng chàng:

- Vị hôn thê của anh đó à?

Về mặt Lâm Huê mất vui từ lúc thấy Tường Vân qua đây, Phi Diệp vội ôm vai nàng:

- Anh đã cho em biết trước kh Tường Vân qua thì em hiểu anh thành thật với em và việc riêng của anh với Tường Vân không thành vấn đề cho em bận tâm nữa. Phi Diệp khéo léo và giỏi tâm lý cùng độ, cho nên Lâm Huê làm thỉnh trở vô ghé ngồi.

Phi Diệp đến bên âu yếm vuốt má nàng:

- Chúng ta đi ăn nhé, anh mời em?

Lâm Huê thấy Tường Vân qua mà Phi Diệp vẫn điềm tĩnh vui với mình thì yên tâm.

Nàng đâu hiểu tâm lý đàn bà, ai không ghen khi yêu nhưng sợ dĩ Tường Vân chịu để im cho Phi Diệp tiếp nàng là vì Tường Vân thấy nàng quá xấu, không đáng là địch thủ.

Chỉ nhờ tự ái của hai người con gái cùng mạnh mà Phi Diệp ở giữa được yên thân. Chàng muốn trêu Tường Linh nên đi cùng xe với Lâm Huê mà để xe mình ở nhà. Như thế bắt buộc Lâm Huê phải đưa chàng về và đó là dịp để Tường Linh thấy giữa hai người rất thân.

Xem vậy đủ hiểu số Phi Diệp đào hoa cũng như may mắn, mỗi lần bị kẹt thì ái tình lại cứu chàng, ái tình luôn luôn đến với chàng dễ dãi quá.

Tường Vân tin lời Phi Diệp bỏ về nhưng vẫn lén nhìn qua, nàng thấy Phi Diệp ngồi bên Lâm Huê không xứng đôi nên yên tâm lắm:

- Xí quá, như thế làm sao anh yêu nổi mà sợ?

Tường Vân đã sẵn nét na của một vợ hiền, nhìn thấy chồng sắp cưới đi với kẻ khác trước mắt mình như thế thật là khổ tâm, mà nàng biết nghĩ đẹp lòng ghen qua một bên vậy đủ hiểu là Phi Diệp có phước lớn.

Phi Diệp lái xe của Lâm Huê vô thẳng Chợ Lớn, đến nhà hàng Đồng Khánh hai người lên lầu, Lâm Huê sung sướng hân hoan ra mặt, nàng hành diện với những người quen biết ở khu này vì có bạn trai thuộc loại hoà hoa phong nhã.

Bây giờ ngồi trước mặt Phi Diệp tư tưởng nàng lại tiến xa hơn, nàng bảo chàng:

- Anh à.. Nếu em đưa anh về thăm ba em, anh chịu không?

Phi Diệp gật đầu:

- Chịu gấp.. Được đến chào bác anh thích lắm chứ.

Lâm Huê nhìn chàng cười tình tứ:

- Vậy thì ăn xong chúng mình về nghe anh?

Phi Diệp vừa cười vừa nhìn xuống đường nơi hai người ngồi là hàng ba lầu một, Phi Diệp định ngồi đó để ngó xuống coi xe luôn.

Chợt chàng chau mày vì thấy Tường Linh đi cùng người đàn bà mà chàng quen mặt, người đó cũng là nạn nhân của chàng, bà ta là chủ một tiệm vàng và hột xoàn ở đường Đồng Khánh.

Phi Diệp biến sắc quay nhìn Lâm Huê thấy nàng đang coi thực đơn, chàng đỡ lo... nhưng cảm tức Tường Linh vô cùng:

- Rõ ràng Tường Linh quyết phá ta đến cùng.. Nếu đã qua hai người, bà HY và Lâm Huê, mà Tường Linh vẫn tiếp tục cuộc điều tra thì đủ biết Tường Linh đã tin chắc ta là thủ phạm rồi. Nàng chỉ còn tìm nhân chứng hoặc đợi một sơ hở của ta. Phi Diệp lo âu trong lòng, chàng nhìn Lâm Huê và nghĩ rằng phen này chàng sẽ bị rắc rối chứ không suông sẻ như hai lần vừa qua, trí não chàng đang căng thẳng tìm kế thoát thân, vì chàng hiểu nạn nhân này là người trọn mắt ngó chàng lâu hơn hết, đáng lẽ chàng phải thủ tiêu bà ta ngay lúc đó nhưng vì quá vội thành thử phải rút lui mau.

Hơn nữa Phi Diệp không muốn nhúng tay vào máu, chàng tránh giết người nhưng hôm nay thì chàng lo âu mình không còn được tự do bao lâu nữa, bởi lẽ biết Tường Linh quyết tâm hại chàng nên sẽ ở sát bên nạn nhân đến lúc gặp chàng cho bà ta nhận diện.

Tự nhiên một ý nghĩ loé trong óc chàng như ánh chớp soi đường trong một đêm giông bão, chàng thấy nhẹ nhàng nên ngồi ngay ngắn nhìn Lâm Huê nở nụ cười duyên:

- Lâm Huê, em tính đưa anh về ra mắt ba em à. Rủi ba em tưởng anh xin vô làm rể thì sao?

Lâm Huê cười:

- Thì ra ba mừng chứ sao.. Ông đang mong cho em có chồng.. Con gái duy nhất mà anh. Em thì xấu xí nhưng ai làm chồng em thì tốt lắm, ba sẽ chia ột nửa gia tài.

Phi Diệp nghe lòng rộn rã hồi hộp, nếu lấy Lâm Huê chàng sẽ chẳng thiệt gì trái lại sẽ có lợi đủ thứ, tuy nàng kém nhan sắc nhưng chàng đã có tình yêu ở Tường Vân rồi, Tường Vân sẽ bổ khuyết vô chỗ yếu kém của Lâm Huê. Chàng cương quyết lựa chọn tình yêu ở Lâm Huê như tìm một dụng cụ cần cho chàng sống nên trầm giọng bắt đầu vào mưu lược:

- Lâm Huê, em nói yêu anh nhất trên đời phải không?

Lâm Huê nhìn chàng đắm đuối:

- Vì anh là người tình thứ nhất và duy nhất của em.

Phi Diệp sẽ thử dài:

- Chỉ sợ em không tin anh được lâu dài vì em sẽ cho rằng tại anh ham tiền của, ham giàu mà yêu em. Lâm Huê long lanh đôi mắt:

- Ô không.. chẳng bao giờ em nghĩ thế bởi vì em biết anh cũng thừa tiền, cũng có xe, có biệt thự như ai vậy. Anh còn ham làm chi nữa.

Phi Diệp chớp mắt ồm ờ:

- Nhưng.. còn ba em, biết đâu ông nghĩ thế?

Lâm Huê nói:

- Ba cưng em lắm, nếu ông gặp anh thấy anh biết anh thương em là bà em chịu liền hà.. Anh yên chí đi.

Phi Diệp suy nghĩ tìm một mưu kế bắt Lâm Huê phải dâng cả hồn lẫn xác cho chàng, chàng làm vẻ mừng rỡ bảo:

- Nếu em được ba cưng như thế thì chắc anh có thể ở lại với em.. Anh muốn được cùng em ăn cơm tối và tâm tình.

Đôi mắt Lâm Huê sáng rực, vậy là nàng đã nắm chắc được hạnh phúc trong tay, nắm chắc sẽ gạt được Tường Vân ra khỏi tâm khảm Phi Diệp và có một người chồng xứng đáng.

Phi Diệp đề phòng kỹ nên tính sẽ chờ dần xếp trong chuyện tình cảm với Lâm Huê mới về nhà.

Ăn xong Phi Diệp trả tiền chớ không chịu để nàng trả, khi xuống xe Lâm Huê hỏi:

- Bây giờ về thẳng nhà em nhé?

Phi Diệp gật đầu, Lâm Huê nói:

- Biệt thự của cha em rộng lắm, anh có thể ở chơi bên nhà riêng của em mà không ai để ý, mấy người làm ở nhà em thì chỉ biết tuân lệnh anh ạ.

Phi Diệp gật đầu choàng tay qua vai Lâm Huê trong khi lái xe, Lâm Huê thấy cảm giác chơi với súng sướng kỳ lạ khi có chàng ngồi cạnh, nàng không ngờ đời mình lại hạnh phúc như thế.

Biệt thự nhà tỷ phú Lâm Lý cha Lâm Huê thật nguy nga lộng lẫy, trang bị toàn những đồ tối tân nhập cảng từ Âu Mỹ.

Trong đó chia ra ba căn lầu mà căn giữa lớn bằng hai căn hai bên, Phi Diệp theo tay Lâm Huê quẹo xe vào phía trái và ngừng ở căn lầu riêng dành cho nàng, lúc xuống xe Lâm Huê bảo chàng:

- Không có xe của ba ở nhà chắc ông đi vắng vậy anh vô chơi chờ ba về em sẽ giới thiệu anh.

Phi Diệp gật đầu theo Lâm Huê vô nhà, lúc này chàng mới thấy sự giàu sang của cha con Lâm Huê thật quá cỡ, vậy thì việc chàng lấy 5 triệu của họ chỉ như là lấy năm trăm bạc ở túi người khác mà thôi. Nghĩa lý gì.

Lên tới lầu Lâm Huê âu yếm nhìn chàng:

- Anh ngồi chơi chờ em thay đồ mát.. Tiếc rằng nhà em không có đồ mát cho anh. Hay là em qua lấy kimono của cha em cho anh mặc đỡ được không?

Phi Diệp gật đầu:

- Sợ phiền em... Lâm Huê lườm yêu chàng:

- Phiền gì... anh thay đồ đi tắm đi rồi em đem kimono cho. Lẹ đi. Nàng nói như ra lệnh, một cái lệnh đáng yêu quá. Phi Diệp thấy mình lảng lảng dễ chịu hẳn.

Cô gái trời bắt xấu chớp được chàng trai như Phi Diệp là bắt được của quý rồi còn gì, LÂM HUÊ muốn nhân dịp này đem hết sự sang giàu đặt vào tay chàng để đổi lấy hạnh phúc, Phi Diệp cũng đang cầu mong sẽ bắt hồn Lâm Huê bằng tài năng của mình, Lâm Huê sẽ là kẻ tay chân trung thành cho chàng sai khiến.

Người này nuôi ý lợi dụng người kia, Phi Diệp đứng trên lầu nhìn theo Lâm Huê xuống sân qua bên nhà cha mẹ nàng mà vui thầm. Chàng nghĩ:

- Tường Linh sẽ thất bại keo nũa và giải nghệ trong tức tuổi chớ sức mảy mà trở tài nổi.

Mối tình đối với Tường Linh trong lòng Phi Diệp cạn khô, tình đã đổi ra thù, Phi Diệp quyết dùng thủ đoạn làm cho Tường Linh phải thua nhục mới nghe. Phi Diệp tắm xong đang lau mình đã nghe tiếng Lâm Huê nói vô:

- Em để áo ngoài này anh cứ ra lấy thay, em chờ anh ở phòng khách nghe.

Lâm Huê đang ngồi gác chân dũa móng tay, có vẻ đây nhìn nàng ung dung thanh thoát trong bộ đồ mát bằng tơ, Phi Diệp mới thấy nàng không xấu lắm, tướng mạo cũng sáng sủa đúng vẻ một cô tiểu thư đài các. Phi Diệp ngắm nàng rồi cười:

- Em có tướng phong lưu lắm chớ bộ.

Lâm Huê cười:

- Em nghe mấy ông thầy tướng cũng nói thế và họ còn bảo em có chồng chậm trễ đừng buồn vì có chậm mới tốt, chồng em sẽ là người đàn ông hoàng lắm. Phi Diệp cười:

- Đàn ông như anh nè, phải không?

Lâm Huệ đứng phắt lên đưa cả hai tay về phía Phi Diệp nũng nịu:

- Ai biết.. Còn chờ xem đã chứ bồ...

21. Chương 21

Phi Diệp bước tới nắm hai bàn tay mềm mại trắng hồng kéo vào mình. Một cái hôn dài làm cho Lâm Huệ say sưa rồi nàng mê đi như kẻ khờ dại trong vòng tay chàng, lúc này nàng mất tự chủ hoàn toàn bị ma lực của Phi Diệp chi phối, và Phi Diệp đã quyết định tiến nhanh nên chỉ nửa giờ sau Lâm Huệ đã trở thành đàn bà với cảm giác quần quai sung sướng lên đầu đón triển miên, nàng chống tay ngồi dậy cắn vào vai chàng:

- Tại anh đó, em chết mất anh ơi..

Phi Diệp đã tốc chiến tốc thắng, khi chàng buông tẩm thân liễu yếu đào tơ ra cô gái đã khóc nức, chàng khéo léo hôn nàng an ủi:

- Từ nay chúng ta là của nhau, hai ta là một em vui lên chứ sao lại khóc? Anh sẽ yêu em hết đời, em sẽ hy sinh cho anh như những người vợ ngoan hiền khác, chúng ta cùng ở trên thiên đàng hạnh phúc em ạ.

Lâm Huệ nín khóc nấp đầu vào ngực chàng sẽ gạt, vậy là mọi sự đã an bày, từ nay Lâm Huệ sẽ sống chết chỉ biết có chàng.

Phi Diệp ôm nàng trong tay và đang hoạch định một mưu cơ Chàng không lạ gì nạn nhân thứ ba của mình, tức là người vừa đi với Tường Linh khi nãy, bả bị mất tới mười lăm triệu gần hết nửa gia tài nên cay cú lắm.

Chàng lại biết Tường Linh chí tâm hại chàng thì sẽ không rời xa bà ta một bước từ bây giờ cho đến khi gặp chàng. Phi Diệp tính trong trí:

- Mình sẽ nhờ Lâm Huệ làm trọn vụ này, chỉ có LÂM HUỆ mới đủ khả năng và gan dạ hy sinh ỉn.

Phi Diệp tính vậy và ôm xiết mình nàng làm Lâm Huệ muốn nghẹt thở. Lâm Huệ thấy vòng tay của chàng tỏ vẻ yêu đương chân thành cuồng nhiệt thì sung sướng lắm, nàng thủ thỉ:

- Em yêu anh và cảm ơn anh suốt đời. Phi Diệp ơi anh đã đem hạnh phúc cho em, anh bắt phải trả ơn anh cách nào em cũng chịu và trung thành với anh đến hơi thở cuối cùng.

Lâm Huệ say sưa trong tình yêu.. Ấy là Phi Diệp mới gần gũi nàng lần đầu. Giờ đây Phi Diệp biết mình bảo gì nàng cũng sẵn sàng nghe theo, chàng mới bắt đầu vào chương trình hành động.

Trước hết Phi Diệp nghĩ đến mẹ, sắp đến giai đoạn chàng phải cần dùng những thứ thuốc hóa trang và độc dược của bà.

Lâm Huệ thấy người yêu nhăn vầng trán suy tư thì hỏi:

- Hình như anh đang nghĩ xa xôi, anh bận tâm gì cho em biết với?

Phi Diệp ôm nàng vuốt ve mớ tóc mây mượt và nói giọng ngọt dịu:

- Anh đang nghĩ đến tình của đôi ta, anh nhớ em có nói sẽ làm tất cả những gì cho anh phải không?

Lâm Huệ gạt đầu:

- Đúng.. em hứa làm nô lệ cho anh suốt đời.

Phi Diệp xiết mình nàng:

- Không em không là nô lệ mà em là người yêu của anh, sẽ sống chết với anh, sẽ coi thân anh như thân em, và anh cũng thế.

Lâm Huê sung sướng, lồng ngực căng phập phồng dưới làn áo mỏng.

- Đúng.. em chỉ ao ước có thế.

- Vậy thì em là vợ hiền của anh, anh cũng nhớ em đã nói nếu anh là tướng cướp em cũng vẫn yêu anh đúng không?

Lâm Huê gật đầu không do dự, Phi Diệp nói:

- Vậy thì đã đến lúc anh nhờ em, nếu anh cho em hay có một kẻ thù sắp hại anh và mình phải ra tay đối phó trước em sợ không?

Lâm Huê mỉm cười lắc đầu:

- Em yêu anh và vì anh.. chẳng sợ gì cả. Phi Diệp hôn như mưa lên mặt nàng:

- Vậy thì anh mến yêu em trọn đời, nếu em thi hành được như ý định thì anh là người phải cảm ơn em.

Phi Diệp khéo léo đến nỗi làm cho Lâm Huê cảm xúc ứa lệ, Phi Diệp vuốt ve nàng:

- Anh thật có phước lớn mới được em yêu chỉ sợ lại gặp trắc trở ngang trái. Lâm Huê quả quyết:

- Không có gì ngang trái khi em hết lòng hết dạ yêu anh.. Em sẽ vượt qua tất cả chướng ngại vật.

Phi Diệp gật đầu:

- Anh cũng thế, gặp em là dĩ vãng là bỏ đi, anh chỉ còn biết tình yêu và quyết san bằng tất cả giữ tình em.

Lâm Huê gật đầu:

- Yêu anh quá... Bây giờ em mới hoàn toàn tin anh đó anh ạ. Phi Diệp liền bắt đầu vô câu chuyện:

- Lâm Huê à, em có biết Tường Linh đang khám phá vụ cướp không? Nàng gật:

- Biết...

- Vậy em có sẵn lòng bảo vệ tình yêu của chúng ta không?

Lâm Huê hồ nghi nhìn Phi Diệp, nàng chợt nhớ đến mùi mồ hôi người đàn ông quen thuộc ở áo chàng và lúc này nàng sẽ ghé vô ngực chàng hít nhẹ để tìm hiểu lại xem sự nhận xét của mình có hoàn toàn đúng không?

Rõ ràng Lâm Huê không lầm, chính mùi đàn ông quyến rũ nàng đã thấy ở tên cướp. nàng ngược nhìn Phi Diệp và run giọng:

- Tường Linh đã có chứng cứ về anh sao?

Câu nói lộ hết vẻ lo sợ cho chàng, Phi Diệp cảm động ôm ngang lưng nàng:

- KHÔNG, anh đều gặp may mắn chẳng hạn như anh gặp em đây nè. Nếu không có tình yêu của em thì anh đã bị nguy với Tường Linh rồi.. Hiện giờ thì Tường Linh đang tìm cách kêu người nhận diện anh.

Lâm Huê chau mày gật đầu:

- Đúng, cô ta chỉ cần một cái gật đầu của em là bắt anh. Phi Diệp nhếch môi cười:

- Và bây giờ cô ta đang cần một người khác nhận diện anh, em có muốn anh lọt vào tay người khác không?

Lâm Huê nhéo chàng:

- Đời nào...

Đôi mắt Lâm Huê long lanh, tia nhìn quả quyết, nàng ôm lấy Phi Diệp như sợ chàng biến đi. Phi Diệp nói:

- Anh hiểu em và anh tin em sẽ giúp anh những việc cần.

Lâm Huê gật đầu:

- Dĩ nhiên, em không tiếc anh một thứ gì dù có phải đổi sinh mạng cho anh em cũng vui lòng.

Phi Diệp quay ôm hai má Lâm Huê nhìn tận mắt:

- Lâm Huê, nếu có kẻ muốn hại anh thì em có dám bắt nó cầm miệng không? Lâm Huê hỏi:
- Bắt bằng cách nào?

Phi Diệp chau mày suy tính:

- Tùy cơ ứng biến miễn là em quyết bảo vệ tình yêu của chúng ta bất cứ giá nào. Lâm Huê gật đầu, Phi Diệp nói cho nàng thấm thía:
- Cứ tưởng tượng bây giờ anh phải xa em hàng chục năm anh buồn lo quá. Lâm Huê đã yêu, nàng không thể để mất tình yêu đó, Phi Diệp là tất cả, là lẽ sống của nàng, nàng hoảng hốt ôm chàng:
- Kẻ thù của anh là ai?

Phi Diệp nói:

- Em muốn biết là ai thì phải gặp Tường Linh. Nếu em thấy người đang cùng Tường Linh âm mưu chờ gặp ai tức người đó là kẻ thù của anh. Lâm Huê ngây thơ:
- Anh làm gì mà có kẻ thù?

Phi Diệp nói:

- Em quên rằng anh lỡ dính líu vào vài vụ cướp sao? Nếu việc đó đổ bể là anh phải xa em, phải mất em... Chúng ta sẽ xa nhau trọn đời. Lâm Huê giật mình:
- Ủ nhỉ.. và chỉ một tai tiếng thôi ba em cũng chẳng bao giờ gả con cho anh. Phi Diệp gật đầu:
- Đúng vậy, bây giờ chỉ có mình em cứu được anh thôi, anh sẽ lánh mặt cho đến khi em lo xong vụ này.
- Em biết lo làm sao?
- Tùy em.. Miễn sao không còn ai có thể làm chứng một lời tình nghi cho anh là được.

Lâm Huê nghe Phi Diệp nói thì trầm ngâm suy tính và rồi vòng tay ôm xiết mình chàng với vẻ sợ hãi:

- Trời ơi! Không lẽ em ngồi chờ cho họ bắt anh đi Anh ơi! Bây giờ em phải làm sao?

Phi Diệp vuốt ve:

- Em phải bình tĩnh mới tính được việc. Cần nhất là em nói cho ba biết chúng mình yêu nhau, việc thứ hai là em lo để anh có thể cưới em đằng hoàng hãnh diện. Lâm Huê gật đầu:
- Giới thiệu anh với ba em thì dĩ nhiên rồi nhưng còn việc kia anh phải chỉ dẫn chớ em biết làm sao bây giờ? Phi Diệp nói:
- Được, anh sẽ chỉ cho em cách đề phòng, anh tin rằng Tường Linh sẽ không thể ngờ chính em cứu anh vụ này. Lâm Huê lo âu:
- Có khó lắm không anh?

Phi Diệp cười:

- Em đừng lo. Tình yêu sẽ cho em can đảm, cứ nghĩ chúng ta sẽ phải xa nhau nếu chúng ta thiếu can đảm thì biết ta phải làm tất cả mọi việc khi cần. Và Phi Diệp khôn khéo tiếp tục yêu đương đơn phương nàng:
- Nhưng bây giờ hãy dẹp những lo âu sang một bên, anh muốn cùng em kéo uống thì giờ bên nhau.

Lâm Huê đỏ hồng hai má:

- Chúng ta sẽ ở bên nhau suốt đời mà lo gì?

Nhưng Phi Diệp vẫn tỏ ra là một chàng trai đa tình, chàng diu nàng vào những phút giây say đắm.

Khi đã yêu rồi thì còn biết gì ngoài tình yêu nữa, nhất là ở hoàn cảnh Lâm Huê, tình yêu đáng quý gấp vạn lần những cô gái đẹp khác... Kém nhan sắc như nàng đâu dễ kiếm một tấm chồng hoặc một người yêu vừa ý.

Sau khi Lâm Huê cam kết chung thủy với Phi Diệp, chàng bắt đầu vào đề giao việc cho nàng.

- Bây giờ em phải ráng cứu anh khỏi kẹt vì Tường Linh quyết hại anh, em nhắm chừng xem có thể làm quen được với bà chủ tiệm Kim Hoàn Diamond ở đường Đồng Khánh không?

Lâm Huê hỏi chàng:

- Có phải anh nói cái bà lai tây, năm nay độ 45 tuổi ấy không?

Phi Diệp gật:

- Đúng, bộ em quen bà ta hả?

Lâm Huê cười:

- Em biết chứ không quen, bà ta là một người chạy áp phe có tiếng ở Chợ Lớn đó, em nghe nói bà bồ với một ông lớn lắm.

Phi Diệp nói:

- Đúng rồi, bà ta bị mất một số tiền độ mười lăm triệu, vụ đó anh đâu có biết gì nhưng nếu Tường Linh xúi dục bà đổ tội cho anh thì nhất định anh bị lôi thôi vì những vụ khác.

Lâm Huê chau mày:

- Tại sao Tường Linh thù ghét anh dữ vậy, chính cô ta muốn em chỉ để có chứng cứ bắt anh, bây giờ mình phải đối phó ra sao?

Phi Diệp nói:

- Anh chưa biết Tường Linh tính với bà ấy thế nào.. Nhưng anh có thể bày mưu cho em để em tìm hiểu xem bà chủ Diamond đã nghe Tường Linh xúi giục những gì rồi cho anh hay. Lâm Huê nói:

- Vậy thì dễ, tối nay em có thể gặp bà để hỏi cho anh.

Phi Diệp nói:

- Em nên để mai đến mua hàng lựa lời mà hỏi.

Lâm Huê gật đầu:

- Phải đó, anh khôn thật, em lại định hỏi thẳng bà chứ. Phi Diệp bắt đầu nhồi sọ Lâm Huê:

- Em đến hỏi mua hột xoàn rồi nhân danh kẻ cũng bị mất cướp mà hỏi bà xem đã tìm được tên cướp chưa. Sau đó em thử đưa tấm hình của anh cho bà coi nếu bà nhất định nhận anh là kẻ cướp của bà và nhất định đi tố cáo thì em có quyền tính toán bịt miệng bà.

Lâm Huê cau mày:

- Em nghĩ không thể nào bà dám nhận oan một người khi không biết rõ đâu anh. Phi Diệp gật đầu:

- Anh mong như thế, còn bây giờ em hãy giới thiệu anh với ba em đi. Mười phút sau Phi Diệp chỉnh tề theo Lâm Huê qua nhà lớn gặp ông Lâm Lý cha nàng, ông rất ngạc nhiên khi thấy con gái có một bạn trai đẹp dễ hiền ngang. Lâm Huê giới thiệu:

- Ba à... Anh Phi Diệp bạn con đến thăm ba... Ông Lâm Lý bắt tay Phi Diệp và nheo mắt nhìn con gái:

- Rồi chừng nào ba được ôm hôn bạn trai của con đây?

Lâm Huê ửng hồng đôi má:

- Ba thông minh quá, anh Phi Diệp tính xin ba cho hai đứa được ở với ba đó. Ông Lâm Lý vui vẻ cười ha hả vỗ vai Phi Diệp:

- Vậy thì ba hoan nghênh con có thể tính tới gấp hay hoãn tùy ý, ba chỉ là kẻ phục vụ cho hai con có hạnh phúc mà thôi.

Phi Diệp thấy ông tỷ phú này vui tánh dễ dãi thì càng quý Lâm Huê hơn, chàng tin rằng số chàng luôn gặp may mắn bất ngờ, ông Lâm Ly rủ chàng đi ăn với Lâm Huê xong cùng về ngồi uống cà phê nói chuyện đời.

Lâm Huê thì thăm bảo chàng:

- Lát nữa anh làm bộ chào về rồi qua bên em ở lại chờ mai em lo cho anh xong vụ kia anh hãy về.

Phi Diệp cũng tính như thế, chàng không nên cho Tường Linh thấy chàng trước khi Lâm Huê ra tay.

Rồi Phi Diệp đem đến một đêm vui hạnh phúc tràn trề cho đời Lâm Huê, làm nàng càng thấy cần chàng và cương quyết bảo vệ hạnh phúc này với bất cứ giá nào.

Lâm Huê biết mình có đủ điều kiện để nắm hạnh phúc trong tay, nàng khuyên Phi Diệp:

- Nếu làm đám cưới xong anh bán biệt thự kia về đây ở với em anh ạ, em sẽ lo cho anh, suốt đời chúng ta có nhau.

Phi Diệp cần giúp tinh thần Lâm Huê mạnh mẽ, để nàng lo cho chàng nên gật đầu nhưng trong lòng chàng đã cương quyết để biệt thự đó cho Tường Vân làm giang sơn riêng biệt của nàng.

Dầu phải lợi dụng Lâm Huê và đã có phần nào yêu nàng Phi Diệp vẫn không quên Tường Vân, chàng nhủ thầm:

- Tường Vân đáng thương và đáng yêu không thể nào ta bỏ nàng được, ta tin sau này ta phân trần hoàn cảnh của ta Tường Vân sẽ sẵn lòng tha thứ vì nàng hiểu ta hơn ai hết và yêu ta tha thiết với mỗi tình đầu.

Phi Diệp hiểu Tường Vân sẽ thông cảm cho thế kẹt của mình và thế nào chàng cũng phải dành biệt thự và nhà đó tặng nàng.

Do lòng trung hậu và dự tính vẹn tình nghĩa với Tường Vân mà lương tâm Phi Diệp không hề thối mắc khi chia ân xẻ ái với Lâm Huê, chàng vẫn nhìn theo Lâm Huê nhưng khi nàng ngủ yên thì chàng thả hồn về với bóng hình Tường Vân hiền dịu đáng yêu.

Đến sáng Phi Diệp thức giấc, Lâm Huê choàng tay ôm chàng mà hôn dạn dĩ:

- Chúng ta đã là vợ chồng rồi, em phải lo cho anh, anh cứ yên tâm ở nhà chờ, trưa nay sẽ có tin mừng cho anh. Phi Diệp nói:

- Anh muốn tránh không gặp Tường Linh vậy em đừng cho Tường Linh thấy em đến nhà bà chủ Blue Diamond.

Lâm Huê chỗi dậy lệ làng với vẻ hăng hái:

- Dĩ nhiên là em phải kín đáo anh đừng lo. Và nàng chợt hỏi:

- À quên, anh thích ăn món gì để em biểu bếp làm cơm đãi anh trưa nay?

Phi Diệp cười:

- Em chu đáo lắm, anh ăn rất dễ, em thích món nào anh ăn với em món đó cho vui.

22. Chương 22

Lâm Huê vô rửa mặt rồi lo trang điểm để đi. Phi Diệp nằm dài ở nhà nàng chờ đợi. Khi Lâm Huê đang sửa soạn Phi Diệp dậy đứng nơi cửa sổ nhìn xuống sân thấy xe của ông Lâm Lý mới ra khỏi cổng, khu biệt thự rộng lớn vắng lặng đem lại một không khí dễ chịu cho Phi Diệp, chàng đến sau lưng Lâm Huê nhìn vào kiếng và ôm vai nàng.

- Em duyên dáng đáng yêu lắm Lâm Huê a... Anh thấy em đẹp trong lòng anh.

Lâm Huê mỉm cười, nàng tin Phi Diệp nói thật vì chàng yêu nàng tức là nàng còn duyên dáng coi được, đôi má nàng ửng hồng sung sướng.

Lâm Huê đưa má cho Phi Diệp hôn rồi nàng lái xe đi. Đến nhà bà chủ Diamond, Lâm Huê đưa danh thiếp bà ta biết nàng là con tỷ phú Lâm Lý ngay, bà rót nước mời nàng và tiếp đãi rất ân cần nồng hậu.

Sau khi đã ngồi xuống bộ sa lông đắt giá trong căn phòng khách sang trọng Lâm Huê liền ngỏ ý nhờ bà ta mua cho vài hột kim cương lớn.

Bà ta đứng lên đem những viên kim cương thượng hạng ra cho Lâm Huê coi, Lâm Huê thân mật bảo:

- Tôi có cặp bông tai tám ly để chung trong cái cặp có năm triệu bị cướp hôm trước, hai hột đó tốt hơn hai hột này nhiều.

Bà Diamond tỏ vẻ vui vì có bạn:

- Ủa tôi nhớ rồi thì ra cô cũng bị giật tiền hôm trước đó, tôi có xem báo mà quên băng chớ.. Nè.. Nhưng có hy vọng tìm ra thủ phạm đó cô...

Lâm Huê làm bộ mừng:

- Tìm được thủ phạm, ai tìm được hay là bà tự tìm?

Bà Diamond ghé tai Lâm Huê nói nhỏ:

- Nữ thám tử Tường Linh được giao cho nhiệm vụ điều tra các vụ cướp cho tôi coi một hình vẽ tội nhân... Tôi đã nhận y.

Bụng dạ Lâm Huê cồn cào, nàng làm gan lấy tấm hình của Phi Diệp ra đưa cho bà Diamond và nói:

- Chắc là bà Tường Linh đưa hình này cho bà? Tội nghiệp, oan ứng không hay nhưng tôi đã tìm để biết mặt anh đó và nhận ra không phải.

Trong khi đó bà Diamond mới liếc nhìn vô hình Phi Diệp đã kinh ngạc kêu:

- Ô người này? Nhưng mà cô vừa nói thì có lẽ tên cướp giật xách tay của cô khác với tên ăn cướp nhà tôi.. hắn có nhiều nét đúng là tên này đó.

Lâm Huê mau tay giật tấm hình lại bỏ vô bóp, nàng lấy vẻ bình tĩnh cười:

- Hừ, tôi thử bà thế thôi chứ người đó là một tỷ phú đâu có ăn nhậu gì đến những vụ cướp.

Bà Diamond cũng cười:

- Thì thấy giống tôi nói giống chớ có ý chi đâu?

Lâm Huê nghiêm giọng:

- Khi nào mình biết đích xác hãy nói chớ nói oan một người cất mấy ngôi chùa cho lại tội?

Và sợ bà Diamond giận, Lâm Huê lựa mua một hột xoàn sáu ly để làm nhẫn, xong hết nàng chào bà Diamond ra về, khi tiễn nàng ra cửa bà ta nói:

- Cô mất có năm triệu phải không?

Lâm Huê gật, bà Diamond nói:

- Tôi đau hơn cô nhiều, tôi mất cả tiền mặt cả hột xoàn gấp bốn năm lần cô lận.. Tôi phải hối thúc cô Tường Linh tìm cho ra hắn, tôi sẵn sàng cho lại Tường Linh phân nửa.

Lâm Huê tưởng mình khuyên một câu thì bà ta bỏ qua vụ này, nàng nói:

- Tôi thì bỏ qua, vì mình giàu quá làm ác chi nữa.

Bà Diamond nhìn Lâm Huê:

- Vụ này không kêu là làm ác đâu, trừ gian được phước đó cộ Nó cướp của mồ hôi nước mắt của mình là nó ác. Mình mất của mình có quyền đòi chớ, tôi không đồng ý với cô về vụ tha kẻ cướp.

Lâm Huê lo âu nhưng lấy giọng tươi cười nói:

- Tôi phục bà cương quyết... Thôi tôi về có lẽ tôi tới lựa mua đôi bông tai. Ở nhà bà Diamond ra, Lâm Huê lật đật về ngay thuật lại cho Phi Diệp biết thái độ của bà ta.

- Em đưa tạm tấm hình của anh cho bà coi thì bà nói đúng anh là tên cướp đó, và bà quyết cùng Tường Linh hại anh đó.

Phi Diệp biến sắc, trán rịn mồ hôi mặc dầu căn phòng có máy lạnh, Lâm Huê nhìn chàng mà thương vì đã yêu rồi, nàng vội ôm chàng an ủi:

- Nhưng anh đừng sợ, dù cho bà đề quyết mà mình không có cũng chẳng sao. Phi Diệp biết Lâm Huê tin tưởng mình, chàng sắp đặt trong trí một chương trình cho Lâm Huê hành động nên lựa lời nói:

- Em nên biết dầu anh vô tội nhưng một người có quyền thế như vậy và một người là thám tử, nếu họ toa rập đồng ý bắt anh đem đi cũng vẫn được như thường, làm sao anh cãi lại miệng họ?

Lâm Huê lo âu ôm chầm lấy Phi Diệp như sợ mất:

- Vậy thì em phải làm sao hở anh? Hay là em xuất ra số tiền đó trả cho bà ta cho rồi?

Phi Diệp cảm động ôm người yêu cười thương hại:

- Dầu em hết lòng với anh như vậy thì tai tiếng cũng loan đi và công tố viện có quyền truy tố, lúc ấy anh tin rằng ba em sẽ không chịu gả em ột tướng cướp đâu.

Lâm Huê lo âu:

- Vậy thì phải làm sao anh ơi, xa anh em chết mất... Phi Diệp vuốt ve bờ vai nàng:

- Anh tin anh có đủ thông minh nhận định vụ này quan trọng, em có thể gặp bà Diamond và bịt miệng bà ngay bất cứ lúc nào, em hiểu không? Lâm Huê run rẩy nói lập cập:

- Vậy thì em phải thủ tiêu bà sao?

Phi Diệp tỏ vẻ cương quyết gật đầu:

- Đúng, em phải bịt miệng bà bất cứ lúc nào càng sớm càng tốt. Lâm Huê sợ sệt:

- Nhưng em biết phải làm sao?

Phi Diệp nói:

- Anh có một thứ độc dược rất mạnh... Nhưng người ta uống sẽ bệnh nặng và ba ngày sau tự nhiên phát biến chứng mà chết, em có thể tìm dịp cho bà uống, nếu em thuyết phục bà bỏ qua vụ này không nổi.

Lâm Huê gật đầu:

- Nếu làm việc này mà kín đáo được thì em sẽ làm, miễn là cứu được anh và giữ được hạnh phúc cho chúng ta.

Phi Diệp khôn khéo khuyến khích nàng bằng những cái hôn tha thiết nóng bỏng đầy nghệ thuật mà chàng đã học được của Tây Phương. Lâm Huê mê đi trong vòng tay âu yếm của người tình, người mà nàng coi như chính sinh mạng nàng. Càng yêu thì càng lo, Lâm Huê thì thảo qua hơi thở dồn dập:

- Xem ý bà Diamond quyết hại anh đó, vậy anh lấy thuốc đưa cho em để chiều nay em gặp bà làm bộ mua một cặp hột xoàn làm bông tai rồi ra tay gấp mới được. Vì tánh Lâm Huê hồn nhiên, hơn nữa bị tình yêu thúc đẩy, nàng không hề nghĩ đến hậu quả, cũng chẳng sợ mình sẽ thành kẻ sát nhân nàng chỉ còn nghĩ một điều duy nhất phải làm cho bằng được là cứu Phi Diệp.

Rồi Lâm Huê nhất nhất theo sự điều khiển của Phi Diệp, chàng bảo nàng:

- Em khoan thay đồ, bây giờ hãy đưa anh đi lấy đã, sau đó anh sẽ thưởng em rất nhiều.

Lâm Huê đặt ngón tay lên môi chàng:

- Em muốn anh thưởng một đám cưới chứ không thích chi hết. Phi Diệp nghĩ đến Tường Vân, nhưng chàng gật đầu liền:

- Nhất định là anh phải ăn khao bằng một đám cưới nếu em thành công.. Còn nếu em thất bại thì chắc chắn phen này anh ở tù rục xương em ạ. Lâm Huê nhảy lên cổ chàng hôn túi bụi:

- Nhất định em sẽ thành công, phải thành công anh a... anh treo giải thưởng bằng một đám cưới thì em sẽ hết lòng và có can đảm làm tất cả mọi việc cho anh vừa lòng.

Phi Diệp gỡ tay nàng:

- Để anh đi thay đồ còn đi lấy độc được chứ, trưa rồi nè.

Lâm Huê không hỏi Phi Diệp đi lấy độc được ở đâu, nàng ngoan ngoãn lái xe đưa Phi Diệp đi theo ý muốn của chàng.

Phi Diệp chỉ cho nàng lái đến nhà mẹ ruột, chàng bảo:

- Anh vô đây chừng năm phút, em ở đây chờ anh.

Đã biết mẹ chàng có những thứ độc được đặc biệt tự bảo chế trong phòng thí nghiệm riêng. Phi Diệp đi lối cửa dưới thang lên lầu bên này rồi cúi mình đi qua một hẻm nhỏ vào phòng làm việc của bà Lệ hằng. Mẹ chàng nghe động quay lại:

- Con, sao mấy hôm nay không thấy con, việc cưới vợ cho con làm sao, đến đâu rồi.

Phi Diệp đáp:

- Chắc chờ một hai tháng nữa mẹ à.

Bà Lệ Hằng ngạc nhiên:

- Sao hôm trước con nói phải cưới gấp?

Phi Diệp phải tìm cớ dối mẹ:

- Tại bà Tường Lan kỳ cục quá nên con chờ họ hồi thúc con mới làm đám cưới, mình là trai đâu có lỗ mà mẹ sợ.

Bà Lệ Hằng mỉm cười gật đầu:

- Phải.. Con trai đâu có sợ ế.. Nhất là thời buổi chiến chinh này, con xử sự như thế rất phải, có điều mẹ thương con Tường Vân lắm, thấy nó hiền dịu mẹ không muốn để nó buồn khổ như mẹ trước kia.

Phi Diệp đã dối mẹ là Tường Vân mua xe và biệt thự đó cho chàng làm cho bà Lệ hằng càng thương nên mới bần khoản nhắc nhở cưới nàng.

Phi Diệp cà rà đi lui đi tới nhìn mấy cái nhãn dán ở những ve thuốc rồi thừa lúc mẹ sơ ý chàng lấy một ve bỏ túi, thứ thuốc này chàng đã có lần nghe mẹ nói tác dụng của nó đúng như những lời chàng đã cho Lâm Huê hay.

Trong lúc Lâm Huê chờ chàng ở ngoài, Phi Diệp đã tính thầm trong trí:

- Khi mà Lâm Huê ra tay lo vụ này thì mình phải ở nhà với Tường Vân cho Tường Linh thấy sự hiện diện của mình như thế công việc mới không đổ bể được. Phi Diệp tính toán xong xuôi vui vẻ ra xe đưa ve thuốc cho Lâm Huê mà bảo:

- Em bỏ vô bóp đi rồi đưa anh về nhà, em đi lo vụ này sau khi có tin gì anh sẽ tới chứ em không nên đến anh, chúng ta phải hy sinh vài ngày xa nhau em ạ. Lâm Huê gật đầu nhưng ngập ngừng nói:

- Trong khi em mắc lo việc cho anh thì em không muốn anh ở bên Tường Vân mà phản bội tình em, anh phải hứa như thế em mới có can đảm làm việc này. Phi Diệp gật đại nhưng trong lòng đã ngán nết ghen của Lâm Huê, chàng nghĩ:

- Vô lý quá, hôm trước Lâm Huê đã biết Tường Vân là vị hôn thê của ta vậy mà nàng lại buộc như thế tức là nàng ghen bậy và đòi hỏi quá đáng, sống với một người đàn bà quá ghen không hiểu gì phải trái ta sẽ khổ lắm chứ không phải chơi... Nhưng hậu tính bây giờ chỉ cần xong việc đã.

Phi Diệp buồn trong lòng mà bên ngoài phải làm ra vui vẻ khi Lâm Huê ngừng xe cho chàng vô nhà, chàng miễn cưỡng xiết chặt tay nàng và trao một nụ hôn tình tứ:

- Em cố gắng bảo vệ hạnh phúc của chúng ta nhé, chúc em thành công. Lâm Huê mang niềm sung sướng hân hoan lái xe đi. Tình yêu đã giúp nàng can đảm và nghị lực.

Nàng đến thẳng nhà bà chủ Diamond lúc ấy bà Diamond đang sửa soạn tính đi đâu, Lâm Huê vô gặp bà vui vẻ nói:

- Tôi trở lại xem đôi hột xoàn hôm qua.

Bà Diamond mừng rỡ, bà đã nói giá cặp hột xoàn rất cao, nếu bán được bà lời lớn, bà lật đật mở tủ kiếng lấy cặp hột xoàn óng ánh trao cho Lâm Huê, Lâm Huê hỏi:

- Bà còn cặp nào đẹp hơn không?

Bà Diamond bảo Lâm Huê vô phòng trong mở tủ sắt lấy tất cả số hột xoàn bà có đưa cho Lâm Huê xem, Lâm Huê vừa lựa vừa hỏi bà:

- Về vụ tên cướp kia bà có tin chắc là sẽ tìm được hấn không? Bà Diamond vô tình cười:

- Cô Tường Lin quả quyết sẽ giúp tôi tìm ra một người và cổ sẽ kêu tới nhận diện, cổ hẹn tôi sáng mai gặp.

Lâm Huê mím môi nén vẻ lo sợ, vì nàng đã biết rõ kẻ Tường Linh nói đó chỉ là người yêu của nàng và hơn nữa chính thực chàng là tên cướp đó.

Lâm Huê đưa tay vô bóp rờ chai độc dược. Nàng vừa sẫm soi coi mấy hột xoàn bà Diamond đưa vừa lo âu lúng túng chưa biết phải thi hành kế hoạch ra sao thì bà Diamond kêu:

- Quên không mời cô uống nước, tôi lấy nước cam vàng nhé. Tôi đã có đề phòng bắt trắc nên tôi ra lệnh cho người nhà không được vô phòng này khi tôi không kêu nên chẳng có đứa nào để sai pha trà, xin cô cảm phiền nhé.

Bà Diamond vừa nói vừa đưa tay mở tủ lạnh. Lâm Huê mừng đến phát run, một là nàng biết trong khi bắt tiếp người mua hột xoàn thì không ai được vô đây, hai là tự bà mời nàng uống nước, thật là bà tới số nên mới tạo cơ hội tốt cho nàng thi hành ý định đúng theo mưu kế Phi Diệp chỉ dẫn.

Bà Diamond rót hai chai nước cam vàng ra ly, Lâm Huê mở bóp làm bộ như lo trả tiền:

- Bà tính tiền xem bao nhiêu, chỗ chị em bớt cho tôi ít đi, tôi còn mua nhiều mà. Bà Diamond chỉ cặp hột xoàn sáu ly; - Cô bằng lòng lấy hai hột này?

Lâm Huê gật, tay trái nắm xấp bạc, tay mặt nàng cầm ve độc dược giống như lọ dầu nhị thiên đường lọt trong lòng bàn tay và nhân lúc bà Diamond quay lại tủ sắt cất gói hột xoàn còn lại, bà đang chăm chú khóa cửa tủ sắt thì Lâm Huê trút nửa ve thuốc vô ly nước cam của bà ta đúng như lời Phi Diệp đã dặn khi nãy.

Khi bà Diamond quay lại sắc mặt Lâm Huê hơi biến đổi, tay nàng hơi run nàng cố kềm tay đừng run và ráng lấy bình tĩnh, cũng may lúc đó bà Diamond không để ý đến mặt nàng, bà lo cầm hai hột xoàn Lâm Huê mua bỏ vô hộp nhưng.

Lâm Huê đặt tiền xuống bàn và cầm ly nước của mình đứng lên bảo bà chủ:

- Khát quá, mời bà chị cạn ly.

Bà Diamond vớ được món bỏ nên khoái chí vừa cười vừa đưa hai hột kim cương cho Lâm Huê còn tay kia bưng ly nước cam uống cạn một hơi, sau đó bà cầm xấp bạc đếm đủ bỏ vào bóp mình.

Cử chỉ của bà lanh lẹ nên chỉ vài phút đã xong, Lâm Huê cất hộp kim cương vô bóp mà mắt nhìn bà Diamond đăm đăm, trán nàng đổ mồ hôi và tim nàng đập mạnh đến muốn xỉu. Nàng lật đật chào.

- Thôi tôi về, cảm ơn bà.. Bà Diamond chợt đưa tay đỡ đầu và vui vẻ đứng lên tiễn khách. Lâm Huê ra khỏi cửa nghe tiếng bà nói:

- Tôi bị trúng gió hay sao vậy nè..

Nàng hoảng hốt vội kéo cánh cửa lại dùm bả rồi lạnh lẽo bước ra xe, tai nghe rõ bên trong có vẩn một vòng khóa.

Lâm Huệ cố bình tĩnh nhưng vẫn sang số xe với hay bàn tay run rẩy, chiếc xe giật chồm tới như thú dữ vồ mồi chạy một đoạn Lâm Huệ mới lấy được bình tĩnh. Vậy là thoát nạn, tai Lâm Huệ ù đi nhưng lòng thì đã tỉnh, bây giờ nàng thấy đỡ lo nhưng lại hồi hận và xúc động vì việc làm của mình.

- Trời ơi.. không ngờ ta dám làm việc này..

Lâm Huệ nhắm mắt rùng mình tự ghê sợ, mình nàng lái xe về tới nhà mới tin mình còn sống, nàng cứ tưởng sẽ đụng xe mà chết vì nhúng tay vào tội ác. Lâm Huệ ngừng xe ở cổng bóp còi cho người nhà ra mở. Nàng sợ ý không thấy Phi Diệp đang cho xe chàng theo xe mình quẹo vô sân.

Đến khi xuống xe quay lại Lâm Huệ mới thấy Phi Diệp cũng vừa xuống xe tiến tới mình.. Như kẻ chết đuối thấy phao, Lâm Huệ chạy lại ôm choàng lấy chàng nước mắt, Phi Diệp hốt hoảng nhìn quanh:

- Kìa, em làm sao vậy?

Lâm Huệ nói như mê sảng:

- Em... em đã.. em đã làm ác.. trời ơi ghê gớm quá anh ơi..

Mặt nàng tái xanh và run rẩy trong tay chàng. Phi Diệp chau mày biến sắc, chàng liếc nhanh một vòng rồi vội kéo Lâm Huệ vô nhà, chàng đỡ nàng ngồi xuống ghế hồi hộp hỏi:

- Em làm sao vậy, hãy tỉnh trí kể lại cho anh nghe coi em làm sao?

Lâm Huệ nhìn nàng bằng cặp mắt đỏ ngầu xúc động:

- Em.. Em đã bỏ thuốc độc vào ly nước cam của bả.. và hình như bả té..

Phi Diệp vẫn lo âu:

- Bộ em bị rượt sao, bộ có ai thấy hành động của em sao?

Lâm Huệ lắc đầu:

- Không, chẳng ai thấy em vô nhà bả và lúc ra vì bả đã dặn người nhà không được vô phòng khi bả bán hột xoàn.

Phi Diệp thở phào nhẹ nhõm và sắc mặt hồng lên:

- Ô, vậy thì có gì khiến cho em lo vậy. Em bình tĩnh kể lại mọi việc từ đầu đến cuối cho anh nghe coi.

Lâm Huệ ở trong vòng tay người yêu đã trấn tĩnh, hết hốt hoảng nên nói:

- Như vậy không sao hở anh? Vậy mà em sợ hãi lo lắng quá, em thấy bả ôm đầu khi tiến em ra cửa và hình như bả té qua té lại.

Phi Diệp hỏi:

- Rồi ai mở cửa cho em ra?

- Bả mở cửa cho em ra, sau đó em nghe bả vẩn một vòng trước khi té. Phi Diệp, ngồi im tay vẫn ôm Lâm Huệ trong lòng, chàng suy nghĩ rồi hơi chau mày:

- Anh đang tưởng tượng lại tấn kịch, chỉ có một điểm hơi sơ sót là nước cam có chất độc ở bên một cái ly nữa, phải chi em bình tĩnh đi rửa hay cầm theo cái ly bà ta vừa uống theo thì có trời mới biết được vụ này. Lâm Huệ lo âu:

- Như vậy là họ có thể truy tầm ra thủ phạm sao anh?

Phi Diệp nghĩ không nên để nàng lo sợ nên trấn an:

- Đó là anh thử đặt giả thuyết xem có thể lưu lại dấu vết chi mà thôi, trước sau không ai thấy em đến và đi là được rồi.

Lâm Huê còn chặn tay lên ngực:

- Em lo sợ tới phát khóc đó anh, thật em không ngờ em có thể làm vậy. Phi Diệp hôn lên má nàng;
- Em phải bình tĩnh nếu em để lộ sự sợ hãi hay chỉ hờ hênh đôi chút là có hại liền, lại còn mấy hột xoàn em mới mua, theo anh em nên cất chớ chưa nên đi làm bông ngay.

Lâm Huê ngó chàng:

- Anh tưởng em ngu lắm sao? Điên gì mà đi làm nữ trang lúc này.

Phi Diệp lắc đầu nói:

- Em có quyền đi mua nữ trang, sắm quần áo. Đi mua vàng đeo hoặc sắm đồ mới như thường thì không ai để ý, chớ nếu em ngồi im một chỗ thì người ta cũng nghi ngờ, có điều em đừng đem hột xoàn đi mua vỏ mà thôi. Lâm Huê suy nghĩ rồi nói:
- Anh có kinh nghiệm lắm, em xin nghe lời anh.

Phi Diệp bảo:

- Nhất là nếu em có gặp Tường Linh em phải làm tỉnh lắm mới được. Lâm Huê ôm cánh tay ngả đầu vô vai chàng:
- Ngồi trong tay anh em đã vững chí lại rồi, em đã hiểu phải có thái độ nào để tránh né mọi việc khỏi bị lộ, anh yên tâm đi.

Phi Diệp ôm xiết nàng mà khen:

- Anh biết em của anh thông minh quá mà, em nên nhớ nếu mình quá sợ thì dễ lộ lắm, em nên can đảm bình tĩnh trước mọi trường hợp thì tự nhiên không ai nghi và việc phải qua đi à, ở vào địa vị em thế này thì ai dám nghi em mà em lộ Thôi bây giờ anh về nhé, em nên ngủ một giấc cho lại trí và chờ anh đến chớ đừng đi tìm anh nghe chưa.

Lâm Huê gật đầu:

- Em cần ngủ thật đấy. Nhưng mai anh đến với em nhé, em cần có anh giữ vững tinh thần anh ạ.

Hai người tạm chia tay Phi Diệp thở phào nhẹ nhõm, chàng nhớ lại thời gian từ ngày gặp Lâm Huê, hai người yêu nhau và Lâm Huê hứa lo công việc cho chàng. Chàng tưởng nhớ đến những phút bên Tường Vân có Tường Linh trông thấy, chàng đã tính kỹ tới mức tối đa khỏi còn sợ Tường Linh đổ cho chàng là thủ phạm giết bà Diamond như đã giết Hoàng Yến ngoài Cấp để phi tang.

Tường Vân không ngờ Phi Diệp mới có một người yêu còn thân hơn nàng, hy sinh cho chàng nhiều hơn nàng. Nàng chỉ biết vui vì sau khi thấy Phi Diệp đi với Lâm Huê mà về lại tỏ ra nhớ thương yêu nàng tha thiết hơn nữa.

Phi Diệp cố ý giữ Tường Vân ở chơi bên mình cho đến lúc thấy Tường Linh hai ba lần dòm ngó có vẻ bực tức, chàng mới để Tường Vân ra về.

- Kìa, chị Tường Linh kiếm em, xem bộ chị không vui khi thấy em ở đây. Tường Vân bực mình:
- Chỉ kỳ thật cứ nhất định ngăn cản tình yêu của em với anh, anh mặc chỉ cứ lo vụ cưới đi là xong.

23. Chương 23

Phi Diệp kéo dài vụ cưới cho Lâm Huê khỏi buồn nên làm bộ rầu rầu:

- Tại chỉ và mẹ kỳ quá nên mẹ anh chưa chịu tiến tới vụ cưới xin.. Anh buồn quá Vân ạ.

Tường Vân lo âu:

- Bộ mẹ phiền gia đình em lắm sao để em đến xin lỗi mẹ.

Phi Diệp đáp:

- Tuy vậy không sao đâu, em khỏi bận tâm, cứ để mặc anh lo, bây giờ tối rồi về ngủ đi.

Tường Vân buộc lòng phải về, Tường Linh cần nhàn em gái:

- Sao em cứ qua bên chơi hoài vậy? Em chờ họ làm đám cưới rồi qua không được sao?

Đang tức chị, Tường Vân nói:

- Chị đâu mong có đám cưới ấy mà nói, cho chị hay em đã là vợ ảnh rồi, chị có phá cũng không nhằm gì đâu.

Tường Linh hoảng hốt kêu:

- Trời đất, em đã cho hấn hết rồi à.. Trời ơi, em ấu vậy sao?

Tường Vân thẳng thắn nhìn chị:

- Yêu nhau thì cho nhau, tại sao gọi là ấu?

Tường Linh trợn mắt mắng em:

- Đồ ngu, yêu gì cái thứ bất lương ấy, chị đã bảo em chờ xem có chứng cứ cho em thấy bộ mặt thật của hấn mà. Rồi mai này bà chủ Diamond yêu cầu bắt hấn em làm sao?

Tường Vân tái mặt:

- Chị yêu cầu bắt ảnh chứ bà Diamond nào, chị muốn hại em thì cứ hại đi... Hai chị em cãi lớn tiếng làm bà Tường Lan nghe, bà vội hỏi họ mới chịu nín cho yên, Tường Linh rít răng mắng:

- Mày khốn nạn quá Tường vân à, nếu mà biết vụ này mẹ buồn vì mày thì tao giết mày.

Tường Vân sợ mẹ biết nên nhịn vô phòng nằm tẩm tức, nàng ghét chị lắm vì cho rằng tại Tường Linh ghen tuông phá đám.

Tường Linh cũng tức tối leo lên giường nằm, biết được em gái đã bị Phi Diệp dụ dỗ làm mất đời con gái nàng càng thù ghét Phi Diệp nên nằm thao thức tự nhủ:

- Được lắm, sáng mai ta nhất định đem bà Diamond đến tận nhà buộc bà điềm chỉ mày để đem đại về nha cảnh sát đồ thành khai thác xem mày còn chối được không?

Tường Linh vẫn khẳng khái tin mình nghĩ không lầm, tuy Lâm Huệ cùng vào một xuồng với Phi Diệp rồi, nhưng Tường Linh vẫn nghi Phi Diệp là thủ phạm. Nàng tính đi tính lại và nhất quyết không đội trời chung với chàng.

Sáng sớm hôm sau Tường Linh dậy từ bảy giờ, nàng ăn sáng và trang điểm để đến nhà bà Diamond.

Tám giờ đúng, Tường Linh có mặt tại nhà bà Diamond thì thấy người đông nghẹt, nàng chau mày dừng xe vội chạy vô coi thì đúng lúc người ta khiêng xác bà Diamond đem ra xe Hồng thập tự, cái xác cong queo và tím bầm, thấy là biết ngay bà ta bị chết vì độc được.

Tường Linh tái mặt, sửng sốt rồi quay hỏi một người cảnh sát:

- Bà Diamond làm sao vậy ông, bà chết rồi à, chết hồi nào vậy? Người lính cảnh sát nhìn Tường Linh và trả lời:

- Bà chết chiều qua nhưng hình như đêm qua người nhà mới phát giác vì cả nhà đều đi bằng lối cửa hông không ai lên phòng bà, và cũng không ai nghe bà kêu cứu tưởng bà không có nhà.

Tường Linh chau mày lau mồ hôi trán vì trong trí nàng lại thoáng hiện khuôn mặt Phi Diệp và cái chết của bà Hoàng Yến.

Tường Linh lấy xe theo xe hồng thập tự lên nhà thương và đeo đuổi cuộc điều tra Bác sĩ khám nghiệm cho biết bà Diamond chết vào khoảng sáu giờ chiều qua, Tường Linh suy nghĩ:

- Sau giờ chiều qua, vậy thì Phi Diệp có nhà, hấn kêu Tường Vân qua lúc chiều và ở bên tối chính giờ tối.. Chiếc xe của hấn cũng ở nhà từ sáng đến tối không đi đâu mà...

Tường Linh không thể nghĩ vụ này lại có dính líu tới Phi Diệp nữa, nàng đành chịu thua về nhà buồn bã đem hồ sơ vụ cướp trả lại ông Giám đốc Thanh Tùng và nói:

- Vụ cướp này có nhiều nghi vấn mà tôi chịu thua không tìm ra thủ phạm được vì hai nạn nhân bị chết mờ ám, chỉ duy có một nạn nhân không thừa kiện đó là cô Lâm Huê con gái tỷ phú Lâm Lý là còn sống, vậy nên tôi đành trao lại hồ sơ để ông giám đốc cho người khác tiếp tục điều tra.

Giám đốc Thanh Tùng hỏi nàng:

- Cô hãy nhớ lại đó làm cho tôi một biên bản khác, tôi muốn tìm hiểu những suy luận của cô về ba nạn nhân phụ nữ mà cô tiếp xúc, trong đó chỉ một người còn sống.

Tường Linh gật đầu:

- Thưa đúng, chỉ còn người duy nhất sống là cô Lâm Huê thôi.

Ông Thanh Tùng chau mày chú ý:

- Cô có biên bản tất cả các cuộc điều tra này không?

Tường Linh ngần ngại:

- Thưa có, nhưng tôi đã bỏ đi.

Khi nói câu này Tường Linh nghĩ đến em gái, đến việc Tường Vân thú nhận đã thất thân với Phi Diệp, nàng biết rằng mình không nên đưa Phi Diệp ra trong vụ này nữa.

Ông Thanh Tùng chau mày:

- Con ông tỷ phú Lâm Lý có quen với bà chủ Diamond không?

Câu hỏi của ông Thanh Tùng làm cho Tường Linh giật mình, nàng sửng sốt nhìn ông và nói ngoài đề:

- Ồ... Lâm Huê hay đeo hột xoàn, nàng có thể là khách hàng của bà Diamond. Và Lâm Huê có một bộ răng khềnh.. thứ tướng mạo của người đàn bà đa tình sát nhân.

Ông Thanh Tùng lắng nghe Tường Linh lẩm bẩm rồi cũng ngạc nhiên hỏi:

- Cô nói ai vậy?

- Thưa ông giám đốc tôi nghĩ đến một điều, Lâm Huê rất có thể là khách hàng của bà Diamond, mà nghe người ta nói bà Diamond chết sau khi tiếp một người khách, chính bà tiễn khách ra cửa.

Ông Thanh Tùng vụt đứng dậy nhìn Tường Linh:

- Đúng.. cô đã suy luận đúng, vậy cô có thể nhận lại hồ sơ này và tiếp tục cuộc điều tra, theo tôi, cô nên theo dõi Lâm Huê xem sao.

Tường Linh biến sắc, nàng đã thấy sự tối quan trọng trong câu nói của mình, nàng thấy phen này không những chỉ mình Phi Diệp sa lưới mà có thể cả Lâm Huê nữa. Nàng hơi run khi nghĩ việc mình sắp làm lại hại hơn trước kia, rồi Tường Vân sẽ ra sao khi người yêu nó mang cả hai tội sát nhân và ăn cướp?

Tường Linh buồn lo chỉ vì biết rõ em gái đã trao thân cho Phi Diệp, cơn giận tức đã qua nàng không còn hăng hái muốn bắt Phi Diệp nữa chỉ vì lo sợ rủi Tường Vân mang bầu rồi mới tính sao?

Tuy thế khi ông Thanh Tùng đã đưa lại hồ sơ nàng phải làm tỉnh nói:

- Tôi có thể phụ với ông chứ không lãnh nhiệm vụ điều tra cô Lâm Huê đâu. Ông Thanh Tùng mỉm cười:

- Cô Lâm Huê là con gái vậy thì điều tra cô là một nữ thám tử tiện hơn cô thấy không?

Tường Linh nói:

- Tôi không ngại việc làm nhưng tôi còn giàu tình cảm quá... Sợ bạn gái với nhau tôi không thẳng tay được... Ông Thanh Tùng chau mày:

- Vậy thì tôi cho Lê Đăng phụ với cô.

Tường Linh lại nài nỉ:

- Xin cho tôi phụ ảnh, tôi thích được là tùy viên để ảnh sai tiếp xúc với Lâm Huê thôi.

Tường Linh biết mình đã lỡ bắt mí việc nghi Lâm Huê có thể là người khách mua hột xoàn của bà Diamond cho nên nàng biết sớm muộn vụ này cũng bị lụy tới Phi Diệp bởi vậy nàng muốn tránh trách nhiệm với em gái.

Ông Thanh Tùng không hiểu thâm ý của Tường Linh những cũng chiều ý nàng. Tường Linh bằng lòng không tranh luận nữa, ông Thanh Tùng bấm chuông kêu Lê Đăng.

Sau cái bắt tay thân mật và hiểu rõ vấn đề, ông Thanh Tùng nói vui vẻ:

- Vậy hai người tự do tính việc với nhau, tôi mong cho tôi biết tin mỗi ngày một lần, 24 giờ sau thì cho tôi biết kết quả đầu tiên của cuộc điều tra.

24 giờ sau tức là sáng mai... Tường Linh lại nghĩ đến nỗi đau khổ của em nhưng nàng đành lắc đầu.

Lê Đăng hỏi:

- Cô Tường Linh có đi xe riêng?

Tường Linh gật đầu, Lê Đăng cười:

- Vậy thì tôi phải gọi xe ở đây. Tường Linh cười vui vẻ:

- Tùy anh...

Hai phút sau Lê Đăng liền lái xe của Tường Linh ra khỏi sở, chàng hỏi:

- Sao, bây giờ chúng mình đến nhà Lâm Huê liền mới kịp chứ? Tường Linh gật:

- Dĩ nhiên, với thời hạn hai mươi bốn giờ mình phải làm càng gấp càng tốt anh ạ. Lê Đăng theo tay Tường Linh cho xe đến biệt thự Ông Lâm Lý.

Lâm Huê nằm nhà từ chiều hôm qua, nàng mang mặc cảm tội lỗi đau khổ và nhớ Phi Diệp nữa.

Giờ này nàng đang sửa soạn để đến Phi Diệp nàng cần có chàng trấn an tinh thần. Mới lái ra cổng gặp Tường Linh và Lê Đăng ngừng xe, Lâm Huê biến sắc quỳnh quáng suốt nữa ủa xe vô cổng nhưng may lúc đó Lê Đăng và Tường Linh chưa để ý đến nàng.

Rồi Lâm Huê vội lấy bình tĩnh vẫn để xe giữa cửa bước xuống ra đón Tường Linh bắt tay.

- Cô đến thăm tôi hay có việc chi?

Lâm Huê không biết việc bà Diamond đi tới đâu vì nàng ở nhà từ hôm qua, Lê Đăng chụp liền nói:

- Tôi và cô Tường Linh đến mời cô đi thăm bà Diamond.

Lâm Huê chau mày làm bộ sững sốt:

- Bả làm sao? Và tôi có giao thiệp chi thân thiết với bả đâu?

Tường Linh quay bảo Lê Đăng:

- Thấy không tôi nói cô Lâm Huê không quen thân với bả chỉ có giao thiệp mua hột xoàn như mọi người khách khác thôi mà.

Lâm Huê không tránh khỏi sự bối rối biến sắc, nàng nhìn Tường Linh cố giữ cho giọng khỏi run:

- Đúng, tôi chỉ là khách hàng của bả, nhưng bả làm sao tôi không gặp bả lâu lắm rồi? Tường Linh và Lê Đăng nhìn Lâm Huê đăm đăm, nàng vừa dứt lời Tường Linh nói:

- Bà Diamond chết rồi...

Cặp môi Lâm Huê xanh ngó thấy, Lê Đăng cười lớn:

- Tường Linh thử cô vậy thôi, cô nên đến thăm bả với chúng tôi, bả chưa chết đâu. Lâm Huê vội lắc đầu:

- Tôi mắc đi công chuyện gấp quá, không thể nào đi đâu được giờ này. Lâm Huê nghe nói bà Diamond chưa chết còn run hơn, nằng sợ bả khai ra chính nằng bỏ thuốc độc cho bả uống nên nghĩ đến việc đi trốn.

Nhưng Lê Đăng đã nghiêm nghị nói:

- Cô Lâm Huê mời cô lên xe tôi.. Còn xe cô để Tường Linh đem vô cất cho. Lâm Huê lùi lại muốn xỉu và lập cập phản đối:

- Tôi... Tôi có làm gì mà ông mời.. Vô lý vậy?

Lâm Huê đã lấy lại bình tĩnh nên sẵn sượng cự nự:

- Tôi làm gì mà ông bắt tôi... Và việc gì mà tôi sợ Ông? Ông đã nói tiếng mời thì tôi cho ông hay tôi có quyền không đi. Lê Đăng nổi sùng:

- Được, công nhận cô có quyền từ chối từ bây giờ cho đến lúc cô có trác tòa đòi. Chàng quay qua Tường Linh:

- Tôi ở đây tiếp chuyện cô chạy về xin biện lý trác bắt cô này vì tình nghi, cô đi gấp cho.

Lâm Huê chỉ gất:

- Ông tình nghi tôi chuyện gì?

- Tình nghi cô là người mua hàng của bà Diamond chiều hôm qua. Lâm Huê muốn xỉu lần nữa, nằng quay gót bảo Lê Đăng:

- Ông hàm hồ quá, thôi được tôi vô nhà xem ông dở trò gì?

Lâm Huê nói rồi vô nhà lên lầu đứng nhìn xuống cổng, thấy thám tử Lê Đăng đứng đó móc thuốc lá hút, nằng lo âu:

- Trời ơi, làm sao bây giờ? Làm sao mình liên lạc được với Phi Diệp đây. Chợt nhớ nhà Phi Diệp có điện thoại Lâm Huê mừng rỡ chạy đến nhắc ông nói quay số:

- A lô... A lộ.

Tiếng chuông còn reo chưa có ai trả lời làm cho Lâm Huê quýnh quá, quay số lại, lúc ấy mới nghe tiếng Phi Diệp vì chàng mới tiễn Tường Vân ra nên trở vô không kịp.

Lâm Huê nghe tiếng chàng thì mừng rỡ vô cùng, nằng vội thuật lại việc Tường Linh và một thám tử đàn ông tới, đòi bắt mình cho Phi Diệp nghe, Phi Diệp lo sợ hỏi:

- Bây giờ hấn còn ở đó không?

- Còn.. hấn đang đứng dưới cổng.

Phi Diệp nói mau:

- Chờ anh suy nghĩ một chút nhé...

Lâm Huê lo âu:

- Anh bảo em làm sao bây giờ vì em cự nự nên họ đi lấy giấy biện lý mời em đó. Phi Diệp mím môi, từ đầu giây bên này chàng rít lên:

- Lâm Huê tại em không khéo, em đã bối rối khi thấy họ nên mới xảy ra chuyện này. Bây giờ chỉ còn một cách duy nhất là trốn, em gom hết tư trang không cần quần áo bỏ vô một cái bóp lớn ôm theo. Nhà em có cửa sau không?

Lâm Huê run sợ trong ống nói:

- Có, nhưng làm sao ra được?

Phi Diệp hỏi:

- Cửa sau ở đâu em nói để anh đến đón?

Lâm Huê mừng rú lên:

- Anh đến đón em à? Em không cô đơn... Ồ, nếu vậy em bình tĩnh rồi, em sẽ quơ tất cả tiền bạc và tư trang, anh chờ một phút nhé.

Phi Diệp hỏi nhanh:

- Nhưng cửa hậu nhà em chỗ nào?

Lâm Huê đáp:

- Một cửa nhỏ cho người nhà đi ngay phía sau bếp anh biết không, hôm trước em đã dẫn anh xuống bếp, anh nhớ chỗ đó chứ?

Phi Diệp hỏi:

- Đứng ở mấy cao ốc chung quanh nhìn thấy cửa đó không?

Lâm Huê khẽ lắc đầu:

- Không...

- Vậy thì tốt lắm, anh đem xe đến đón em ngay bây giờ, em sẽ quẹo ngã mặt hay trái?

- Quẹo trái để về nhà anh cho dễ.

Phi Diệp nói:

- Quẹo mặt để về nơi mà anh đã đưa đi lấy thuốc hôm trước đó. Lâm Huê lật đặt bằng lòng rồi buông ống nghe. Nàng chạy vô tủ sắt vợ vét hết của cải tiền bạc thồn vào cái sắc tay lớn rồi quay lại nhìn cái va ly nhỏ trên nóc tủ.

Lâm Huê nghĩ mình cần đem vài bộ nên nàng lấy va ly đó xuống bỏ vô vài bộ quần áo thứ hàng tốt khỏi ỉu và cho luôn cái bóp tay vô đó khóa lại. Cũng may Lâm Huê đang tính đi nên đã mặc đồ đảng hoàng đỡ mất thời giờ và bối rối, nàng xách luôn cái bóp nhỏ mới quàng ở tay mà đi luôn xuống thang lầu.

24. Chương 24

Không ai có thể tưởng Lâm Huê sẽ trốn, nàng khéo léo đi phía trong sân xuống nhà bếp rồi ra sau mở chốt cửa sau. Cửa này một năm chỉ mở một lần nên hơi rít, Lâm Huê quýnh lên ngó quanh.

Chợt một tiếng nói cất lên sau lưng làm cho nàng muốn xỉu, tên bồi hầu bên phòng ông Lâm Lý hỏi nàng:

- Cô tính mở cửa này?

Lâm Huê lịm đi một phút rồi bảo nó:

- Ồ, mở dùm tao rồi gài lại tử tế tao cho ngàn xài nè.

Và nàng mở bóp nhỏ lấy một ngàn cho nó trong khi nó mở chốt cửa dùm nàng. Lâm Huê ra khỏi là rảo bước vọt lẹ, nàng không kêu xe vì sợ họ điều tra ra cái người đã đưa nàng tới chỗ Phi Diệp đợi. Nàng chỉ quẹo chừng mười thước, Phi Diệp từ xa đang chăm chú soi ống viễn kính ngó lại thấy và vội lái xe chạy mau tới sát nàng thiệt lẹ.

Đã lên được xe Phi Diệp rồi Lâm Huê gục vào ghế vừa run vừa khóc:

- Trời ơi, em lo quá anh à... Em chết mất..!

Phi Diệp thấy thương tâm nên an ủi:

- Thôi nằm im nghĩ đi thoát nạn rồi...

Lâm Huê vẫn khóc rầm rứt làm Phi Diệp hơi khó chịu:

- Anh không ngờ em yếu đến thế.. Phải chi em cứ bình tĩnh thì ai làm gì được em? Lâm Huê bệu bạo:

- Nhỏ lớn em có mạo hiểm như vậy bao giờ, giờ này chắc họ đang tìm bắt em đó... Phi Diệp nói:
- Chưa đâu, em tưởng chờ lấy được cái trát biện lý mau lắm sao? Vả lại họ không ngờ em dám bỏ trốn, tình thế này chỉ có trốn là thượng sách, em đồng ý thế không?

Lâm Huê gật đầu:

- Dĩ nhiên, bởi vì họ bắt em đi thì sẽ lòi ra anh.

Phi Diệp nhếch môi cười khó chịu, trong trí chàng đang nghĩ:

- Đúng vậy ai dè em ngây thơ quá, em đã hai mươi mấy tuổi đầu mà không có thủ đoạn gì cả, đem em đi trốn như thế này cũng đâu phải là thượng sách.. Vậy thì trong khi em mới đi người ta tưởng em đang còn trong phòng thì anh phải ra tay chôn em một chỗ chắc ăn nhất là hơn.

Phi Diệp liền bảo Lâm Huê:

- Em đến cất va ly ở đây rồi chúng ta đi Cấp, anh nghĩ chúng ta nên tránh Sài Gòn ít hôm.

Lâm Huê áp má vào cánh tay chàng:

- Anh làm sao thì làm miễn là thoát nạn rồi em sẽ tìm cách liên lạc với ba em. Phi Diệp gật đầu, xe đã đến nhà bà Lệ Hằng, Phi Diệp bảo Lâm Huê:

- Đưa những đồ quý giá anh cất chỉ đem theo ít tiền và một bộ đồ tắm thay thôi. Lâm Huê đáp:

- Em không có áo tắm.

Phi Diệp nói:

- Ngoài đó thiếu gì áo tắm đẹp, ra đó mình mua. Lâm Huê giao cái bóp lớn cho Phi Diệp:
- Em có đựng riêng tiền, vàng và kim cương trong này, anh cất cho gọn, em đem luôn valy quần áo đi.

Phi Diệp gật đầu:

- Phải đi lẹ lẹ kẻo họ phát giác ra em không có nhà.

Lâm Huê nói:

- Em có dặn thằng hầu của ba em đừng nói em đã đi rồi. Phi Diệp không bỏ lỡ một phút, chàng cất bóp châu báu vô tủ riêng rồi cùng Lâm Huê ra xe đi gấp.

Chiếc DS21 lướt với tốc độ tối đa hơn một giờ sau hai người đã có mặt tại Cấp. Phi Diệp nói:

- Mình ra tắm trước một lát cho sạch sẽ rồi hãy đi ăn, anh chưa đói em ạ. Lâm Huê mỉm cười gật đầu.. Cùng chàng ghé vào tiệm mua áo tắm và khăn ra bãi sau.

Mấy phút trôi qua hai người chơi với trên bãi biển. Một lượn sóng đánh dạt họ vào bờ.

Vòng tay Lâm Huê ghì chặt lấy Phi Diệp trong nụ hôn nóng bỏng quên cả mây nước chung quanh.

Như một người nhái thiện nghệ, Phi Diệp vừa hôn Lâm Huê vừa diu nâng chờ một luồng sóng mới trong lúc thủy triều lên.

Không lâu, chỉ năm phút sau khi xuống biển Phi Diệp đã trở vô giữa đám người thản nhiên vui đùa ven bờ cát, không ai để ý đến kẻ đi ra có cặp mà trở vô một mình.

Phi Diệp ung dung lên bãi ôm áo choàng của Lâm Huê ra xe. Giờ này chàng chỉ việc về Sài Gòn càng sớm càng tốt, và rủ Tường Vân qua chơi là yên chuyện. Chàng tính đi dọc đường sẽ liệng áo choàng và giày của Lâm Huê Mỗi đoạn đường dài chàng bỏ một cái cho phi tang. Còn cái bóp nhỏ, Phi Diệp lấy giấy tờ và tiền bạc qua túi mình để về đốt đi chỉ có phần son và khăn thì chàng liệng luôn cả bóp và chắc chắn sẽ có người lượm cái bóp đẹp đó về xài.

Phi Diệp đã làm đúng ý định gọn gàng trong khoảng thời gian Tường Linh và Lê Đăng lên gõ cửa phòng Lâm Huê.

Thằng hầu của ông Lâm Lý im hơi làm ọi người cứ tưởng Lâm Huê còn trong nhà, hoặc trên lầu.

Tìm mãi không thấy Lâm Huê và đã qua sáu giờ chiều Lê Đăng bảo Tường Linh:

- Cô ta không chịu ra thì làm sao, hết giờ có quyền vô nhà tư nhân rồi? Tường Linh nói:

- Để giấy mời mai cổ lên Nha Đô Thành.

Lê Đăng nói nhỏ:

- Và phải cho người canh chừng, tôi e đêm nay cô ta trốn à. Ngay lúc ấy ông Lâm Lý về tới, Tường Linh chào, ông ngạc nhiên nhìn Lê Đăng:

- Hình như ông là thám tử làm trên nhà Đô Thành?

- Dạ thưa phải...

Ông Lâm Lý càng kinh ngạc:

- Vậy ông và cô có việc chi đến đây?

Lê Đăng đưa thẻ hành sự và trất bắt Lâm Huê cho ông Lâm Lý, ông xem xong hoảng hồn nói:

- Con gái tôi làm gì mà bị bắt?

Lê Đăng lựa lời nói:

- Thưa ông, cô Lâm Huê có nhiều cử chỉ để bị tình nghi là dính líu vào cái chết của bà chủ tiệm bán kim cương Diamond, chúng tôi mời cô lên nha cảnh sát để hỏi cung vậy tôi gửi ông giấy này vì tôi gọi này giờ cổ không mở cửa. Ông Lâm Lý hoảng hốt:

- Là không, tại sao con tôi lại dính líu đến một vụ chết chóc? Bà Diamond nào đó bị chết ra sao?

Tường Linh nói:

- Một khách hàng mua hột xoàn ám sát bả.. Mà chúng tôi đã tìm được những bằng chứng cô hai ở nhà là người đến mua kim cương trước khi bả chết. Ông Lâm Lý nóng nảy nói:

- Tôi không thể tin như thế, để tôi kêu con tôi ra hỏi xem đã. Ông nói xong lên lầu gõ cửa phòng kêu Lâm Huê:

- Lâm Huê mở cửa cho cha con... Có cha đây đừng sợ...

Trong phòng im lặng như tờ, ông Lâm Lý đập mạnh cửa kêu tiếp thì cánh cửa bật mở, Lâm Huê không có ở trong.

Ông Lâm Lý vội chạy xuống kêu người nhà hỏi.

- Cô hai đâu? Tụi bây có thấy cô hai đâu không?

Tường Linh và Lê Đăng ngạc nhiên nhìn nhau. Lê Đăng không còn giữ ý tứ gì nữa, chàng chạy lên lầu nhìn chung quanh rồi chạy xuống bảo Tường Linh:

- có lẽ cô ta trốn thoát khỏi đây rồi. Tường Linh chau mày:

- Trốn?? Vậy thì anh đi đâu trong khi chờ tôi?

Lê Đăng đã chạy ra sân xem xét cùng khắp trong khi ông Lâm Lý nghe thằng hầu nói thật:

- thưa ông, cô hai xách valy đi rồi...

Lê Đăng dừng chân nhìn thẳng vào mắt thằng hầu của ông Lâm Lý:

- Cổ đi cửa nào?

Nó chỉ ra phía sau bếp:

- Đi cửa sau...

Ông Lâm Lý xanh mặt nhìn thẳng hầu:

- Tại sao nó phải trốn? Sao nó ngu quá vậy?

Lê Đăng đáp ngay:

- Thưa ông, tại cổ đã sát nhân đó, nếu không tại sao cổ trốn đi Bây giờ ông tin chưa.. Chúng tôi không sai lầm đâu thưa ông.

Ông Lâm Lý ngồi phịch xuống ghế rút khăn lau mồ hôi trán:

- Nhưng tại sao nó lại phải sát nhân?

Tường Linh đã nhìn thấy rõ bề trái hành động của Lâm Huệ. Lâm Huệ đã giết bà Diamond chỉ vì nàng làm việc cho Phi Diệp.

Biết vậy nhưng lần này Tường Linh im lặng chỉ vì nàng sợ Tường Vân đã lỡ dại rủi ro có bầu thì không ai gánh cái bầu đó.. Như vậy là hại cho thanh danh gia đình, mẹ nàng sẽ buồn tủi.

Tường Linh nghĩ thầm:

- Danh dự gia đình là cần nhất... Mình đành làm lơ vậy. Tường Vân yêu Phi Diệp thật tình, mình không nên làm nó thất vọng nó sẽ thù oán mình và có nhiều việc không hay xảy ra.

Không ai trả lời cho ông Lâm Lý biết được tại sao con gái ông dính vào vụ giết người.. Làm ông điên đầu ngồi ủ rũ.

Lê Đăng và Tường Linh đành ra về vì trời đã chiều.. Tới nhà Tường Linh không thấy em gái thì nhìn qua nhà Phi Diệp, nàng thấy Phi Diệp và Tường Vân đem ghế bàn nhỏ ra ngồi uống trà ở hàng bệ. Lúc đó là Phi Diệp ở Cấp về nửa giờ và lo kêu ngay Tường Vân qua ngồi như thế cố ý cho Tường Linh tưởng chàng ở nhà với Tường Vân suốt ngày nay.

Khi nhìn thấy Tường Linh đứng trên lầu ngó xuống Phi Diệp thỏa ý, chàng tươi cười với người yêu:

- Anh đói rồi, em về thay đồ rồi qua đây đi ăn với anh. Tường Vân nhìn chàng tình tứ:

- Em ăn rồi nhưng đi chơi với anh cho vui thôi. Phi Diệp gật đầu:

- Cũng được, anh ăn, em uống nước chờ anh có sao đâu?

Hai người nhìn nhau cười... Nụ cười của Phi Diệp nhẹ nhàng vì chàng tin hôm nay chàng đã trừ tuyệt căn tất cả những nhân chứng có thể tố cáo chàng. Tường Vân về nhà trang điểm để đi, Phi Diệp thay đồ rồi ra xe ngồi chờ... Thấy Tường Vân về, Tường Linh bước qua phòng em:

- Em tính đi đâu đó? Tường Vân khoe:

- Em đi ăn cơm với anh Phi Diệp.

Tường Linh chau mày:

- Sao em coi như đã là vợ hắn vậy?

Tường Vân thản nhiên nhìn chị:

- Thì trước sau gì em cũng là vợ anh rồi...

Tường Linh khó chịu:

- Chị cho em hay vẫn còn chuyện rắc rối xảy ra cho hắn đó. Tường Vân nói tỉnh bơ:

- Vậy thì.. Vậy thì em nhờ chị che chở chu toàn cho hạnh phúc của em và Phi Diệp.. Em tin chị thừa sức làm việc đó... Nói xong Tường Vân ôm bóp bỏ đi.

Tường Linh đành về phòng nghỉ, nàng không thể làm khác hơn đành để mọi việc muốn ra làm sao thì ra... Nếu Lê Đăng có đủ tài năng thì cứ xúc tiến cuộc điều tra tìm thủ phạm...

Tường Linh nghĩ thầm khi đặt lưng nằm xuống giường:

- Đành là thầy kệ họ, mình hơi đâu lo cho họ... Nếu bắt được Lâm Huê và Lâm Huệ khai ra hấn thì hấn rảnh lãnh đủ... Lúc đó Tường Vân cũng chẳng trách được mình.

Tường Linh đâu dè giờ đó Lâm Huệ đã nằm một chỗ với bà Hoàng Yến và làm mối cho cá biển rồi... Nàng suy tư rồi ngủ thiếp đi một mẻ.

Lâm Huệ ra đi chỉ có thằng hầu của ông Lâm Lý biết và nàng mất tích luôn cho nên ông Lâm Lý như điên cuồng đi báo động cùng hết để kiếm con.

Hay tin Lâm Huệ biến luôn Tường Linh hốt hoảng nhưng lần này làm sao nàng dám nghi cho Phi Diệp, bởi vì từ chiều hôm nàng và Lê Đăng đứng chờ Lâm Huệ đó thì Tường Vân ở luôn bên nhà Phi Diệp như bóng với hình chỉ có trưa về ăn tối về ngủ thôi.

Ông Lâm Lý chợt nhớ ra Phi Diệp người bạn trai mới quen của Lâm Huệ nên bảo Tường Linh:

- Gần đây con tôi có quen với Phi Diệp, cô biết nhà hấn ở đâu không? Tường Linh đáp:

- Tôi cũng biết điều đó.. Phi Diệp ở cạnh nhà tôi và là vị hôn phu của em gái tôi. Ông Lâm LÝ chau mày:

- Vậy thì tại sao con gái tôi còn hy vọng hấn hỏi cưới?

Tường Linh ngạc nhiên:

- Cô Lâm Huệ nói với bác vậy sao?

Ông Lâm Lý nhìn Tường Linh gật đầu:

- Tôi thấy hai đứa quần quít thân lắm nên tôi cũng chịu cho chúng thành hôn. Tường Linh chau mày hỏi:

- Hay tin Lâm Huệ mất tích hấn đã đến hỏi thăm chưa bác?

Ông Lâm Lý lắc đầu:

- Chưa, có khi hấn không hay... À, cô nghĩ dùm có thể nào hấn đi xa với con tôi không?

Tường Linh nói đỡ:

- Mấy hôm nay Phi Diệp ở liền với em tôi, họ đang lo vụ đám cưới mà... Ông Lâm Lý nhìn Tường Linh:

- Tôi muốn gặp hấn hỏi ít điều, cô cho tôi cùng về nhà nhé?

Tường Linh vui vẻ ưng thuận.. Nàng đưa ông Lâm Lý về nhà và bảo em gái:

- Ông Lâm Lý muốn gặp Phi Diệp em đưa dùm qua đi. Tường Vân đang chờ chị về ăn cơm, nàng gật đầu:

- Mời bác theo tôi.

Ông Lâm Lý nhìn Tường Vân xinh đẹp dịu dàng thì nghĩ:

- Vị hôn thê của Phi Diệp xinh đẹp thế này thì tại sao hấn còn đeo theo con mình là một đứa kém sắc như thế...? Hay là nó vì tiền của?

Ông gật gù:

- Có thể lắm... Tại vì nó có vị hôn thê rồi không thể cưới con gái mình được nên nó rủ con bé bỏ nhà đi chẳng?

Ông Lâm Lý đã coi biết tử tiền của con trống rỗng nên mới có ý nghĩ đó. Khi Tường Vân đưa ông Lâm Lý qua tới Phi Diệp chợt dạ nhưng làm tỉnh đốn vồn vã:

- Kìa bác... Bác có việc gì quá bộ thăm cháu. Mời bác vô nhà.

Ông Lâm Lý nghiêm nghị nhìn Phi Diệp, thỉnh thoảng hỏi:

- Lâm Huệ đâu?

Phi Diệp bị hỏi bất chợt biến sắc nhưng làm bộ sững sờ:

- Cháu chưa gặp lại Lâm Huệ từ hôm ở nhà bác về... Tường Vân ngó chàng:

- Tại sao ông lại hỏi anh con gái ông đâu?

Phi Diệp điềm nhiên:

- Anh cũng lạ sự đó, anh đi với Lâm Huê từ hôm cổ đến đây mời anh về nhà có em ở đây chơi biết đó.

Tường Vân gật đầu quay bảo ông Lâm Lý:

- Thưa bác tụi cháu sắp thành hôn nên ở bên nhau không rời.. Có hôm cách đây đâu ba ngày thì phải, cổ có đến đây mời anh Phi Diệp về thăm nhà bác đó thôi. Nghe Tường Vân chứng nhận cho Phi Diệp, ông Lâm Lý thất vọng đôi mắt nhìn xa xôi... Lúc đó Phi Diệp quay bảo người yêu:

- Nói vậy đủ rồi em làm dùm anh ly nước cam mời bác coi.. Thưa bác vô chơi và cho cháu biết đầu đuôi về Lâm Huê. Ông Lâm Lý nói:

- Nó đi đâu suốt từ hôm qua, thiên hạ đổ cho nó tội sát nhân vô bằng cứ mà con bé nhát quá vội bỏ trốn... Phải chi nó chờ tôi về.. Đâu phải cứ tình nghi thì muốn bắt ai cũng được.

Phi Diệp đồng ý phụ họa với ông:

- Dạ đúng... Đâu phải tình nghi là bắt ngay người ta được? Phải có chứng cứ hẵn hoi chứ. Khổ quá tại mấy hôm nay cháu bận công việc với Tường Vân không thể đến thăm Lâm Huê nên chẳng biết em đi đâu mà tìm giúp bác.

Ông Lâm Lý không trông mong ở Phi Diệp thì buồn lắm nhưng đành ngồi im suy nghĩ.. Ý nghi ngờ Phi Diệp dụ con mình đi không còn nữa... Ông chỉ biết thở dài sườn sượt lo âu.

Phi Diệp lấy nước mời ông và nói:

- Bác chịu khó đi hỏi mấy nhà quen thử coi.

Ông Lâm Lý bảo chàng thân mật:

- Lòng bác rồi rồi, cháu lái xe đưa giúp bác đi được không?

Phi Diệp sốt sắng:

- Dạ được, bác đi xe cháu, còn xe bác để ở đây khi nào về thì lấy. Phi Diệp vô thay đồ, chàng bảo Tường Vân về nhà chiều gặp, rồi đi với ông Lâm Lý liền, Lâm Huê không còn trên đời này chỉ một mình chàng biết... Nhưng chàng sẵn sàng đưa ông tới bất cứ đâu ông muốn.

Tất cả mọi chỗ bà con và nhà bạn gái của Lâm Huê hai người đều tới nhưng không thấy nàng đâu làm ông Lâm Lý càng lo hơn, ông kêu:

- Trời ơi.. Con tôi đâu.. Biết tìm đâu bây giờ hả trời??

Phi Diệp trấn tĩnh ông Lâm Lý:

- Bác yên chí chờ vài bữa xem Lâm Huê có về không? Một cha một con chắc Lâm Huê không muốn đi luôn đâu.

Ông Lâm Lý đành về chờ biết làm sao bây giờ..!

Tường Linh thấy Phi Diệp đưa ông Lâm Lý đi thì lòng càng nghi vấn:

- Không hiểu sao ta cứ có ý nghi ngờ Phi Diệp, rõ ràng là hẵn đóng kịch. Tường Vân cũng nghi người yêu có dính líu tới sự mất tích của Lâm Huê nữa, nên qua nhà nóng ruột đợi chàng. Thấy mặt Phi Diệp, Tường Vân hỏi ngay:

- Có tìm được cổ không?

Phi Diệp lắc đầu ôm vai người yêu vô nhà:

- Em bận tâm đến vụ này làm chi?

Tường Vân nhìn thẳng vào mặt Phi Diệp:

- Em xem ý anh có việc gì dẫu em?

Phi Diệp hỏi lại:

- Anh có gì dẫu em đâu?

- Anh có vẻ lo âu lắm.. Tại sao vậy anh?

Phi Diệp cười lớn cho Tường Vân xóa bỏ ý nghĩ đó:

- Anh chẳng lo âu gì cả.. Tường Vân à, ông Lâm Lý đến đây tìm Lâm Huê chắc lại do Tường Linh xúi bỉnh đó... Anh buồn một chút vì không hiểu tại sao Tường Linh cứ muốn hại anh vậy?

Tường Vân cúi đầu buồn bực vì không thể nào cùng lên tiếng oán trách chị được. Chợt Tường Linh đẩy cửa bước vô thấy em gái ngồi đó nàng bảo:

- Em về cho chị nói riêng vài câu với Phi Diệp.

Tường Vân nhìn chị cảm hờn:

- Chị cứ nói, em đủ can đảm để nghe chị buộc tội chồng em. Tường Linh thấy em gái cứng cỏi thì bực mình lắm, nhưng cười lạt nói:

- Được, nếu em muốn nghe thì ngồi đó mà nghe.

Phi Diệp thấy hai chị em gay gắt với nhau thì cười:

- Cô Tường Linh muốn nói chi thì cứ nói đi. Tôi với Tường Vân đã là vợ chồng thì không có điều chi dẫu nhau nữa.

Phi Diệp chỉ tâm nói như thế để cho Tường Linh đau khổ vì chàng dư biết nàng còn ám ức về mối tình không vẹn với chàng.

Tường Linh nghe lòng tê tái vì lời nói của Phi Diệp, mắt nàng như đổ lửa cảm hờn nhìn chàng:

- Anh đừng ăn to nói lớn với tôi vì tôi đã nắm hết đầu mối cả ba vụ cướp đó chính anh là thủ phạm.. Và anh còn can tội sát nhân nữa... Phi Diệp tái mặt, Tường Vân vội can:

- Lại không? Chứng cứ không có tại sao chị lại nói xôn xác thế?

Phi Diệp toan nói Tường Linh dơ tay cản:

- Hôm nay tôi nói cho anh biết là để anh khỏi tưởng tôi ngu si không hiểu anh đã làm những gì. Nói để cho em gái tôi biết tôi đã vì hạnh phúc của nó mà tha anh. Rồi Tường Linh miên man nói tiếp:

25. Chương 25

- Bà Hoàng Yến và bà Diamond đều bị chết về tay anh.. Lâm Huê đã giúp anh thanh toán bà Diamond.. Rồi bây giờ nó ở đâu cũng chỉ có một mình anh biết mà thôi.

Phi Diệp vả mồ hôi trán, chàng nhìn Tường Linh bằng cặp mắt nẩy lửa như muốn ăn tươi nuốt sống.. Tường Linh vẫn làm tỉnh nhìn Phi Diệp:

- Mong rằng Lâm Huê chưa bị anh cho qua bên kia thế giới.

Tường Vân ôm đầu ngược nhìn chị:

- Chị nói chi nghe ghê quá vậy?.. Mấy hôm nay anh Phi Diệp luôn luôn ở bên em.. Làm sao có chuyện lạ lùng đó được.

Tường Linh gật đầu:

- Đó là điều khôn ngoan của anh và đó cũng là điều khiến chị để tâm đó em... Nếu thật tình Lâm

Huê đã bị thủ tiêu rồi thì chị cũng chịu thua tài trí của anh. Phi Diệp chịu hết nổi, chàng gầm lên:

- Cô vu cáo, cô ghét gì mà đặt chuyện hại tôi dữ vậy?

Tường Linh nghiêm nghị nói:

- Tôi đâu muốn hại anh.. Chính tôi muốn bỏ qua vụ này và tôi khuyên anh nên cùng Tường Vân trốn nơi khác bởi vì vụ án của anh từ nay do thám tử Lê Đăng điều tra, tôi e rằng anh không thoát khỏi tù đầy đâu.

Tường Vân run bắn lên ôm choàng lấy Phi Diệp như sợ mất chàng:

- Trời ơi.. Anh... Anh...

Phi Diệp mỉm một nụ cười khiêu khích và ôm vai người yêu:

- Hãy bình tĩnh Tường Vân.. Anh yêu em, tất cả những gì ngăn trở hay phá hoại tình yêu của chúng ta anh sẽ san bằng, em yên chí đi. Tường Linh tức tối gần giọng:

- Chị cải chính không phải chị muốn phá hoại tình yêu của em mà thâm tâm chị muốn cho hấn tự hiểu hoàn cảnh nguy hiểm mà lo trước đi kẻo để khổ lụy cho em. Tường Vân ngơ ngác, nàng không biết mình phải tin ai bỏ ai, Tường Linh đứng lên về.

- Anh nên nhớ tôi đủ yếu tố buộc tội anh, anh làm quen bà hoàng Yến thì hôm sau bà mất tích.. Anh làm quen với Lâm Huê thì nàng đã nghe lời anh xui khiến mà giết hại bà chủ Diamond.

Phi Diệp hét còn kiên nhẫn, chàng đứng lên bảo Tường Linh:

- Mời cô về... Tôi không muốn nghe những lời buộc tội của cô nữa... Tường Linh nhìn Tường Vân:

- Chị đã vì hạnh phúc của em mà chỉ bảo cho hấn quá nhiều, từ nay chị đứng ngoài vòng điều tra của Lê Đăng, nếu thám tử Lê Đăng có đến bắt hấn đi thì em đừng oán chị nghe chưa... Mục đích của chị chỉ có thể. Phi Diệp ngồi lịm nhìn Tường Linh bỏ đi, Tường Vân hoảng hốt ôm chàng nhìn vào mắt:

- Anh.. Chị Tường Linh nói vậy đúng hay sai hả ah. Em lo quá anh ơi!

Phi Diệp đang ngồi lịm, chàng lừ lừ quay nhìn Tường Vân hỏi lại:

- Hôm trước em có nói nếu anh là tướng cướp em cũng yêu phải không? Tường Vân gật đầu, Phi Diệp siết chặt tay nàng:

- Vậy thì em đừng thắc mắc về anh nữa.. Tuy nhiên anh có thể hứa với em một điều là anh không bao giờ làm chuyện gì bậy bạ sái lương tâm cả. Chúng ta vào trong phòng nói chuyện tâm tình chớ hơi đâu thắc mắc chuyện vừa rồi.. Anh biết chị Tường Linh còn ghét anh.. Trước mặt chỉ nói vậy chớ sau lưng chỉ vẫn ngầm hại anh em à.

Tường Vân thầm công nhận lời người yêu nói đúng, nàng chớp mắt đi theo chàng vào phòng với cõi lòng vẫn vương khó tả...

Lê Đăng không bắt được Lâm Huê thì bực tức lắm, chàng về nhà suy nghĩ cặn kẽ, đặt kế hoạch hành động, rồi hai hôm sau trở lại nhà ông Lâm Lý với hai nhân viên thuộc cấp... Chàng cất một người đứng canh cổng sau, một người canh cổng trước. Ông Lâm Lý đang buồn bực ngồi ủ rũ, thấy Lê Đăng đến vội chạy ra mời vào, Lê Đăng nhìn ông hỏi:

- Bác đã biết cô Lâm Huê trốn đi đâu chưa?

Lâm Lý lắc đầu:

- Thưa ông chưa... Tôi khổ quá ông ơi vì tôi chỉ có mình nó.. Tôi đã tìm khắp các nhà bạn bè thân thuộc mà không ai biết nó đi đâu cả.

Lê Đăng nhìn sự đau khổ của người cha in trên sắc mặt mà thương, chàng hỏi:

- Thưa bác... Bác thường thấy cô Lâm Huê giao thiệp với ai và có người yêu chưa?

Ông Lâm Lý trả lời:

- Da... Con Lâm Huê ít bạn lắm.. Gần đây nó có quen với một người tên Phi Diệp.. Hai đứa tính lầy nhau sao đó.. Nhưng bữa qua tôi đến nhà Phi Diệp thì thấy nó có vị hôn thê rồi...

Lê Đăng chau mày tỏ vẻ suy nghĩ:

- Bác đã gặp Phi Diệp và không thấy Lâm Huê ở đó..

Ông Lâm Lý gật đầu:

- Sở dĩ tôi tìm con gái tôi ở đó vì tôi thấy Phi Diệp là bạn thân của nó. Tôi tưởng hai đứa rủ nhau đi chơi xa.

Lê Đăng hỏi:

- Vậy thưa bác Phi Diệp trả lời bác ra sao?

Ông Lâm Lý nhìn Lê Đăng:

- Mấy hôm nay hắn ở bên vị hôn thê của hắn để tính đám cưới nên không gặp con tôi.

Lê Đăng hỏi:

- Thưa bác, người yêu của y là ai?

- Em gái nữ thám tử Tường Linh..

Lê Đăng ngạc nhiên:

- Vậy à... Sao tôi không nghe Tường Linh nói vụ này.

Ông Lâm Lý đang nôn nóng tìm con nên nói:

- Ông làm ơn tìm được con tôi.. Tôi xin tặng ông một triệu đồng... Lê Đăng gật đầu:

- Đó là phận sự của tôi huống chi còn có tiền thưởng. Thôi bác cứ yên tâm làm như chìm vụ này đi để tôi lo. Tôi tin nếu Lâm Huê còn sống sẽ phải tìm dịp liên lạc với bác. Nếu bất tin luôn thì chắc là nàng.. không còn. Mặt ông Lâm Lý tái xanh:

- Ông nghi con tôi đã chết à..

Lê Đăng gật đầu:

- Tôi sợ cổ bị thủ tiêu rồi. Ông Lâm Lý kêu:

- Ồ... Con tôi thù oán chi ai mà họ thủ tiêu?

Lê Đăng cười:

- Vậy thưa bác cổ đầu có thù oán chi bà Diamond mà ám sát bả, tôi nghi cổ làm việc cho tổ chức nào đó.. Khi thấy bị lộ người ta sẽ thủ tiêu cổ.

Ông Lâm Lý lộ vẻ không bằng lòng:

- Tại sao ông cứ đề quyết cho con tôi giết bà Diamond vậy.. Tôi tin con tôi không hề làm việc đó và không dính líu tới bất cứ tổ chức nào cả. Lê Đăng nhún vai:

- Sao không thưa bác? Chỉ nội hành động bỏ trốn của cổ đủ tố cáo tội ác cổ đã làm. Thú thật với bác khi chúng tôi tới đây chỉ mới đặt giả thuyết việc cổ quen Phi Diệp... Rất có thể cổ đã vì Phi Diệp mà ra tay giúp đỡ hắn thủ tiêu nhân chứng và là nạn nhân các vụ cướp nữa. Nhưng khi hỏi tới bà Diamond cổ hoảng hốt ra mặt và trả lời các câu hỏi của chúng tôi rất lúng túng. Với những lý do đó tôi nghi cổ là người khách hàng đã đầu độc bà Diamond.. Chúng tôi tính mời cổ về văn phòng để điều tra. Nào ngờ cổ bỏ trốn trong khi chúng tôi còn ở cửa. Ông Lâm Lý vả mồ hôi trán:

- Ông đã đề quyết như thế thì vụ này con tôi chỉ là tông phạm?

Lê Đăng gật đầu:

- Bởi vậy tôi mới đến đây bàn với ông, ông tiếp tay giúp chúng tôi tìm cho ra chánh phạm rồi chúng tôi sẽ gỡ cho cổ.

Ông Lâm Lý mừng rỡ:

- Nếu được vậy, ông bảo gì tôi cũng nghe.

Lê Đăng nói:

- Đó là điều lợi, bác nên hết lòng giúp chúng tôi, bác hãy đăng báo kêu cô Lâm Huệ hãy về ngay. Mọi việc bác đã lo liệu xong, bác đăng thử một tuần trên các báo.. Tôi tin cổ sẽ nóng lòng thương bác mà về nhà. Ông Lâm Lý lo ngại:

- Ông có sợ con tôi có thể bị ám sát không? Họ thủ tiêu con tôi chớ đại gì để nó về tổ giác.

Lê Đăng gật:

- Bác nghĩ đúng.. Nhưng chúng tôi hy vọng cổ còn vì từ giây phút này chúng tôi đã cho người ngầm theo dõi Phi Diệp. Ông Lâm Lý buồn bã gật đầu:

- Vậy ông yên tâm... Tôi xin nghe lời ông đi đăng tất cả các báo ngay chiều nay. Lê Đăng mời ông Lâm Lý hợp tác rồi ra về. Sáng hôm sau ông Lâm Lý đưa đăng tất cả các báo Việt và Hoa ngữ mục nhấn tin như sau:

"Lâm Huệ...

Lâm Huệ con ở đâu về với ba ngay. Mọi việc ba đã lo êm xuôi.. Nếu con không về chắc ba nhớ con mà chết mất. Ông Lâm Lý... Đường... Chợ Lớn..."

Mục nhấn tin này ra ngay một báo buổi chiều. Phi Diệp có lệ mua báo tháng nên thằng nhỏ ôm tất cả các báo đến nhà chàng lúc 6 giờ.

Phi Diệp mới đi ăn ở Thanh Thế về, hôm nay chàng muốn nghỉ sớm để mai về nhà thăm mẹ và dấu cái bóp có nữ trang của Lâm Huệ.

Xe chàng vừa vô sân thì thằng nhỏ bán báo chạy tới. Phi Diệp cầm liếc qua các mục rồi lựa mua thêm hai tờ nữa để đọc cho hết thì giờ trước khi ngủ. Vì Tường Vân mới chia tay với chàng trước giờ ăn nên chàng đã bảo cho nàng biết tối này chàng cần ngủ sớm.

Phi Diệp vô nhà khóa cửa quăng mấy tờ báo lên giường rồi đi tắm. Chàng cũng hơi khổ tâm khi nghĩ đến những nạn nhân của mình.. Rồi chàng tự biện hộ một kết luận cho tâm trí khỏi ân hận:

- Lỗi tại Tường Linh đưa họ tới tay ta và dồn ta sát chân tường nên ta phải giết người để tự vệ. Ai ở hoàn cảnh này cũng phải làm thế chớ không hơn gì. Bởi lý luận thế nên Phi Diệp luôn luôn xua đuổi được tội ác, chàng tắm xong ung dung ra nằm bật đèn ở đầu giường đọc báo. Coi hết những bài chính đến bài phụ Phi Diệp mới liếc thấy mục nhấn tin của ông Lâm Lý. Chàng chau mày lật thử hai tờ báo kia coi rồi lo âu tự hỏi:

- Ông nói đã lo xong tất cả thì lo sự gì? Với mục nhấn tin này rõ ràng ông chưa biết con chết nhưng nó lại tỏ ra ông hiểu vụ ám sát bà Diamond. Vì có hiểu thì mới nói là lo xong chớ...

Phi Diệp ngồi bật dậy lấy thuốc hút để suy nghĩ; - Ông nói đã lo thì lo vụ gì kia? Ông nghĩ sao về vụ này.. Và ông đã gặp những ai, đã tìm hiểu vụ này ra sao mà lo?

Phi Diệp cứ tự hỏi như thế rồi chàng không làm sao ngủ được nữa... Tâm tư Phi Diệp lo không thể tả.. Lần thứ nhất trong đời chàng lo lắng hồi hộp hơn hết kể cả ngày còn ba nạn nhân.

Phi Diệp lo vì vụ này không êm như những vụ trước, vụ này tuy Lâm Huệ đã bị thủ tiêu êm xuôi mà còn có cha nàng quyết tâm tìm kiếm cho ra.

Bởi vì Phi Diệp không ngu nên chàng biết sau khi đăng báo một tuần lễ mà Lâm Huệ không về thì họ sẽ biết nàng không còn trên mặt đất này nữa.. Phi Diệp lo âu và bắt đầu tính mưu cơ chống đỡ.

Phi Diệp nhớ lại tên thám tử Lê Đăng mà Tường Linh đã nói:

- Nếu vụ này mà do Lê Đăng bày đặt ra thì thế nào hẳn cũng theo dõi tạ. Ta không nên về nhà nữa và phải làm cho hắn hết theo dõi nhắm vào ta mới yên được.

Phi Diệp nhất định đầu trí với Lê Đăng và chàng tính sáng mai bắt đầu thí nghiệm xem có bị theo dõi không?

Sau khi đã tính nhẩm vào thám tử Lê Đăng mà tránh né, Phi Diệp đi ngủ ngon lành, chàng biết Lê Đăng không tìm ra tung tích Lâm Huê thì không có bằng chứng nào buộc tội chàng cả, kể luôn mấy vụ cướp.

Duy có một điều Phi Diệp lo ngại là cái bóp lớn đựng tiền bạc nữ trang của Lâm Huê còn ở nhà bà Lệ Hằng tức mẹ chàng, chỉ có cái bóp đó là nguồn gốc có thể khiến cho họ tìm ra thì chết chàng... Nhưng chàng nhất định không về đó thì sẽ khỏi lo họ lục xét. Sáng hôm sau Phi Diệp thử bài toán của mình liền, chàng lái xe đi và chú ý nhìn xem có ai theo không.

Nhưng lúc ấy thám tử Lê Đăng ở trên lầu nhà Tường Linh, chàng đã đến đây trước sáu giờ sáng lúc trời chưa rạng, đứng nép ở một góc lan can nhìn qua bên kia, chờ cho Phi Diệp lấy xe ra khỏi cổng mới mở máy truyền thanh kêu ột thám tử đứng đầu đường, vì hai bên khúc quẹo ở hai đầu đường này đều có thám tử chờ sẵn, Phi Diệp quẹo phía nào cũng sẽ có người bám sát ngay.

Lê Đăng kêu:

- Đường... Có Sơn Tùng đó không? Hắn đã ra đi trên chiếc DS21 đó. Có tiếng trả lời và Lê Đăng nghe cả tiếng Honda nổ:

- Thấy rồi.. tôi theo hắn đây...

Tường Linh mở cửa bước ra liếc qua phòng em gái và bảo Lê Đăng:

- Anh coi chừng con em tôi bên này nghe tiếng...

Tường Linh ở một vị trí rất khó xử thể lúc này, một phần nài hành động vì lý tưởng và nhiệm vụ, một phần nài hành động vì hạnh phúc của em gái...

Nhưng có một điều thuộc về lãnh vực phân tâm học, trước kia nàng đã yêu Phi Diệp và bị chàng bỏ rơi nên tự nhiên ghét chàng và muốn thấy đời Phi Diệp khổ sở đau đớn. Chính vì những nguyên nhân sâu sa đó mà Tường Linh không che chở cho Phi Diệp, nàng để mặc Lê Đăng hành động. Đôi khi lại còn tỏ ra hợp tác với Lê Đăng nữa.

Nghe Tường Linh nói, Lê Đăng mỉm cười;

- Yên chí đi, tôi làm kín đáo lắm... Bây giờ cô coi chừng đừng cho Tường Vân thấy để tôi qua lục xét bên nhà hắn xem có vết tích gì không?

Biết Lê Đăng có đủ thứ chìa khóa mở bất cứ cửa nào Tường Linh gật đầu, nàng đứng lại nhìn Lê Đăng ung dung qua nhà Phi Diệp mở cửa vào như chủ nhân. Nàng đã đề phòng nếu Tường Vân dậy thì nàng vô phòng giữ em gái nói chuyện cho Lê Đăng tự do tìm dấu tích Lâm Huê.

Vô tới nhà Phi Diệp rồi, Lê Đăng muốn tìm một manh áo, cái bóp, cái khăn hay bất cứ thứ gì của đàn bà rơi rớt lại để cho Lâm Lý xem có phải của con gái ông không nhưng vô ích.

Chàng chỉ thấy một khăn tay thuê ở giường Phi Diệp nhưng hai chữ thêu là TV... PD nên chàng biết ngay khăn đó của em gái Tường Linh tặng Phi Diệp.

Một điều rất dễ hiểu là Phi Diệp đưa Lâm Huê về nhà bà Lệ Hằng rồi đi Cấp liền chớ đâu ghé về đây mà có vết tích của nàng.

Lê Đăng thất vọng trở qua nhà Tường Linh trong lúc đó Sơn Tùng đang theo dõi Phi Diệp vào nhà hàng Thanh Bạch ăn sáng.

Phi Diệp muốn thử sự suy tính của mình nên để ý những kẻ khả nghi hai bên đường rất kỹ, chàng kín đáo liếc vào kính chiếu hậu để xem có ai theo không.

Phi Diệp không thấy ai theo mình từ nhà. Nhưng khi đến ngã tư đường chàng có thấy một gã đeo kính đen, mặc áo sơ mi sọc xanh đang cúi sửa chiếc Honda. Xe của chàng chạy qua chàng cũng chưa lưu ý đến Sơn Tùng, nhưng ngay sau đó anh chàng đạp xe nổ leo lên kín đáo chạy theo xe Phi Diệp.

Khi đã vô nhà hàng ngồi vài phút Phi Diệp thấy tên sửa Honda hồi nãy bước vô ngồi ở bàn sau lưng. Phi Diệp điềm nhiên làm như không để ý, chàng tự hỏi:

- Phải chăng hắn là Lê Đăng?

Phi Diệp thấy kẻ lạ mặt có vẻ khả nghi theo chàng thì dòm chừng vào tường kính. Phi Diệp kêu bánh và cà phê sữa rồi ngồi ăn thủng thẳng, trí não suy tính kỹ lưỡng xem ở đây ra thì chàng sẽ đi đâu để có thể thuận tiện biết đích xác có phải tên này theo chàng hay không?

Phi Diệp kêu bồi trả tiền sau khi ăn xong, chàng đến ngân hàng lãnh tiền về xài. Ở đây chàng chỉ có hai trăm ngàn để phòng hờ những lúc cần xài vặt, Phi Diệp lấy ra năm chục ngàn vì chàng có một số tiền lớn giấu dưới nệm nơi giường nằm... Đến ngân hàng chỉ là đi cho có việc trong khi nghĩ có kẻ theo dõi mà thôi.

Khi ở ngân hàng ra Phi Diệp thấy người chàng hồ nghi đang đứng uống nước ở một xe nước đá gần đó, chàng chau mày nhích một nụ cười sắc lạnh rồi đi thẳng đến xe mình lái xe vô Chợ Lớn.

Đến đường Trần Hưng Đạo thẳng tới Đồng Khánh thì Phi Diệp thấy rõ Sơn Tùng theo mình suốt quãng đường dài này. Chàng vô một hiệu bán hàng tơ lụa lớn nhất ở Tổng Đốc Phương lựa mua cho Tường Vân hai sấp hàng Thượng Hải thật đẹp để về tặng nàng may áo dài.

Cuộc theo dõi của Sơn Tùng chỉ có thể ghi vào sổ tay như sau:

- Phi Diệp đi ăn sáng xong ra ngân hàng lãnh tiền, lãnh tiền xong vô Chợ Lớn mua hàng rồi về nhà không gặp ai và không có gì khả nghi hết.

Đến đây Sơn Tùng mở máy phát thanh đặc biệt báo cáo cho Lê Đăng, Lê Đăng ra lệnh:

- Cứ chịu khó theo hắn hết ngày hôm nay.

Sơn Tùng nói:

- Xin cho Đỗ Vũ theo tiếp nếu không e hắn chú ý đề phòng.

Lê Đăng nói:

- Hai anh có thể tự liệu lấy, làm sao cho hoàn thành công tác thì thôi.. Hãy liên lạc với Đỗ Vũ tại nhà cô Tường Linh.

Sơn Tùng nhận lệnh liền kín đáo vô nhà Tường Linh.. Đỗ Vũ ngồi nói chuyện với chị bếp nhà Tường Linh theo lệnh Lê Đăng để chờ Sơn Tùng về.

Sơn Tùng bước vô thấy Đỗ Vũ chàng vội vào ngồi bên thuật lại cuộc theo dõi Phi Diệp.

Nghe Sơn Tùng thuật lại cuộc đi vòng vo của Phi Diệp, Đỗ Vũ nói:

- Vậy thì chúng ta đừng nên ở đây nữa, tôi nghi hắn mua áo để đem qua tặng cô vợ sắp cưới trên lầu kia. Mình ở đây hắn thấy khó theo dõi lắm. Sơn Tùng nói:

- Biết đâu hắn mua cho cô Lâm Huệ vì cổ đi không đem theo đủ áo thay, chúng ta cứ phải theo hắn mới rõ được.

Đỗ Vũ đồng ý:

- Có thể lắm, nhưng chúng ta chờ hắn ở tiệm nước tiện hơn. Hai người làm bộ dặn chị bếp:

- Khi nào cô hai về chị làm ơn nói lại có tụi tôi đến thăm, chờ lâu quá tụi tôi về rồi nghe.

Lúc ấy Tường Vân ở trên lầu nghe tiếng nói chuyện xì xầm, nàng vội khoác chiếc áo choàng bước xuống và chỉ kịp nhìn thấy hai thám tử lấy xe đi. Họ đều đi Honda đen, Tường Vân lo âu không hiểu họ là ai.

Phi Diệp cũng đang ở trên lầu đứng sau khung cửa kính ngó qua nhà Tường Linh, chàng thấy hai người đàn ông ở bên đó đi ra một người là anh chàng theo dõi chàng khi nãy.

Phi Diệp mím môi cảm tức:

- Thì ra Tường Linh đặt trụ sở bọn cóc ngay tại nhà, khốn nạn thật, rồi đây sẽ xem ta.

Phi Diệp mỉm cười xuống nhà sửa soạn hàng hoàng lấy hai xấp hàng mới mua qua mời Tường Vân đi may áo. Tường Vân cũng vừa sửa soạn tính qua chàng.. Hai người đi lẹ ra xe. Phi Diệp đeo kính đen vào mắt, lái xe chạy từ từ, chàng thấy hai người khi nãy đứng ở xe sinh tố đầu đường chàng đang tiến tới.

Hình như họ đã thấy chàng nên lật đặt đạp máy xe rồi phóng lên đuổi theo. Phi Diệp mỉm cười bảo Tường Vân:

- Em nhìn kỹ tên mặc áo sọc, cỡi Honda và đeo kính đen đó, đang theo dõi chúng ta em à.

Tường Vân xanh mặt:

- Đúng rồi, tên đó ở nhà em đi ra khi nãy, hẳn đến hỏi chị Tường Linh. Phi Diệp trấn tĩnh nàng:

- Em bình tĩnh đừng sợ. Anh cho em biết những tên đó chỉ là tay mơ không đáng lo. Điều anh đáng lo một chút là anh chưa biết mặt thám tử Lê Đăng. Tường Vân nhìn người yêu hỏi dồn:

- Có phải Lê Đăng thường đi với chị Tường Linh mấy hôm nay không? Phi Diệp gật đầu:

- đúng đó...

Tường Vân nói:

- Vậy thì anh đưa cái máy hình nhỏ của anh cho em,, hể hẳn đến với chị Tường Linh em sẽ chụp cho anh.

Phi Diệp vẫn cho xe chạy đều đều, chàng quay qua mỉm cười hỏi Tường Vân:

- Em muốn may áo tiệm nào?

Tường Vân chỉ cho chàng tiệm may quen, Phi Diệp quẹo xe tay trái và nói:

- Em để ý nhé tên đó vẫn bám sát chúng mình. Và chàng mỉm cười:

- Hai tên đi theo anh đều ngu dốt, bận kiểu áo rất dễ nhận.

Tường Vân lo âu:

- Nếu chúng cứ theo hoài như thế thì sẽ có một ngày chúng gặp anh đụng độ... Anh nên nhịn chúng đi thì hơn.

Phi Diệp mỉm cười:

- Chuyện đối phó với chúng là do anh tùy cơ ứng biến, chỉ có em, em nên đề phòng chị Tường Linh, anh biết chỉ không muốn cho hai đứa mình thành hôn. Tường Vân buồn rầu:

- Em không ngờ chỉ ghét anh dữ vậy... Nhưng anh có biết cô Lâm Huệ hiện ở đâu không?

Phi Diệp cười:

- Anh làm sao biết được, mấy bữa nay anh ở bên em hoài mà.

Tường Vân yên chí, nàng chỉ nhà may quen cho Phi Diệp ghé xe. Đỗ Vũ theo sau chỉ thấy Phi Diệp đưa Tường Vân đi may đồ chứ không có chi lạ. Khi trở về Phi Diệp đi qua nhà mẹ mà không ghé, nhưng chàng chợt nghĩ được một cách lo vụ cái bóp của Lâm Huệ, chàng bảo Tường Vân:

- Em nhớ nhà má anh ở đường này chưa? Anh tính nhờ em đến kêu dì Lâm đến nhà, anh sẽ sang gặp hẳn ở phòng em được không?

Tường Vân gật đầu:

- Anh muốn em kêu hẳn chừng nào?

- Tối nay, em đi thì chắc không ai chú ý..

Xe về tới nhà.. Phi Diệp ngừng cho Tường Vân mở cổng dì Lâm đến xe vô còn nàng thì về nhà.

Cuộc theo dõi của Sơn Tùng và Đỗ Vũ thành ra vô ích, khi họ về tường trình với ông Thanh Tùng thì ông cười:

- Vậy hai anh có thể theo luôn cô Tường Vân.

26. Chương 26

Sáng hôm sau ông Thanh Tùng nhận được biên bản của Lê Đăng trong đó có bản báo cáo của Sơn Tùng có ghi buổi tối vào khoảng chín giờ Tường Vân đến nhà số... đường... Nhà này do bà Lệ Hằng làm chủ.. Sau đó Tường Vân ra về với một thanh niên.

Ông giám đốc hỏi:

- Rồi Phi Diệp có gặp thanh niên đó không?

- Không...

Ông giám đốc ra lệnh:

- Vậy thì cứ tiếp tục theo dõi, các anh thấy thanh niên đó về lúc mấy giờ?

Sơn Tùng đáp:

- Có lẽ ở lại vì tới nửa đêm vẫn chưa thấy hấn ra khỏi nhà.

Việc Lâm ở lại nhà Tường Vân là do Phi Diệp đã tính kỹ sau khi kêu điện thoại nói chuyện với Tường Vân:

- A lô.. Tường Vân đấy hả.. em đi chưa?

- Rồi.. Lâm đã về đây một lượt với em, đang đợi anh nè. Phi Diệp chau mày;

- Lẽ ra để sáng mai nó tới hoặc là em về trước nó về sau, em làm vậy anh sợ có kẻ theo dõi thấy Lâm rồi. Tường Vân lo sợ:

- Vậy anh tính sao?

Phi Diệp đáp:

- Anh quên nhà em có điện thoại vậy em đưa ông nghe cho Lâm đi. Tường Vân đưa ông nghe cho Lâm, Phi Diệp nói:

- Anh cần gặp em ở hồ tắm Cộng Hòa sáng mai, em chờ đến sát giờ giới nghiêm hãy về.

Vì quyết định bất ngờ của Phi Diệp nên Sơn Tùng và Đỗ Vũ vừa đi một chút thì Lâm về.

Lâm đến hồ tắm thật sớm, Phi Diệp biết chàng bị theo nên cố ý cho Lâm đến trước.

Dĩ nhiên là khi Phi Diệp đến hồ tắm là có người theo sau liền, Đỗ Vũ cũng vô hồ tắm.

Phi Diệp tự nhiên thay đồ ra hồ tắm, Lâm đi theo, Phi Diệp chờ Lâm bơi tới mới nói:

- Coi chừng có kẻ theo dõi.. Nghe anh nói đây có thằng đeo kính đen bạn sơ mi sọc trên kia hấn sẽ xuống tắm bên chúng ta.

Đỗ Vũ vô thay áo thì Phi Diệp chỉ cho Lâm thấy và nói mau:

- Anh có để một cái bóp có tiền và nữ trang trong tủ áo của anh ở nhà, em hãy tìm chỗ dấu nữ trang kín đáo và thủ tiêu cái bóp, còn tiền thì em trao cho Tường Vân khi nàng đến lấy, bây giờ em lên mau anh đưa chìa khóa tủ cho và em về liền. Sơn Tùng thì canh chừng ở gần nhà bà Lệ Hằng chàng thấy Lâm về chớ không thấy Lâm đi thì tưởng giờ này hấn mới ở bên Tường Vân về, chàng chờ Lâm vô nhà rồi mới tới tận cửa nghe ngóng dòm ngó.

Chợt chàng nghe một đứa bé trai ở nhà lên nói:

- Ông muốn hỏi ai vậy? Có chú Lâm mới vô đó ông kêu đi. Lâm nghe tiếng hỏi giật thót mình vội mở hé cửa ngó ra và nhận được tên hỏi mình là một người lạ, chàng vội đóng cửa dựa lưng vào tường lắng nghe thằng nhỏ hỏi tiếp:

- Hay là ông muốn hỏi cậu Phi Diệp? Lúc này cậu không ở đây nữa. Lâm muốn tống vào miệng thằng bé vài cái trong khi Sơn Tùng mừng rỡ hỏi:

-Ồ đây là nhà của cậu Phi Diệp à, tôi đang đi tìm nhà cậu ấy. Thằng nhỏ nói:

- Nhà má cậu chớ cậu đâu có ở đây.

Sơn Tùng chau mày, Lâm ở trong chửi thầm thằng nhỏ:

- Thằng chết dịch, chẳng ai hỏi mà cứ khai, may mà đi Lệ Hằng đề phòng còn nhà bên cạnh mà không cho nó hay nếu không nó cũng khai tuốt luốt. Sơn Tùng hỏi:

- Đây chỉ có một mình Lâm ở đây thôi à?

Thằng nhỏ gật đầu:

- Có bà Lệ Hằng nữa.. Cậu PHi Diệp ở chỗ khác lâu lâu về thôi.

Sơn Tùng hỏi:

- Em thấy cậu ấy về cách đây bao lâu rồi?

Thằng bé nói:

- Hình như cách đây vài ngày cậu ấy có về với một cô. Sơn Tùng chụp vai thằng bé hỏi dồn vì y nghĩ đến Lâm Huê:

- Về với một cô, vậy cô còn đây không?

Thằng bé lắc đầu đúng lúc Lâm mở cửa ra vì Lâm sợ nó nói mãi mà tiết lộ những điều nguy hiểm cho Phi Diệp. Tuy hôm Phi Diệp đưa Lâm Huê về đây Lâm không có nhà nên không hay biết chi.

Thấy Lâm mở cửa ra thằng bé vội kêu:

- Kia ông hỏi chú Lâm đó.

Sơn Tùng nhìn Lâm qua cặp kính đen, chàng hỏi:

- Thưa ông hỏi chi?

Sơn Tùng liền đáp:

- Tôi tìm cô gái đi với ông Phi Diệp về đây, anh làm ơn gọi cổ dùm tôi. Lâm bình tĩnh cười:

- À, ông quen chị hai tôi à? Chỉ không có ở đây lâu lâu ghé về thăm má tôi thôi, ông muốn gặp thì ông đến nhà chỉ sẽ gặp anh tôi luôn, hai nhà gần nhau để tôi biên địa chỉ cho.

Lâm nói số nhà của Phi Diệp và Tường Linh, Sơn Tùng gật đầu liền:

- Vậy thì tôi biết nhà đó rồi anh khỏi biên... Có bác ở nhà không cho tôi gặp chút? Lâm mở cửa lớn:

- Má tôi không có ở nhà anh à.

Sơn Tùng liếc mau vô nhà rồi nói:

- Vậy để hôm khác tôi sẽ đến nhờ bác một việc.

Lâm gật, Sơn Tùng ra xe Honda đi lúc ấy Lâm mới quay lại mắng thằng nhỏ:

- Lần sau có ai lạ hỏi gì nói không biết chớ đừng làm tài lanh à ghen. Thằng nhỏ cười:

- Họ hỏi gì, tui nói chớ có nói thừa đâu nè? Cậu Phi Diệp tính cưới vợ ấy à, cậu ấy đẹp trai mà cưới vợ xí thế?

Lâm chau mày; - Chị hai tao đẹp vậy mà mày kêu xấu à?

Thằng bé le lưỡi:

- Trời đẹp.. Người như vậy mà chú kêu đẹp hả.. Đen xì, mặt rỗ răng hô mà đẹp... Lâm vội hỏi:

- mày tả ai vậy... Cô nào?

- Tả cái cô xách vali vô nhà với cậu hai rồi lại xách va ly đi liền đó... Cô ta y như khỉ mà cậu hai cười chi kỳ vậy? Chắc là cổ giàu hé?

Lâm ngẩn ngơ suy nghĩ... Rồi hiểu có điều chi quan trọng về vụ cái bóp và cô gái này mà chàng chưa hay nhưng cũng vội dặn thằng nhỏ:

- Mày đừng bao giờ nói với ai việc mày đã thấy cô đó đi với cậu hai về đây nghe chưa... Sở chị hai tao hay chỉ ghen.

Thằng bé cười:

- Vậy cô đó không phải là chị hai chú sao?

Lâm lắc đầu:

- Mày đừng bao giờ nói với ai như vậy nữa nhé, cô đó chắc là quen thôi, bị tao đi vắng nên không hay. Thằng bé gật:

- Tôi cứ tưởng vợ cậu gì mà xấu quá.

Nói xong nó bỏ vô nhà, Lâm phân vân vô khóa cửa lại và mở cái tủ coi cái bóp mà Phi Diệp đã dặn đó.

Cái bóp da đen lớn Lâm vừa mở ra đã hoa mắt vì những chiếc vòng nhẫn nam xoàn, và những bó bạc lớn còn thơm mùi giấy.

Lâm hết hồn vội đóng ập bóp lại và nhìn quanh, tay hần run run, tự hỏi:

- Bóp này chắc là của cô gái xấu xí mà thằng bé đã nói, nhưng cô ta là ai.. Tại sao tên vừa rồi lại đi kiểm cô ta?

Lâm dư hiểu kẻ vừa hỏi thằng bé là thám tử, chàng vội nhớ đến lời Phi Diệp dặn phải dấu hết nữ trang, thủ tiêu cái bóp và gói tiền lại tìm cách đưa cho chàng. Lâm liền đi tìm túi nylông thồn hết nữ trang của Lâm Huê vô đó rồi gói một khăn lông lớn ra ngoài đem để vào cái sô trong phòng tắm. Cách dấu nữ trang của Lâm cũng hay, nhà này chỉ có Lâm và Phi Diệp ra vô, lâu lâu bà Lệ Hằng đi đâu hay về thì mới tạt ngang vì căn nhà bên kia bịt cửa bỏ trống nên bà phải dùng lối đi bên này vậy thôi.

Lâm dấu nữ trang cách đó xong gói tiền vào giấy báo, chờ gởi cho Phi Diệp. Số tiền Lâm đếm được hơn trăm ngàn, chàng nghĩ:

- Mình gởi cho anh một trăm và giữ lại số lẻ này tiêu đỡ.

Sau đó Lâm soát những ngăn nhỏ thì thấy một tấm danh thiếp của Lâm Huê sót lại trong ngăn có cái kiếng soi mặt.

Lâm đọc tấm danh thiếp đó mà lạnh mình vì chàng đã nghe biết Lâm Huê là con gái nhà tỷ phú Lâm Lý, trước kia bị cướp một lần và hiện nay còn bị mất tích đang được các thám tử tìm kiếm.

Lâm lạnh mình hần phát run, nhưng càng sợ thì hần càng phải lo thủ tiêu cái bóp cho xong.

Lâm liền xách cái bóp qua nhà bên bằng lối cửa nhỏ sau lưng lầu, trí não Lâm đảo lộn tìm một phương thức thủ tiêu bóp, hần liền gõ cửa phòng thí nghiệm, bà Lệ Hằng hỏi:

- Chi đó? Lâm nói dối:

- Dì cho con một chút át xít.

Bà Lệ Hằng chỉ tay về phía chai át xít gần đó:

- Đó, con lấy đi, cái chai xanh xanh ở góc kia.

Lâm mừng hóm, hần chỉ sợ bà tự lấy cho rất ít, hần có cầm sẵn cái chai nên đến đó rót ở chai lớn qua, nhắm đủ số cần dùng rồi Lâm đi ra để bà Lệ hằng yên tĩnh làm việc.

Lâm đem cái bóp vô nhà đổ át xít đều lên cho tiêu tan từng mảnh nhỏ, sau đó xả nước thật mạnh trong bồn cho chảy ra cống.

Lâm mất cả giờ để làm cho hết dấu tích cái bóp của kẻ mà hắn nghi đã là nạn nhân dưới bàn tay Phi Diệp, anh hắn. Sau khi làm sạch sẽ Lâm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đi lui đi tới với câu hỏi:

- Bây giờ còn mớ nữ trang kia làm sao đây?

Lâm sợ nhất người thám tử khi này sẽ tới xét nhà thành linh, cách dấu giếm của Lâm thật khéo nhưng biết có qua được cặp mắt tinh đời của các thám tử không? Từ lúc thấy danh thiếp của Lâm Huê, Lâm hoảng vía hắn đã làm đủ thứ, tấm danh thiếp đó cũng đã cho vô luôn với cái bóp, nhưng hắn vẫn còn lúng túng vì sợ xét nhà khó dấu mớ nữ trang kia.

Lâm đành liều lĩnh:

- Mình liều bọc trong mình đem đến gửi cô Tường Vân cho xong, ảnh biểu gửi tiền được thì gửi những món này cũng được vậy.. Tại ảnh sợ mình đem đi không tiện đó thôi. Để ở nhà cô Tường Vân có thể cổ nhận là nữ trang của cổ chớ ở đây nguy hiểm quá.

Lâm không dám đem qua nhà bà Lệ Hằng vì thấy Phi Diệp đã dặn thế tức là tín nhiệm mình chớ không muốn mẹ biết.

Lâm muốn gỡ nguy ình, hắn liền ngồi lấy vải và kim chỉ cắt một miếng may trong lòng đỉnh nón thành một cái túi rồi xếp những món nữ trang của Lâm Huê vào đó đội thử lên đầu. Lâm lúng cụng cả đêm mới làm xong việc dấu nữ trang trên chóc nón để mai đem gửi Tường Vân và sẽ biểu Tường Vân theo về lấy tiền. Số tiền này Lâm không dám đem theo túi. Hắn tính toán lẩm cẩm sợ đem tiền cộm túi sẽ bị họ ngờ vực kêu lại xét hỏi lỗi thôi. Vậy là tự nhiên Lâm chẳng làm gì mà đâm lo sợ hơn cả Phi Diệp.

Mãi hơn bốn giờ sáng Lâm mới đặt lưng xuống ngủ, vào lúc ấy Phi Diệp đã dậy tự mình pha cà phê ngồi uống và suy tư, chưa bao giờ chàng bận tâm lo lắng bằng hôm nay.

Chợt chàng chau mày nhìn lên tủ trà, hình như có một sự xáo trộn ở đó. Phi Diệp đứng lên bước tới nhìn kỹ trên mặt xem có gì thay đổi và chàng chợt để ý thấy cái gạt tàn thuốc lá bị ai xoay lại.

Cái gạt tàn thuốc này tròn có những khía để thuốc, chung quanh chạm trổ tinh vi, nó bị nứt một đường nên khi đặt lên mặt tủ Phi Diệp thường xoay bề nứt vào trong, vì thế mà bây giờ thấy đường nứt quay ra ngoài Phi Diệp nhận ra liền.

Nhà này chỉ có một mình chàng ở, Tường Vân không bao giờ rời tới cái gạt tàn thuốc.. Phi Diệp chau mày vội chạy vào phòng tìm xem có sự gì khác lạ nữa chẳng. Không có gì thay đổi ngoài cái gạt tàn thuốc đó, Phi Diệp liền mở tủ lấy thứ bột trắng đem ra rắc lên đó coi dấu tay người lạ.

Rõ ràng có dấu tay người lạ đã cầm cái gạt tàn này và đã mở tủ lục soát trong đó. Phi Diệp thất sắc, chàng vội vã làm một cuộc khảo nghiệm cùng hết thì thấy khắp phòng mình đều bị bàn tay lạ lục lọi.

Phi Diệp ôm đầu ngồi phịch xuống ghế:

- Lê Đăng, chỉ có hắn chớ không ai vào đây, đây là dấu tay đàn ông chớ không phải đàn bà.

Phi Diệp hiểu Tường Linh đã biết rõ chàng hành động những gì, đã thấy rõ cả Lâm Huê đến đây chơi nhưng nàng không tiến tới mà lại rút lui cho Lê Đăng tìm hiểu thì đủ biết nàng cũng không trực tiếp muốn hại chàng. Phi Diệp buồn bực nhưng một lát sau chàng bình tĩnh lại:

- Hy vọng Lâm đã thủ tiêu hết những chứng tích nguy hiểm đó. Phi Diệp lập tức thay quần áo sang kêu Tường Vân nhờ liên lạc với Lâm vì lúc đó trời đã sáng.

Ánh ban mai chiếu xéo vào giường Lâm làm hắn vội choàng dậy và hắn lật đặt thay đồ đem tang vật của Lâm Huê lưu lại ra khỏi nhà.

Muốn đội nón lên Lâm phải chờ nắng lên, hắn mang nón và nghĩ nghĩ:

- Mình bọc luôn số tiền đem theo cho xong, bởi vì nếu có bị họ kêu xét thì nội cái nón là đủ chết rồi.

Lâm cũng đủ khôn để hiểu hần dẫu nữ trang vô nón chỉ đem đi đường cho chắc ăn, khỏi bị hồ nghi chớ cái nón ấy nặng quá bình thường thì ai cầm tới là biết liền. Lâm làm gan đem theo một trăm ngàn ở tay chớ không bỏ túi, hần cứ đi phây phây như thế không nhìn nghiêng ngó gì hết.

Dĩ nhiên là có Sơn Tùng theo sau, nhưng mới chỉ theo cho biết Lâm đi đâu đã. Cũng may cho Lâm tính là làm liền nên Sơn Tùng còn để hần đi thông thả, chờ hần liên lạc với Phi Diệp là ập vô bắt liền tại trận.

Nhờ ý nghĩ của Sơn Tùng như thế mà Lâm đi lọt đến nhà Tường Vân. Tường Vân mới được Phi Diệp kêu điện thoại nhờ liên lạc với Lâm nên đang trang điểm để đi, thấy Lâm đến nàng mừng vội ra kéo Lâm vô phòng cho kín đáo. Lâm vô chỗ an toàn rồi mới đặt tay lên ngực thở hết cơn hồi hộp, cái nón còn đội y nguyên trên đầu Lâm, hần chờ lúc ấy mới lật ra mà nói:

- Chị cho em kêu ảnh đi...

Phi Diệp nghe Lâm kêu điện thoại vội hỏi:

- Có chuyện gì bất thường hay sao chưa kêu em đã tới?

Lâm hơi run:

- Em đã làm xong chuyện anh nhờ, nhưng em sợ những thứ bên trong để ở nhà mình không bảo đảm nên em đem hết tới đây rồi.

Phi Diệp vừa sợ vừa mừng:

- Em đem cả.

- Dạ tất cả mọi thứ bên trong, còn cái vỏ thì em đẩy gọn rồi, sạch sẽ lắm.

Phi Diệp mừng nhưng chàng mừng không lâu vì sau đó chàng nghe Lâm báo tin:

- Có kẻ rình nhà mình, thằng nhỏ bên cạnh nhà mình bị hỏi kỹ quá nên nó có nói cách đây mấy hôm...

Phi Diệp vội hỏi:

- Không, đừng nói vội, có Tường Vân ở đó không?

- Có.. Nhưng phải nói cho anh biết... Nó nói với người đó là nó thấy anh đi với một cô xấu xí về nhà.

Tay Phi Diệp run lên, Lâm nói:

- Em đã thấy tên người đó ở danh thiếp, và em thủ tiêu với cái vỏ rồi. Vậy là Phi Diệp hiểu, chàng nói:

- Em xuống phòng khách, anh sẽ qua chơi và gặp em.

Lâm nói:

- Hình như có kẻ theo em, sợ anh qua không tiện đâu. Để em gửi lại cho chị Tường Vân giữ cho anh, tiền mặt chỉ có một trăm ngàn thôi. Phi Diệp hỏi:

- Còn cái kia em đem theo bằng cách nào?

- Em để trong chốc nón...

Phi Diệp bảo:

- Cho anh nói chuyện với Tường Vân, anh sẽ nói là mẹ đưa cho những thứ đó. Lâm cảm ổng nghe đưa cho Tường Vân:

- Ảnh muốn nói với chị nè.

Tường Vân đón ổng nghe áp vô tai:

- A lô, em đây...

Phi Diệp nói:

- Mẹ anh có gởi ột số nữ trang, Lâm đem đến đó, em cất dùm anh và coi như nó là của em.

Tường Vân dạ dạ, Phi Diệp nói tiếp:

- Xong, khi nào Lâm về thì qua với anh, anh cần gặp em lắm.

Nói xong Phi Diệp cúp máy.

Lâm lật nón đưa cho Tường Vân:

- Em để trong này. Hắn tháo đường chỉ trút số nữ trang cho Tường Vân, thấy nàng chau mày nhìn những vòng nhẫn nạm xoàn chiếu sáng như sao.

Nàng nhắm chừng số kim cương đó tới mười triệu đồng là ít, trong thâm tâm Tường Vân suy nghĩ: Phi Diệp nói khi xưa bà mẹ vì nghèo nên bị Ông Đức phụ tình vậy sao bà có nổi bấy nhiêu nữ trang để dành vô lý quá.

Phi Diệp đâu dè Tường Vân có đủ thông minh để hiểu sự đó, Lâm thấy Tường Vân nhìn số nữ trang đó mà suy nghĩ thì sợ nàng hỏi lời thôi nên vội vã gởi gói tiền ở đó rồi đi.

Tường Vân đành cất gói tiền và nữ trang, Lâm ra khỏi nhà để ý nhìn chung quanh, chàng thấy có Sơn Tùng và Đỗ Vũ đứng chờ ở góc đường gần đó.

Lâm ra hai người đó liền đi theo, và đợi cho tới nhà hai người áp tới bảo Lâm:

- Chú em cho tụi tôi vô chơi một chút được không?

Lâm đã biết nên không giật mình, hần bình tĩnh hỏi lại:

- Nhưng các ông là ai?

Sơn Tùng chau mày; - Là bạn tốt được không? Mở cửa mau...

Lâm nói lớn cổ ý cho bà Lệ Hằng ở nhà bên biết có khách mà đừng qua bên này.

- Thì tôi mời các ông vô chơi chớ sao đâu, chờ tôi mở cửa chớ làm gì dữ vậy.

Sơn Tùng nắm vai Lâm:

- Mày dám nạt nộ tụi tao hả?

Đỗ Vũ cười nheo mắt ngó Sơn Tùng:

- Chú em muốn nói lớn để có ý riêng đó chớ không phải nạt mình đâu. Lâm nhìn Đỗ Vũ mà cãi:

- Ý riêng gì, ông này lộn xộn.. Tôi không mời vô nữa thì các ông làm gì tôi? Bây giờ các ông muốn gì thì hỏi ở đây đi.

Đỗ Vũ nạt khê:

- Hỏi ở đây không tiện, mở cửa mau cho chúng ta xét nhà coi. Lâm làm bộ sẵn sàng:

- Ai cho các ông xét nhà vô cố.. Có giấy tòa tôi mới cho vào.

Sơn Tùng móc trong túi mảnh giấy hần cười lật:

- À, khá lắm, em muốn giấy thì có giấy đây, xem đi.

Lâm thấy họ đã chuẩn bị đủ giấy tờ thì vui vẻ nói:

- Vậy sao khi nãy hai ông không đưa ra, mời hai ông vô tự do xét. Sơn Tùng và Đỗ Vũ vô nhà lục soát tủ và ngăn kéo ở bàn rồi hỏi:

- Nhà này có một mình chú ở à?

Lâm gật:

- Vì anh hai tôi sắp cưới em cô Tường Linh nên ở biệt thự bên nhà cổ đó. Câu trả lời của Lâm cũng khéo nhưng Đỗ Vũ bảo Sơn Tùng:

- Tuy Phi Diệp sắp cưới Tường Vân, nhưng vụ này Tường Linh vẫn nhận thực là hần có tội.

Lâm làm bộ ngạc nhiên:

- Tội gì, anh hai tôi bị gì?

Đỗ Vũ cười:

- Y là tên cướp khét tiếng đó chú còn làm bộ không biết sao? Chính chú là liên lạc viên của y mà? Lâm chưng hửng:

- Mấy ông nói sao anh hai tôi có ăn cướp hồi nào đâu?

Sơn Tùng cười:

- ăn cướp là nhẹ, y còn thủ tiêu nạn nhân của y nữa kìa. Lâm vã mồ hôi té ngồi xuống ghế, mặt kinh ngạc hết sức và nói:

- Thật sao, tôi không ngờ..

Nhờ thái độ thật tình không biết của Lâm nên Sơn Tùng bảo Đỗ Vũ:

- Có lẽ y làm nhưng thằng này không biết gì đâu. Lâm gật lia:

- Thật tình em biết gì đâu... Nhưng em vẫn không tin anh hai em làm chuyện này. Sơn Tùng hỏi:

- Mẹ của Phi Diệp đâu?

Lâm lau mồ hôi trán:

- Má tôi đến bệnh viện rồi, bà làm việc ở đó. Không thấy tang chứng chỉ hai thám tử tính rút lui. Họ tính ra thì thấy cái cửa nhỏ thấp ngang ngực ở gần thang lầu có chất mấy cái thùng giấy che đi thì hỏi Lâm:

- Có cửa thông qua đâu?

Lâm sẵn sàng trả lời:

- Khi xưa nhà này một chủ mà hai căn sau bán cho hai người nên họ đóng đinh lại phía bên, không hiểu họ làm cửa đó làm chi.

Sơn Tùng đưa tay kéo mấy cái thùng ra và mở thử cửa thì phía bên kia bà Lệ Hằng đã cài chốt khi nghe Lâm nói lớn lúc tiếp hai thám tử. Tuy bà chưa hiểu chuyện chi nhưng bà cũng cẩn thận đóng trước cửa đó lại. Sơn Tùng nói:

- Bên kia họ đóng bít lại thật.

Nhưng Đỗ Vũ đập tay mạnh vào cửa và cúi xem xét từng chút làm cho Lâm lo âu. Một lát sau Đỗ Vũ chau mày:

- Cửa này có mở ra hàng ngày chứ không phải đóng lại không xài đâu. Sơn Tùng đưa tay sờ khe cửa:

- Không có bụi, đúng...

Chàng quay hỏi Lâm:

- Tại sao chú lại nói dối chúng tôi?

Lâm bào chữa:

- Có lẽ bên kia mở mà qua đây khi tôi đi khỏi chẳng... Đỗ Vũ gật gù:

- Có lý, nhưng cũng cứ mời chú em theo chúng tôi, chúng tôi cần điều tra về Phi Diệp.

Ngay lúc ấy Phi Diệp bước vội. Bởi vì chàng lo âu nên khi Lâm về chàng vội bước ra lấy xe đi theo và đã thấy có hai ông thám tử theo Lâm vô nhà.

Phi Diệp lo sợ vội gởi xe ở ga-ra gần đó rồi đi bộ về đứng ngoài nghe trộm tất cả những lời đối đáp của Lâm với hai thám tử này giờ.

Tim chàng hồi hộp đập mạnh, trí chàng suy tính dữ dội khi nghe hai thám tử tỏ lộ vẻ nghi ngờ, và lúc nghe họ muốn bắt Lâm buộc lòng chàng phải bước vô và kéo tay đóng cửa lại.

Phi Diệp làm bộ ngạc nhiên như mới thấy hai người khách lạ này lần thứ nhất.

- Hai ông là ai? Ai vậy Lâm?

Lâm mừng khi thấy Phi Diệp về tới nhưng rồi lại lo âu chỉ hai thám tử bảo chàng:

- Hai ông này đòi bắt em..

Sơn Tùng cười:

- Không phải bắt, chúng tôi chỉ muốn mời chú em về hỏi ít câu thôi. Đỗ Vũ khoanh tay nhìn Phi Diệp:

- Chúng tôi hân hạnh được gặp ông, chúng tôi muốn mời ông luôn được không? Phi Diệp gật đầu vẻ hiền lành:

- Dạ được, nhưng các ông có thể cho tôi biết các ông là ai, và vì lý do gì các ông bắt Lâm không?

Đỗ Vũ nói:

- Chúng tôi có điểm nghi ngờ về mấy ông nên mời về hỏi vài điều chứ không bắt bớ gì đâu. Phi Diệp hỏi:

- Nghi ngờ gì xin cho biết xem may ra tôi có thể giải đáp được?

Đỗ Vũ quay chỉ cái cửa nhỏ dưới thang lầu:

- Lâm nói cửa đó đóng lại không xài từ lâu, nhưng theo chỗ chúng tôi biết thì nó được mở thường nhật, xin ông giải đáp dùm cho.

Phi Diệp làm vẻ ung dung rầy Lâm:

- Em dấu hai ông việc cái cửa này chi vậy? Cửa này thông qua nơi làm việc riêng của mẹ tôi... Bà là được sĩ có phòng thí nghiệm ở bên, bà không muốn ai gây ồn ào khi làm việc nên bà không tiếp ai hết... Nó chỉ thi hành lệnh mẹ tôi thôi, mong hai ông thông cảm.

Đỗ Vũ và Sơn Tùng ngó nhau rồi hỏi:

- Ông chịu phiền cho chúng tôi qua bên được không?

- Thưa được...

Phi Diệp liền bảo Lâm:

- Em đi trước kêu cửa cho các ông qua... Lâm gõ cửa kêu lớn:

- Má ơi, má mở cửa dùm cho con.

Đỗ Vũ và Sơn Tùng đứng sau chuẩn bị đi qua, Phi Diệp đứng bên họ. Chợt Sơn Tùng quỵ chân xuống làm cho Đỗ Vũ và Lâm giật mình quay lại. Quen theo nghề nghiệp Đỗ Vũ toan rút súng thì chàng cũng quỵ liền.

Lâm nhìn lại thì cả hai thám tử nằm mở mắt thao láo nhìn Phi Diệp.. Lâm hốt hoảng run lên.

Phi Diệp mang bộ mặt đầy sát khí bảo Lâm:

- Chúng đã bị ta điểm huyết, mảy bình tĩnh kéo chúng lên giường kia. Mẹ tao chưa nghe tiếng kêu đâu.

Lâm run lấy bầy:

- Sao chúng nằm im thế, bộ chết hả?

Phi Diệp lắc đầu:

- Không chết đâu, kéo chúng nó lên giường mau.

Lâm toan rờ đến hai người thì Phi Diệp lại kêu lên:

- Khoan, chờ tao đưa cho cái này đeo vào tay đã.

Phi Diệp kéo trong túi ra cặp bao tay bằng cao su mỏng đưa cho Lâm:

- Mày phải bình tĩnh mới được.. Hay là mày muốn chúng nó bắt đi tù thì để tao giải huyết cho chúng?

Lâm nhần nhó nói nhỏ:

- Khổ quá, anh hai, anh làm những chuyện gì ghê quá vậy? Thằng bé con bên kia nó đã thấy hai người này vô đây như đã thấy cô Lâm Huê vô đây làm sao bây giờ? CHân tay Lâm run rẩy, Phi Diệp chau mày tự đeo găng tay cúi kéo Sơn Tùng ra đặt ngồi ở ghế rồi bảo Lâm:

- Mày nói thế thì để tao ra lấy xe đến đây, mang chúng ra xe cho tao chở đi, còn mày ra đem Honda của chúng bỏ ở xa lộ cho tao.

Phi Diệp nói rồi cúi rút bao tay liệng lên bàn:

- Ở đó chờ tao, đừng đụng vô mình chúng nó khi chưa mang bao tay. Phi Diệp ra lấy xe của chàng đem lại rồi vô nhà đeo bao tay lục túi hai chàng lấy chìa khóa xe của họ đưa Lâm và xem giấy tờ cho biết tên họ và chức nghiệp, chàng mỉm cười bảo Lâm:

- Đeo bao tay này vô diu họ ra xe tiếp tay tao cho họ ngồi ngay ngắn phía sau, còn mày xem

Honda của họ hợp với chìa khóa nào đem bỏ đi. Điều đó dễ làm được không?

Lâm gật:

- Anh đem họ đi thì em làm được vì em hết lo rồi.

Phi Diệp lấy khăn lót tay xốc nách Đỗ Vũ rồi bảo Lâm xốc nách kia kéo ra đứng lên dựa vào Lâm chờ Phi Diệp mở cửa xe xong mới đỡ Đỗ Vũ đặt ở băng sau.

27. Chương 27

Phi Diệp đã lái xe đậu sát cửa nên Lâm mới đỡ lo sợ, hấn dùng hết sức vác Sơn Tùng đem ra sau và đặt bên Đỗ Vũ, cái xe đậu sát bên hàng ba, hơn nữa ít người qua lại nên chẳng ai để ý biết có hai người bạn đưa lên xe như kẻ xui được đem chữa bệnh.

Phi Diệp lái xe đi, Lâm thở phào vô khóa cửa rồi cầm chìa khóa xe lựa mở một cái chạy ra bỏ ở hông chợ. Sau đó quay về đem cái kia đi bỏ ở xa lộ như lời Phi Diệp dặn.

Cái xe bỏ ở hông chợ bị quái xế thổi mất lúc Lâm trở lại, chàng mỉm cười tự khen:

- Mình thông minh thật, nếu để ở cửa nhà mình thì thằng nào ăn cắp xe đó lỡ bị bắt, nó sẽ khai ra và họ biết là xe của mấy thám tử để ở cửa nhà mình, mình đem ra chợ bỏ thì kẻ như khối dính lú rồi, anh PHI Diệp biết vụ này hết chê mình ngu. Lâm khoan khoái được vài phút đầu nhưng khi nghĩ đến Phi Diệp hấn hết vui nổi. Lâm liền đến ngay nhà Tường Vân lo với nàng.

Từ lúc Lâm ở đây về Tường Vân chưa gặp Phi Diệp, nàng thấy Lâm thì hỏi ngay:

- Anh Phi Diệp đi đâu không có xe ở nhà vậy em?

Lâm nói:

- Anh mới ghé em và đi rồi.

Giọng Lâm còn run, Tường Vân hỏi nghiêm chỉnh và rất nhỏ:

- Chú cho chị hay tại sao chú có vẻ sợ hãi dữ vậy?

Lâm vội cười làm tỉnh nói:

- Chị cho em ở nhờ đây được không?

Tường Vân chau mày:

- Điều đó phải á chị biết, để về hỏi ý bà.

Lâm buồn xo ngồi im, Tường Vân biết Lâm nhớ lại ngày xưa mình giữ hẩn lại đây nên nói:

- Khi xưa giữ em một hai ngày phải dẫu má đó, để em ở như trốn thì đâu được. Vả lại lúc này chị Tường Linh không thuận với chị rất khó. Lâm hỏi:

- Em lo cho anh Phi Diệp quá, hay là em qua ở với anh luôn cho xong. Tường Vân lựa lời hỏi Lâm:

- Chị không hiểu sao anh Phi Diệp lại có vẻ lo âu dữ dội không còn bình tĩnh như xưa nữa.

Lâm suy nghĩ rồi hỏi lại:

- Anh không cho chị hay vì lẽ gì sao?

Tường Vân bảo Lâm:

- Tại anh không cho hay nên mới phải hỏi em, em làm ơn cho chị biết rõ số nữ trang em đưa cho chị đó là của ai? Lâm phải nói theo một hướng với Phi Diệp:

- Của má ảnh gửi đến đó chị.

Tường Vân vẫn có linh tính không tin, nàng im lặng nhìn Lâm trong khi đó cặp mắt của Tường Linh nhìn qua khe cửa và chính Tường Linh đã nghe được những lời đối đáp giữa Tường Vân và Lâm.

Khi Lâm trả lời thế thì Tường Linh đẩy cửa bước vô làm cho Tường Vân và Lâm giật mình. Tường Linh mỉm cười điềm đạm nói:

- Em đưa chị coi xem những món đồ quý tới đâu?

Tường Vân ngần ngại nhưng rồi cũng đành đưa ra cho Tường Linh mở xem, ánh sáng ở nữ trang chiếu hào quang chớp chớp. Tường Linh chau mày khi nhìn thấy cái vòng kết mười hai hột như hai cái lá xòe ôm lấy cổ tay. Cái vòng đặc biệt này nàng đã thấy Lâm Huê đeo một lần, nên biến sắc xem kỹ từng món rồi quay bảo Lâm:

- Tại sao em lại đem những món đồ của cô Lâm Huê tới đây? Lâm xanh mặt khi thấy Tường Linh nhận ra tang vật, hẩn hoảng hốt bảo Tường Vân:

- Em đâu biết Lâm Huê là ai..

Tường Linh bảo em gái:

- Em gói những món này lại trả cho Lâm đem về, nhà ta không thể chứa những món mà chị nghĩ rằng chủ nhân đã chết. Tường Vân phát run:

- Chị nói cô Lâm Huê đã chết rồi sao?

Lâm lịm đi như đã bay mất hồn vía, Tường Linh mỉm cười bảo Lâm:

- Em nên đem những món này về trả cho bà Lệ Hằng.. Ở đây không thể giữ được, nếu em không đem thì buộc lòng chị phải kêu báo tin cho cha cô Lâm Huê hay. Lâm hoảng hốt chấp tay:

- Xin cô cho tôi ở đây chờ anh Phi Diệp về, việc cô Lâm Huê còn sống hay chết tôi cũng không biết, bây giờ cô bắt tôi đem về thì nguy hiểm lắm.

Tường Vân run sợ khi thấy Lâm đã như xác nhận về những món nữ trang đắt giá này không phải của bà Lệ Hằng, vậy mà chính tai nàng nghe Phi Diệp nói của mẹ chàng, lòng tin bị lung lay chỉ còn một nỗi sợ hãi mênh mông làm toàn thân Tường Vân giá buốt.

Tường Vân nhìn chị cầu cứu:

- Chị hai, bây giờ em phải làm sao hở chị? Em lo quá chị Oi!

Tường Linh chau mày:

- Tôi không thể nào tính xuôi được vụ này đâu, giờ đây muốn khỏi liên lụy thì Lâm phải đem những món này trao lại cho cha Lâm Huê và xin ông cứu lấy một mình Lâm, còn Tường Vân vô sự thì không dính líu chi hết. Lâm hỏi:

- Rồi ông ta bắt em giao cảnh sát thì sao?

Tường Linh nói:

- Chị đã có cách gỡ cho em, em cứ đến đó và chị sẽ nói với ông Lâm Lý là ông bỏ tiền mướn em điều tra vụ này, như thế em còn được thưởng chứ không rắc rối gì hết. Em đã thành công trong việc tìm kiếm tang vật của cô Lâm Huê thì em là người có công chứ không có tội.

Lâm nghe Tường Linh nói mà hai tai lùng bùng hần vẫn lo sợ vì chính hần là kẻ thủ tiêu cái bóp, hần vẫn sợ bị điều tra đánh đập rồi lôi ra tù mọt lóm nên bối rối vô cùng.

Tường Linh nhìn hần nghi ngờ:

- Có phải em dính líu vào vụ thủ tiêu cô Lâm Huê không?

Lâm hoảng hồn cãi:

- Em đâu biết cô Lâm Huê là ai, em chỉ nghe anh Phi Diệp sai đâu làm đó thôi. Tường Vân biết Lâm không dè giữa Tường Linh và Phi Diệp bất hòa, nằng vặc chặn lời:

- Em phải nói là anh Phi Diệp nhờ chị kêu em, bảo em làm sao làm vậy. Tường Linh chau mày nạt em:

- Bộ em tính gán chuyện cướp của giết người của Phi Diệp à? Vừa vừa thôi, em có yêu hần thì cũng tới một mức nào thôi chứ, mù quáng quá vậy?

Từ lúc biết Phi Diệp có dính líu rõ ràng tới số nữ trang của Lâm Huê, Tường Linh không sợ mịch lòng em, không sợ làm cho em đau khổ mà trách mình nữa. Nàng quyết không để Tường Vân làm vợ Phi Diệp đâu biết rõ em gái đã hiến thân trọn vẹn cho chàng.

Tường Vân bị chị nghiêm nghị mắng thì chống lại:

- Em đã là vợ Phi Diệp, em yêu cầu chị đừng làm lỡ duyên em, xin chị chỉ biểu cho Lâm phải làm sao để giấu nhẹm vụ này. Tường Linh nhăn mặt:

- Em chịu đặt danh dự gia đình sau một kẻ sát nhân sao?

Lâm xanh mặt rung lên cãi:

- Anh hai em không làm bậy đâu. Đây chắc là có lý do gì xin cô che chở giúp cho vì việc này chỉ mới một mình cô khám phá ra.

Tường Linh nạt Lâm:

- Câm đi, kẻ nào gây nên tội ác sẽ phải đền tội, không ai che chở được cả, em không đồng lõa thì em khỏi lộ Tôi buồn cho em gái tôi đây nè, nó lại chịu chính thức đồng lõa che đậy tội lỗi cho kẻ nó yêu.

Tường Linh nói rồi nghiêm nghị quay bảo Tường Vân:

- Chị có bốn phận ngăn ngừa không ẹ hay biết việc làm của em và chị mong em nên nghĩ đến tuổi già của mẹ và danh dự của gia đình, em đừng quên lời chị đây nhé.

Tường Linh nói rồi quơ những món nữ trang vào khăn tay Tường Vân chặn tay chị:

- Chị tính đem những món này đi đâu?

Tường Linh chỉ Lâm:

- Buộc hần đem ra khỏi nhà này, còn hần gặp may hay rủi là do trời định, chị cũng không muốn mang tiếng tố cáo hần làm chi.

Lâm chấp tay năn nỉ Tường Linh:

- Xin cô thương mà che chở dùm em, vì nếu em đem những món này ra khỏi đây thì em bị tội ngay, em sợ lắm. Tường Linh xanh mặt hỏi:

- Có kẻ theo dõi em đến đây sao?

Và nàng vội ra cửa sổ nhìn xuống đường, Tường Linh thấy rõ ở gốc cây hai bên đầu đường đều có người mang kính đen đứng chờ, nàng chau mày bảo em gái:

- Đưa những món đồ đây, có thám tử rình chờ Lâm kia, em phải ở ăn trong phòng này còn Lâm theo tôi.

Tường Vân bước ra cửa nhìn xuống cũng thấy hai thám tử đang đi qua đi lại và lâu lâu nhìn vào nhà nên lo ngại lắm. Nàng quắc mắt nhìn Tường Linh:

- Chị để em giấu những món này và chị không được tố cáo, còn Lâm về đi, em cứ ung dung đừng sợ vì trong mình em không có tang vật em khỏi lo.

Tường Linh sững sờ khi thấy Tường Vân liếc nhìn bảo vệ Phi Diệp, Tường Vân xô Lâm ra cửa.

Lâm vừa ra thì Tường Linh bước theo và thừa lúc em gái sơ ý nàng kéo cửa khóa lại nhốt Tường Vân trong phòng.

Thấy những món đồ gói trong khăn bị Tường Linh túm theo, Tường Vân hoảng hốt lo cho Phi Diệp, nàng đập cửa gào thét hăm he:

- Cho chị hay, chị mà tố cáo hại cho anh Phi Diệp thì em sẽ nhảy lầu chết cho chị coi.

Tường Linh nghe âm âm hoảng hốt đứng lại quát lớn:

- Con khốn muốn ẹ biết việc làm khốn nạn đầy nguy hiểm của mày nữa sao? Tường Vân đang yêu si mê nên nói không suy nghĩ:

- Nếu sợ mẹ biết thì chị phải buông tha Phi Diệp, em lạy chị, chị đừng hại anh, nếu chị không thương tụi em thì em tự tử chết cho chị coi... Tường Linh đành nói đại:

- Được rồi, tha hay bắt hấn là do mày, mày chịu im lặng để tao thì tao lo, mày mà ồn ào làm mẹ buồn thì nhất định tao không tha nó đâu. Tường Vân nghe chị nói vậy đành im lặng, nàng chạy vào giường úp mặt xuống gối khóc nức nở:

- Anh Phi Diệp, em khổ tâm quá anh ơi, anh có hiểu lòng em không.. Trời ơi.. anh ơi...

Tường Linh thấy em gái đã chịu im rồi mới sang phòng mình, Lâm nhân dịp đó đã bỏ chạy. Ra khỏi nhà Tường Linh hẩn mới hoàn hồn vội kêu xe về nhà. Tường Linh bơ phờ khóa cửa phòng rồi mới nhìn những nữ trang của Lâm Huệ mà lo âu, nàng cầm cái vòng kết lá đầy hạt xoàn chiếu sáng ngời nhìn ngắm thật lâu mà nghĩ:

- Đúng là chiếc vòng của Lâm Huệ, trời, ta phải làm sao bây giờ phải làm sao để Tường Vân đừng dính vô vụ này?

Tường Linh thở dài não ruột, trán nàng nhăn lại về lo âu đau khổ, muốn cứu gỡ cho em và cứu luôn danh dự ình, Tường Linh định phải sang gặp Phi Diệp. Nàng liền lấy máy chụp hình của nàng chụp cái vòng bằng bạch kim nạm xoàn, rồi chụp hết mớ nữ trang của Lâm Huệ sau đó nàng đem rửa ra thành hình ảnh rồi sẽ đem qua cho Phi Diệp đề phòng việc chàng liều mạng cướp đoạt.

Vào chín giờ tối Tường Linh qua nhà Phi Diệp với hai tấm hình còn hơi ướt. Nàng muốn giải quyết ngay đêm nay kéo rồi mai có khi các thám tử bắt được Lâm khai thác mà lời ra tùm lum lúc đó nàng sẽ có tội đồng lõa che chở tội phạm.

Lúc ấy Phi Diệp mới đi ăn về sau khi đem hai thám tử bị điểm huyết mất trí, người cứng đờ khờ khạo ra xa lộ. Phi Diệp tin rằng mình đã làm cho thần kinh của Sơn Tùng, Đỗ Vũ tê liệt nên không cần giết họ, chàng chỉ cần mang bao tay rồi kéo họ vất xuống quảng đường vắng là yên.

Sau khi làm xong công việc ngon lành, Phi Diệp trở về vô tiệm ăn và bây giờ về nhà với lòng nhẹ nhàng thơ thới, bao lo âu như đã xa dần không còn ám ảnh nữa. Chàng tính tìm một giấc ngủ cho tinh thần bớt căng

thăng vì những phút vừa qua rồi sáng sẽ tính tới nữa. Chàng biết dĩ nhiên là người ta sẽ phát giác vụ hai thám tử bị bắt cóc làm cho tê liệt hoặc chết nhưng chàng sẽ tính sau.

Khi thấy Tường Linh qua nhà mình Phi Diệp hơi ngạc nhiên, Tường Linh bước vô đứng nhìn chàng một giây rồi nói:

- Xin lỗi đã đường đột nhé..

Phi Diệp nhìn chăm chăm vào tay Tường Linh đang cầm hai tấm hình còn ướt mà hỏi:

- Cô tìm tôi có việc gì cần không?

Tường Linh mỉm cười dơ hai tấm hình ra:

- Tôi muốn hỏi anh về những món này?

Phi Diệp nhìn vô hai tấm hình mặt biến sắc nhưng làm bộ bình tĩnh hỏi:

- Cô muốn hỏi về cách lựa nữ trang hay sao? Tường Linh chỉ vô tấm hình chụp riêng chiếc vòng Platine nạm xoàn mà hỏi:

- Anh không nhận ra đây là cái vòng của cô Lâm Huê sao? Tôi thấy nó trong đám nữ trang của cô ta, tại sao anh làm những chuyện tày trời như vậy mà không dám nhận lấy trách nhiệm lại gieo hậu quả cho em gái và gia đình tôi? Phi Diệp im lặng một lúc rồi chợt cười lớn:

- Cô thật mưu trí, chính cô thấy Lâm Huê đi với tôi nên ghen mới giết Lâm Huê, nay số tang vật ở nhà cô, cô lại tính trút qua tôi sao, tôi không sợ đâu...

Tường Linh giận run quay phắt đi, nàng không ngờ Phi Diệp tráo trở đến thế, nếu còn đứng đây nàng sẽ dần không nổi mà phải đánh vào bộ mặt nham nhở, tráo trở của hắn mới hả giận.

Tường Linh đóng mạnh cửa bước vội về nhà, Phi Diệp rất bối rối vì mớ tang chứng trong tay Tường Linh, ý nghĩ vừa rồi có trong lúc nguy nan chàng nói đại không suy xét ai ngờ làm cho Tường Linh càng căm gan tím ruột.

Giờ đây nhớ lại vẻ tức giận cương quyết của Tường Linh mà đâm lo, chàng vội như kẻ ném lao phải theo lao nhào vô chụp ống điện thoại quay về nhà cảnh sát. Khi nghe đầu giây bên kia trả lời, Phi Diệp lấy giọng nói con gái eo éo nói với bên kia:

- A lô, cho tôi nói với ông Cảnh sát trưởng.

- Cô là ai?

Phi Diệp thấy họ lầm mình là cô gái thì mừng nói tiếp:

- Tôi là Thúy Lan, xin cho tôi nói chuyện với ông Cảnh sát trưởng... hay là thôi tôi nhắn ông cũng được.. Ông làm ơn nói tôi là bạn thân của Lâm Huê, tôi biết bạn tôi đã bị một nữ thám tử thủ tiêu chết và tang vật là những món nữ trang của Lâm Huê còn ở nhà cô ta.

Có tiếng hỏi gấp:

- Cô ta tên là gì?

- Tên Tường Linh...

Bên kia có tiếng ngạc nhiên hỏi như quát:

- Hả?? Tường Linh...? Còn cô là ai?

- Tôi là Thúy lan, bạn Lâm Huê...

Nói xong Phi Diệp cúp máy thật lẹ để khỏi bị hỏi địa chỉ. Thật vậy lúc đó từ đầu giây bên kia kêu hỏi địa chỉ nhưng không được, người cảnh sát mới nghe tin vội ghi tên Thúy Lan và vô báo cáo với Cảnh sát trưởng.

Ông cảnh sát trưởng hỏi:

- Địa chỉ cô ta ở đâu?

- Thưa, cô ta cúp máy ngay khi nói xong... Ông cảnh sát trưởng nhòm dậy chau mày gắt:
- Lần sau ai kêu kiểu này anh phải hỏi ghi địa chỉ trước khi nói chuyện, anh nghe tiếng cô cỡ bao nhiêu tuổi?
- Thưa chừng ngoài hai mươi, tiếng trong lắm. Cảnh sát trưởng hỏi:
- Cô ta xưng là bạn của cô Lâm Huê à?
- Dạ phải...
- Vậy thì mình phải đến lục soát nhà Tường Linh ngay mới được. Trong khi đó thì Tường Linh cũng mau mau bọc theo gói tang vật ra xe đi đến ty cảnh sát. Nàng mới quay xe ra tới cửa thì xe cảnh sát tới. Tường Linh chừng hững và rồi điềm tĩnh nhìn họ và xuống xe. Ông cảnh sát trưởng chào Tường Linh vui vẻ:
- Tôi đến thăm cô đúng dịp quá, cô đi đâu đây?

Tường Linh nói:

- Tôi tính đến ông...

Ông cảnh sát trưởng hơi ngạc nhiên:

- Cô tính đến sở có việc chi?

Tường Linh mở bốp:

- Có việc này quan hệ mời ông vô nhà. Ông cảnh sát trưởng ngần ngại rồi nói:
- Mời cô lên sở tiện hơn...

Tường Linh đâu dè ông sợ vô nhà thì mình sẽ có dịp phi tang nên nàng thản nhiên lên xe. Xe cảnh sát chờ hộ tống, còn ông cảnh sát trưởng tự động mở cửa xe Tường Linh lên ngồi bên nàng, những việc ấy đều lọt vô mắt Phi Diệp, chàng chờ cho xe họ đi mới kêu điện thoại cho Tường Vân nhưng Tường Vân bị chị nhốt trong phòng nên chàng không nghe trả lời, biết Tường Linh không có nhà Phi Diệp kêu tiếp. Chuông reo làm cho chị bếp chạy lên nghe. Phi Diệp nghe tiếng chị bếp thì hỏi:

- Chị bếp hả, kêu cô Tường Vân cho tôi gấp.
- Ông ở đâu.. à.. và xin lỗi ông tên gì?
- Tôi ở bên cạnh nè...

Chị bếp vội đáp:

- À.. cậu.. cậu chờ máy một chút...

Phi Diệp chờ trong khi Tường Vân quỳnh quítu bảo chị bếp:

- Trời ơi! Tôi bị chị hai tôi nhốt đây làm sao ra được? Chị tìm chìa khóa mở cửa dùm tôi đi.

Chị bếp vội chạy ra bảo Phi Diệp:

- Cô ba bị cô hai nhốt trong phòng, tôi đang tìm cách mở cửa cho cô, cậu chờ nhé. Phi Diệp vội kêu:
- Khoan, chị nghe đây...

Nghe chị bếp nói Tường Vân bị chị nhốt lại, chàng biết Tường Linh quả quyết hại mình thì hết hoảng lắm, chàng không thể chờ gặp Tường Vân nên bảo chị bếp:

- Chị làm ơn bảo Tường Vân biết chị hai cô mới lên sở làm và tôi thì bắt buộc phải đi xa gấp.. Mong cô hiểu cho rồi một ngày nào đó tôi sẽ có cách tìm gặp cô sau. Xin chị dùm vụ tôi kêu điện thoại đây.

Phi Diệp nói xong cúp máy tức thời và lo quơ quần áo, cùng tiền bạc ra xe đi. Chàng không về nhà bà Lê Hằng mà mượn khách sạn ở đỡ, hy vọng Tường Linh chưa vội sắp đặt thủ tục truy nã.

Khi đã ở yên trong phòng khách sạn Phi Diệp mới bình tĩnh ngồi suy nghĩ cái nước cùng của đời mình.

Giờ này Tường Vân bị chị nhốt không giúp ích gì cho chàng cả, còn chàng thì đã để lộ chân tướng quá nhiều.

Đã gỡ rối bằng cách báo cảnh sát biết chỗ tang vật của Lâm Huê còn lưu lại và hiện Tường Linh đang ở Ty cảnh sát. Phi Diệp thử tỉnh trí nhắm mắt nghĩ xem lúc này Tường Linh ở Ty cảnh sát đang làm gì, nhất định là nàng đã khai thật hết và chẳng còn ai tin cú điện thoại vừa rồi, dầu tang vật còn ở trong người Tường Linh. Phi Diệp vừa nghĩ vậy rồi lo âu, tự chàng hết tin tưởng, tự chàng buồn bực ngồi lịm đi như kẻ mất hồn! Đúng vậy Phi Diệp đã đưa Tường Linh vào thế kẹt phải gỡ thân hơn là lo cho danh dự gia đình. Nàng theo cảnh sát về ty rồi mới biết có kẻ kêu điện thoại hại mình.

Tường Linh cười lạt:

- Thưa ông cảnh sát trưởng chính thủ phạm đã giả đàn bà kêu điện thoại cho ông đó, xin ông vui lòng cho tôi trình bày chi tiết.

Và Tường Linh khai hết những diễn biến trong cuộc điều tra của mình. Lúc ấy bên ngoài các thám tử đi tìm hai thám tử Sơn Tùng và Đỗ Vũ đã chờ hai chàng từ xa lộ về tới, họ đều ngất ngư như kẻ mất hồn, khi đưa họ vào phải khiêng trên băng ca.

Tường Linh vội chạy đến bên họ xem xét, một bác sĩ được mời ngay lại. Sau khi xem cùng hết, bác sĩ lấy làm lạ không tìm ra dấu vết gì trong cơ thể hai nạn nhân, trong khi đó hai nạn nhân cứ mở mắt trừng trừng, lơ lơ nhìn mọi người như hai xác chết.

Tường Linh chau mày suy nghĩ rồi nói:

- Tôi đã thấy một nạn nhân mang thái độ như thế này, vậy xin ời một thầy châm cứu đến đây, tôi thử chỉ cho họ tìm cách cứu hai ảnh coi.

Lúc ấy đã gần hết giờ giới nghiêm, Tường Linh bị buộc ngồi viết lại tờ khai từ đầu tới đuôi. Là kẻ trong nghề điều tra Tường Linh không phiền hà, làm xong tờ biên bản thì trời hừng sáng.

Một thám tử người Việt gốc Hoa tên Lý Long Sen biết chỗ ông danh y về khoa châm cứu đi mời ông. Đúng bảy giờ ông Hoàng Nam một danh y quen Lý Long Sen đã tới, sau khi chờ ông ta xem xét hai nạn nhân, Tường Linh hỏi:

- Ông có thể cứu họ được không, họ bị làm sao?

Ông Hoàng Nam gật đầu:

- Họ bị điểm hôn huyết... Tôi thử cố cứu họ xem, cầu cho đừng quá hăm bốn giờ mới được.

Tường Linh mừng:

- Tôi cũng nghĩ như ông nhưng vì không rành về khoa châm cứu nên không dám giải huyết.

Tường Linh có vẻ sốt sắng chân thành trong vụ này nên những người ở đó đều hiểu nàng vô tội.

Ông Hoàng Nam lấy cái túi gấm cầm cây kim vàng trong đó ra, vạch chân tóc của Sơn Tùng đo kích thước một lúc mới cắm cây kim vào đầu chàng. Tường Linh hỏi:

- Thưa danh y, đây có phải là huyết minh châm?

Ông Hoàng Nam gật đầu bảo mọi người:

- Xin giữ thật yên lặng khi nạn nhân tỉnh dậy.

Nói xong ông để cây kim vàng trên đầu Sơn Tùng và lo qua giải cứu Đỗ Vũ luôn. Hơn nửa giờ chờ đợi, hai thám tử chợt chớp mắt, ông Hoàng Nam mừng quay nhìn mọi người và đưa ngón tay ra dấu im lặng.

Sơn Tùng và Đỗ Vũ hồi phục lại trong khung cảnh im lặng họ đều nhìn quanh và thốt kêu:

- Ô.. Ông... cô...

Ông Hoàng Nam gỡ kim trên đầu họ, Tường Linh nói:

- Xin ông vui lòng lấy cái kim nơi huyết của hai ảnh cho khai thông kéo bị đình trệ quá lâu e hai ảnh yếu đi rất nhiều.

Ông Hoàng Nam nhìn Tường Linh:

- Cô quá rành trong nghề châm cứu tại sao cô không học nghề này. Tường Linh nói:

- Tôi tính nay mai sẽ giải nghệ thám tử và xin tôn ông làm sư phụ để học nghề này vì tôi đã chán nản cái nghề tôi đã lỡ lầm chọn lựa, rất trái với tâm tánh của phụ nữ.. Vì phụ nữ nhiều tình cảm khó lòng hoàn thành nhiệm vụ. Mọi người cười bảo rằng:

- Cô có ý nghĩ đúng đấy, chính tại cô yếu lòng nên thủ phạm mới có dịp phản thù lại. May mà hắn cũng đi rồi nếu không chắc hắn không tha cô đâu. Tường Linh buồn bã nhếch làn môi tái ngắt:

- Tôi hiểu, nếu hắn qua được tay các ông thì tôi bị đe dọa lắm, nhưng hắn bị kẹt thì tôi cũng lo cho sinh mạng em gái tôi.

Hai thám tử đã hồi phục, chín Tường Linh bỏ tiền đài thọ cho ông thầy châm cứu và nhập bọn với những anh em ở đây tính vụ vây bắt Phi Diệp. Chín giờ sáng cuộc lục soát trong nhà Phi Diệp không đưa lại kết quả gì. Ông Lâm Lý được mời đến nhận diện tang vật.

Thấy những món nữ trang của con gái, ông bật khóc:

- Tôi treo giải năm triệu đồng cho ai bắt được đứa sát hại con tôi. Tiếng nói uất ức của ông đưa ra đến tai Tường Vân, một nỗi tuyệt vọng dâng tràn, nằng ôm ngực lão đảo ra phía cửa sổ.

Tiếng thét dài của những người đi đường làm tất cả những người trong nhà chạy ra, Tường Linh hốt hoảng nhào lại ôm Tường Vân đang dẫy dụa dưới đất, máu ở miệng và tai Tường Vân tuôn chảy xối xả.

Tường Linh khóc òa.

- Em tại sao em lại hy sinh cho tên lưu manh ấy? Tại sao em coi nó hơn mẹ và chị? Mọi người xúm kéo Tường Linh ra để lo cho Tường Vân nhưng Tường Linh cố ghì lại:

- Trời ơi! Em tôi.. chính tôi đã làm nó tuyệt vọng...

Một tiếng nói trầm trầm và tuyệt vọng hơn nữa cất lên trong đám người hiếu kỳ đang bu lại ở cửa nhà bà Tường Lan:

- Phải.. chính cô, chính cô là thủ phạm, là nguyên nhân nguồn suối máu chảy trên biển tình đau khổ, cô hãy dang ra trả Tường Vân cho tôi.

Một người đàn ông tiến lại, đầu y đội nón sụp xuống, nhưng Tường Linh đã vội đứng lên hốt hoảng:

- Phi Diệp... Phi Diệp sẽ gạt đầu rồi ung dung ngồi xuống ôm Tường Vân trong tay, nước mắt chàng rơi trên mặt nàng:

- Tường Vân... Em... Trên cõi đời khốn khổ của đứa trẻ không cha, anh đã tìm được một người yêu thương anh hơn sinh mạng, em ơi! Chờ anh...

Nói xong chàng gấp người ôm lấy cái xác vô tư của Tường Vân, sau một phút xúc động mọi người cùng kêu lên và lui lại một bước.

Máu chan hòa ngập chỗ đôi uyên ương, Phi Diệp đã tự đặt lưỡi dao găm nơi bụng chàng và trong khi dao ngập máu chảy chàng áp má vào cặp má còn mịn ăm của Tường Vân mà nhắm mắt lại.

Không ai nỡ kéo họ ra trong giây phút tử thần đem họ đi với nhau, chính Tường Linh muốn để Phi Diệp tự tử vậy tốt hơn và em nàng có bạn cùng đi. Nàng cản mọi người để ấu chảy cạn mới mong họ đừng cứu Phi Diệp sống lại:

- Xin các ông cho họ nằm phút gần nhau, dầu sao họ cũng chết rồi.. Tôi biết... lưỡi dao đã trúng tử huyệt.. đừng cứu vô ích..

Phi Diệp đã dẫy chết, hai chân chàng duỗi ra nhưng hai tay vẫn ghì chặt Tường Vân, ai nhìn thấy cảnh này cũng xúc động.. lệ ngập ngừng rơi. Ngay cả Tường Linh nàng cũng khóc, khóc thật nhiều vì đời nàng từ đây cô đơn lẻ bóng, người nàng yêu thầm kín và em gái nàng chẳng còn...

Một lá thư nhân viên điều tra lấy được trong túi Phi Diệp lúc tầm liệm nói lên tâm trạng chàng, một người con trai phi thường đã bị xã hội đẩy vào chân tường, từ mẹ chàng đến những người chung quanh đã đẩy

chàng vào con đường tội lỗi và họ phải gánh lấy một phần trách nhiệm.. Còn chàng thì lúc nào cũng ghi nhớ câu nói của một văn hào nổi tiếng “Khi tôi chết tôi sẽ được lên thiên đàng bởi vì cái cuộc sống mà tôi đang sống ở trái đất đã là địa ngục rồi...”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tinh-dam-mau>